

ΠΩΝΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

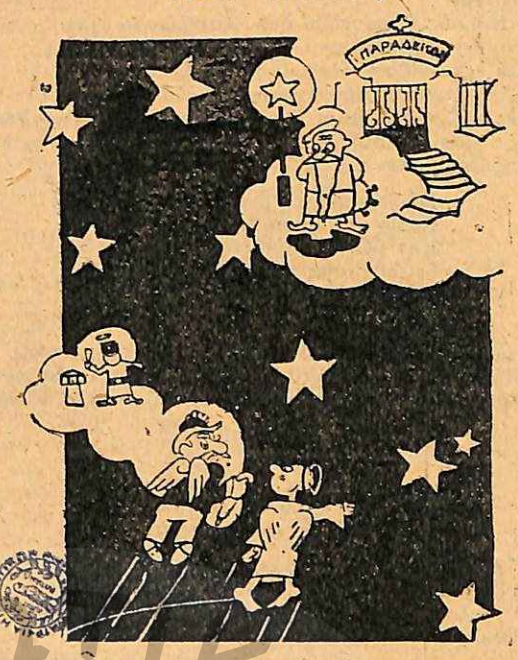
ΕΤΟΣ Γ!
ΔΡΙΘ.142

Εὐρώπη	Λίρ.	1.10.0
Ἀμερική	Δολ.	6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΠΟΥ ΗΤΑΝ ;

— Ἔτσι, ἔ; Εἰσαι ὁ φύλακας ἄγγελος μου; Ποῦ ἦσουν, λοιπόν, ἐδῶ καὶ τριανταπέντε χρόνια, ὅταν παντρευόμουν;

META TO NAYAGION

—Θὰ σοῦ δανείσω τὸ βιβλίον. Ἀλλὰ, κύτταξε· μὴν φύ-
γῃς καὶ σὲ χάσω.

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Ταράντσεν—πάρτυ

Με τις μεγάλες ξέστες άρχισαν στους άριστοκρατικούς κύκλους τὰ περίφημα ταράντσεν—πάρτυ εις τὰ ὁποία ἐκτός ἀπὸ τὴν φιλολογία ἢ ὁποῖο σερβίρεται γλασέ, γίνεται μουσικὴ ντὲ σά (ὄχι ντὲ σάμπρ) δηλαδὴ μουσικὴ τῶν γάτων ἀπὸ τὰ γειτονικά κεραμίδια.

Ἡ συζήτησις ἀρχίζει φιλολογικά :

—Δνὲ θὰ μᾶς πῆτε τίποτα δικό σας ἀπόψε κύριε Κορόμηλε Μολοχάνθη ;

—Νὰ σὰς ἀπαγγείλω δυὸ καινούργια μου σονέττα ἀπὸ τὰ «Βρασμένα Σέσκουλα».

Καὶ ξεφωνίζουν ὅλες μὲ μάτια ξελιγωμένα :

—Ἀχ ! πέστε μας, διηοῦμε, διηοῦμε.

Λὲς καὶ τὸν πῆρανε γιὰ τὴν... λίμνη τοῦ Μαραθῶνος καὶ εἶναι φυσικο γιστὶ ὁ ποιητὴς τυγχάνει... τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Ὁ κ. Μολοχάνθης ἀπαγγέλει :

Μὲ ντροπιασες ἀνέμελα
Κάτω στὰ ρεπισθέμελα
Καὶ μέσ' σ' αὐτὸ τὸ πέσιμο
δὲν λόγιασες ποτὲς
Πῶς καταντοῦν γιὰ... θέσιμο
συχνά κι' οἱ ποιητὲς !

Μιά γεροντοκόρη λιποθυμῇ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ὅλοι χειροκροτοῦν. Ἐνα μαρὸ κλαίει γορᾷ. Οἱ γάτοι στὰ πλατῖνὸ κεραμίδια δλοφύρονται. Καὶ ὁ ποιητὴς ἐνθαρρυνθεὶς ἐξακολουθεῖ :

Πινελιὲς τραβηχτὲς
ρίμες φίνες γδυτὲς
τυλιχτὲς, μουλωχτὲς
τσαμπουνᾶ ὁ κεφτὲς
καὶ τίς τρώει μπηχτὲς !

—Ἀχ ! μὰ εἶναι θεῖον ξεφωνίζει μιά ρωμαντικὴ ὑπαρξὺς ζυγί-ζουσα 80 ὀκάδες.

Ὁ Μολοχάνθης δὲν κρατιέται. Συνεχίζει μὲ ταχύτητα 60 μίλ. λια τὴν ὥρα :

Πᾶμε στὴν πλάζα
μὲ τὰ σπασμένα βάζα
τὰ περβάζα, τὰ μαράζα, τὰ τσαμπράζα
θὰ κάνουμε μιά μπάζα !
Φέрте φανάρια γομάρια
κράγια, μαξιλάρια,
λιθρίνια, γοφάρια, καλαμάρια
καὶ ψάρια.

Καὶ τότε ἀρχίζουν ὅλοι τὸ ρεφραῖν μὲ ὑπόκρουσιν τζᾶς—τενεκέν :

ἔχετε ψαράδες ψάρια
ἀστακούς καὶ καλαμάρια.

Ὁ ποιητὴς προτείνεται ὡς ὑποψήφιος ἀκαδημαϊκός. Ἡ ὁμήγυρις ἐνθουσιάζεται.

—Τοῦ πρέπει γιὰ τὴ φράση καὶ τὴν κυριολεξία. Τί ἐξ-πρεσιφ, τί μασσιφ, τί ἀπεριτίφ, τί πουργκατίφ.

Διάλειμμα καὶ κᾶν κᾶν. Γίνεται ράουτ. Πολλὲς μιλοῦνε Γαλλιστὶ γιὰ νὰ γίνουν πιδ ἀντιληπτές.

—Λ' ὄντᾶς ντὲ λὰ φᾶμ ἔ γκράντ !

—Τί εἶπε ; τί εἶπε ;

—Ὁ ὄντᾶς τῆς γυναίκας εἶναι μεγάλος.

—Νοῦς ἄβὸν μπεζουᾶν ντὲ σεκούρι.

—Ἐχομε λέει ἀνάγκη ἀπὸ τσεκούρι !

—Τί θαῦμα ἀρμονίας ἢ τουαλέττα τῆς ! Τί χρώματα ἐλκυστικά, τί γοβάκια συγκρατιστικά.

—Τί τακουνάκια ὁμιλητικά, τί νῶτα ἡχητικά.

—Τί στήθος παρλάν, τί μύτη σονόρ.

—Σουπερελεγκάντ. Ὑφος ξεσκι !

Μιά μικρὴ ὁδὸν ἀπαγγέλει λυρικά τραγούδια τοῦ Παρά-χου.

—Ἀχ ! τί θαῦμα. Μοῦ θύμισε τὴ Σάβρα πού τὴν ἄκουσα πρὶν ἐθάνῃ στὸ Παρίσι, τὴ θεία Σάβρα...

Κι' ἕνας ἀστεῖος σιγά :

—Κι' ἔμένα τὴ Σάβρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα.

Ἡ βραδυὰ τελειώνει μὲ μπρίτζ καὶ κουτσομπολιό.

Στὸ δρόμο οἱ παρέες πλέκουν τὸν πανηγυρικό τῆς δεξιώσεως

—Πῶς σοῦ φάνηκε Διλή, νὰ μᾶς σερβίρουν Ἐβγα !

—Πάλι καλά. Τὴν προηγούμενη φορὰ μᾶς ἔβγαλε ἕναν καφέ πὺ μύριζε ρεβύθι.

—Εἶδες φλυτζάνια σπασμένα στὴν ἄκρη ;

—Ἀμ' τὰ πετσετάκια, τί φρίκη ! Χωρὶς μάρκα.

—Δὲν εἶναι νὰ πατάη στὸ σπῖτι τους ἕνας πὺ σέβεται τὸν ε-αὐτοῦ του.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ στὸ τηλέφωνο :

—Ἐσὺ σαι χρυσή μου ; Δὲν μπορείς νὰ φαντασθῇς τί ὥραϊα βραδυὰ περάσαμε στὴν ταράτσα σου χτές. Θαῦμα, θαῦμα ! Πότε πάλι θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ὥραϊα συγκέντρωση ;

Καὶ ἡ Μονταῖν ἀναφέρει λεπτομερῶς, τίς περιποιήσεις τῆς οἰ-κοδόσπουνας, τὸν ἐκλεκτὸ καὶ εὐγενικὸ κόσμον καὶ τὴν ἀνθισμένη λότηζια μὲ τὰ θαυμάσια νούμερα ἀπὸ σουπερελεγκάντ.

Θεατρικὴ λογοκρισία.

Τώρα ἡ Παιδεία

Σὰν καλὰ παιδία

θὰ μᾶς ποδηγετῇ !

Ἡ λογοκρισία

εἶναι θαυμασία

γιὰ ὅλους Ἀρετὴ !,

θὲ νὰ γράφουν ὅλοι τὴν ὥρᾳ μετρημένα,

γιατὶ θὰ τοὺς ἀδράχτῃ ὠμένα !

ἕνας πολιτάρχης τοῦ σωροῦ

καὶ θὰ τοὺς κλειδώνῃ στή... ψειροῦ !

Θὰ καταντήσῃ πιά σχολεῖο

ὄλ' ἡ Ἀθήνα

Βάρδα νὰ πῆς γιὰ Ὑπουργό...

γιὰ... Ὑπουργίνα...

Δὲν θὰ μπορῇς νὰ πῆς

περὶ κλεψιάς κομματικῆς

γιατὶ στὸ θέατρο ἐφηρομόσθῃ

λογοκρισία... ἡθικῆς !

Τώρα κάθε κλεφταρὰ θὰ θυμιάξῃς

κάθε λοβιτουρατζῆς θ' ἀγκαλιάξῃς

κάθε καρχαρία θὰ τιμᾷ,

πάντοτε μὲ φράσεις θερμάς

(ἔτσι... ἴσως βγῇ καὶ... λουκουμάς !)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Σκέψεις ἑνὸς γαλατᾶ.

Ὅλοι μᾶς συστήνουν νὰ ὑποστηρίξωμε τὰ Ἑλληνικὰ προϊόν-τα καὶ χτὲς πλήρως ἀπόστιμο γιὰ τὴν ἔβραλα λίγο νεράκι στὸ γά-λα. Μὰ τ' εἶναι λοιπὸν τὸ νερὸ τοῦ Μαραθῶνος ; Δὲν εἶναι Ἑλ-λινικὸ προϊόν καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποστηρίζεται ;

Στὰς ἐξετάσεις τῆς Κοινωνιολογίας.

—Καθωρίστε μου δεσποινίς τὸν γάμον. Γιατὶ παντρεύεται σήμε-ρα ἕνα κορίτσι ;

Καὶ ἡ νεαρὰ ὑπαρξὺς ἀπαντᾷ εἰς τὸν καθηγητὴν ;

—Γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ γίνῃ χήρα !

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

I. ΠΕΤΡΟΝΕ

Μιά νεόνυμφος ἔκανε τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τῆς στὸ Μεξικό. Στὸ μετριώτατο ξενοδοχεῖο τῆς περιφερείας ἐκείνης ὅπου εἶχε καταλύ-σειτὸ ζεῦγος εἶχα πιάσει κι' ἐγὼ ἕνα δωμάτιο ἀπέναντι στὸ δικό τους. Φυσικά, δὲν καθόμουν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ ξενοδοχεῖο ἀλλὰ μόνον τὴ νύχτα, γιὰτὶ πῆγαινα στὸ στούντιο ἑνὸς μουσικοῦ, ὅπου περνοῦσαμε ἀλυσμόνητες ὥρες, γράφοντας, τραγουδώντας πίνον-τας κι' ἀναπαυόμενοι στὰ γλυκὰ καὶ φριγγιὰ ἴστε ὄνειρά μας πὺ μᾶς χάριζαν διάφορες ὁμορφες γυναῖκες, τίς ὁποῖες διαλέ-γαμε ἀνάμεσα στίς πιδ εὐθύνες.

Γύριζα λοιπὸν ἀργὰ στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ, ξαπλωμένος ἐπάνω, στὸ κρεβάτι μου, ἀγρυπνοῦσα περιμένοντας τὴν ὥραϊα καμαριέ-ρα νᾶρθῇ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα φιλή, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ διευθυντοῦ πὺ τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ καὶ τὴν ζήλευε. Πράγ-ματι ἡ Ντιντίτα εὗρισκε πάντα τὴ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἔλθῃ, στίς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς, νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα μου, νὰ μεί-νῃ λίγες στιγμὲς στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ τὴν γεμίσω φιλή καὶ νὰ μοῦ διηγηθῇ σύντομα ὅλα τὰ σκανδαλάκια τοῦ ξενοδοχείου.

Ἔτσι, μιά νύχτα μοῦ διηγήθηκε γιὰ τὴ νεόνυμφον μὲ τὸν γη-ραλέο σύζυγόν τῆς καὶ γιὰ τὸ λυπηρὸ γαμήλιο ταξεῖδι τους. Ἡ Ντιντίτα, κάθε πρωὶ πὺ ἔμπαινε στὸ δωμάτιό τους καὶ τοὺς σερ-βίριζε τὸ πρωῖνὸ ρόφημα, εὗρισκε τὴ νέα κλαμένη καὶ τὸν σύζυ-γόν τῆς πολὺ ἐκνευρισμένο. Μάλιστα, ἕνα πρωὶ, ἡ νέα, ἐνθαρρυνο-μένη ἀπὸ τὴ γλυκεῖα μορφή τῆς καμαριέρας καὶ ἐπωφελουμένη ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ συζύγου τῆς, τῆς διηγήθηκε πῶς ἦταν πολὺ δυστυχισμένη. Εἶχε παντρευτῇ ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς δικούς τους ἀπὸ τὴ δυστυχία, ἀλλὰ, σ' ἐκεῖνο τὸ φρικτὸ τους ταξεῖδι, ἔκαναν πολλοὺς κανγάδες.

Ἡ ἀφήγησις, αὐτὴ τῆς Ντιντίτας μοῦ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον, ἂν κι' οἱ σκληρὲς αὐτὲς δὲν ἦσαν καθόλου σπίνιες μεταξὺ συζύγων πὺ ἔχουν μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας.

Ἀκριβῶς τὴν ἐπομένη νύχτα μόλις μπῆκα στὸ δωμάτιό μου, κι' ετοίμαζόμουν νὰ ξαπλώσω γιὰ νὰ περιμένω τὴ Ντιντίτα, ἐν-νοίωσα γιὰ μιά στιγμή νὰ μοῦ χτυποῦν τὴ πόρτα γρήγορα—γρήγορα.

Πήδησα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου κι' ἀνοίξα. Τότε μπῆκα μέσα κι' ἔκλεισε ἀμέσως πίσω τῆς τὴ πόρτα ἡ νεόνυμφος πὺ ἔμενε στὸ ἀ-πέναντι δωμάτιο. Μὲ ἕνα δάκτυ-λο ἐπάνω στὰ χεῖλη τῆς μοῦ ἔ-κανε νεῦμα νὰ σιωπήσω, καὶ νὰ μὴν ἐκπλαγῶ γιὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐκπληξή. Κι' ἔτσι μείναμε κι' οἱ δυὸ γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλοὶ ἐκείνῃ κυττάζοντάς με στὰ μά-τια κι' ἐγὼ θαυμάζοντας τὴν ὄ-χη καὶ σχεδὸν αὐστηρὴ ὁμομορφία τοῦ προσώπου τῆς, τὸ κα-λοφτιαγμένο τῆς σῶμα, τὸ τυ-λιγμένο σφιχτὰ σὲ μιά πλούσια ρόμπα. Ἐκείνη μὲ κυττοῦσε μὲ τὰ περίεργα μαῦρα μάτια τῆς, πὺ ἠθέλαν νὰ δακρύσουν καὶ νὰ παρακαλέσουν γιὰτὶ μ' ἔφο-βεῖτο. Ἐν τέλει, ὅταν ἡσύχασε κάπως, μοῦ εἶπε.

—Κύριε, ἔμαθα πῶς εἶστε ἕνας ποιητὴς, ἕνας συγγραφεὺς, ἕνας ἄνθρωπος, τέλος πὺ μπο-ρεῖ νὰ φανῇ ἱπποτικὸς μπρὸς σὲ μιά γυναῖκα. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ σώσετε. Ὁ ἄνδρὸς μου κοιμᾶται. Ἡ μόνη του ἀρετὴ ἐγ-κεῖται στὸν ὕπνο. Προσταθεῖστε νὰ μὲ καταλάβετε. Δὲν πρόκει-ται νὰ μολύνω τὴν τιμὴν τοῦ Συγχωρηστέ με. Λοιπὸν, θέλω νὰ μὲ κλέψετε.

—Νὰ σὰς κλέψω ; μουρμού-ρισα. Πῶς ; Δὲν καταλαβαίνω.

—Ἰδοῦ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέ-ρος τοῦ ξενοδοχείου ὑπάρχει ἕ-

νας κήπος. Σ' αὐτὸ τὸν κήπο, χθὲς τὸ βράδυ, ἀφήκαν μιά σκάλα πὺν μπορεῖ κάλλιστα νὰ φθάσῃ ὡς τὸ πρῶτον πάτωμα. Σὰς ζητῶ νὰ πάτε καὶ νὰ τὴν τοποθετήσετε στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου, πὺν ἐγὼ ἔχω ἀφήσει μισανοιγμένο. Μὴν τρομάζετε. Πρόκει-ται νὰ σκηνοθετήσωμε μιά κλοπὴ καὶ μιά ἀπαγωγή συγχρόνως. Θὰ νομίσουν οἱ μπῆκαν κλέφτες στὸ δωμάτιο ἀλλὰ μὴ βρίσκον-τας τίποτε νὰ πάρουν καὶ βλέποντας μιά νέα γυναῖκα κοντὰ σ' ἕνα γέρο πὺν κοιμᾶται, ὁ πιδ τολμηρὸς ἀπ' αὐτοὺς, τῆς ἔβαλε ἕνα χλωροφορμισμένο μαντήλι στὸ στόμα, τὴν ἔδεσε καλὰ καλὰ, ἐνῶ ὁ σύζυγός τῆς ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται ἀτάραχος. Ἐκεῖνο πὺν θὰ συμβῇ, νομίζω οἱ τὸ φαντάζεσθε. Τὸ ἄλλο πρωὶ, οἱ ἐφη-μερίδες θὰ γράψουν τὴν ἀπαγωγή. Ὁ σύζυγός μου θὰ ζητήσῃ ἀμέσως διαζύγιο. Ὁ νόμος θὰ τοῦ τὸ δώσῃ ! Καὶ τότε ἐλεύθερη πιά θὰ μπορέσω νὰ παντρευθῶ τὸν ἄνθρωπον πὺν ἀγαπῶ. Θέλω νὰ ζήσω φτωχικὰ νὰ ἐργάζωμαι, ἀλλὰ, ν' ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα πὺν θὰ ἔχω κοντὰ μου.

—Μὰ δὲν καταλαβαίνω γιὰτὶ ἐγὼ... τῆς εἶπα.

—Ἰδοῦ—ἐπανελάβε ἡ νέα—γι' αὐτὸ ἀπετάνθην σὲ σᾶς. Μοῦ χρειάζεται κάποιος πὺν θὰ πῇ στὸν ἄνθρωπον πὺν ἀγαπῶ ὅτι ἡ ἀπαγωγή σκηνοθετήθηκε μόνο. Σεῖς λοιπὸν, θὰ τοποθετήσετε τὴ σκάλα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, καὶ θὰ μὲ περιμένετε στὴ γωνία τοῦ δρόμου ὅπου ἐγὼ θὰ ἔλθω μ' αὐτὴ ἔδω τὴν ρόμπα. Θὰ φθάσωμε ὡς τὸ πάρο. Ἐκεῖ θὰ μοῦ δέσετε τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια, καὶ θὰ μ' ἀφήσετε κατὰ γῆς. Μόλις ἔλθῃ ἡ χερραγῇ, θ' ἀρχίσω νὰ φωνάζω. Σεῖς, στὸ μεταξὺ θὰ ἔχετε ἐπιστρέψῃ στὸ ξε-νοδοχεῖο. Μετὰ ἕνα μῆνα θὰ σὰς γράψω.

—Μὰ, κυρία μου, τῆς εἶπα, αὐτὸ μοιάζει σὰν μυθιστόρημα.

—ἔχετε δίκην ! Ὁ σύζυγός μου μὲ κάνει νὰ τρελλαθῶ.

Ἀρχίζω λοιπὸν νὰ κλαίῃ. Κι' ὅταν βλέπω μιά γυναῖκα νὰ κλαίῃ μοῦρχεται νὰ τὴν φιλῶ στὰ μάτια.

—Κυρία, σὰς παρακαλῶ, μὴν κλαίτε. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λέτε.

Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν μὲ συλλάβουν.

Ἡ νέα μ' ἐκύτταξε μὲ μιά ἔκφραση χαρῆς.

—Ἀποτεινομένη σὲ σᾶς δὲν ἔκανο λάθος. Ἐχω διαβάσει με-ρικὰ ἀ, ὁ τὰ ἔργα σας. Μοῦ τὰ ἔφερε ἡ καμαριέρα σ' ὥρες πὺν σεις λείπατε ἀπὸ τὸ δωμάτιό σας.

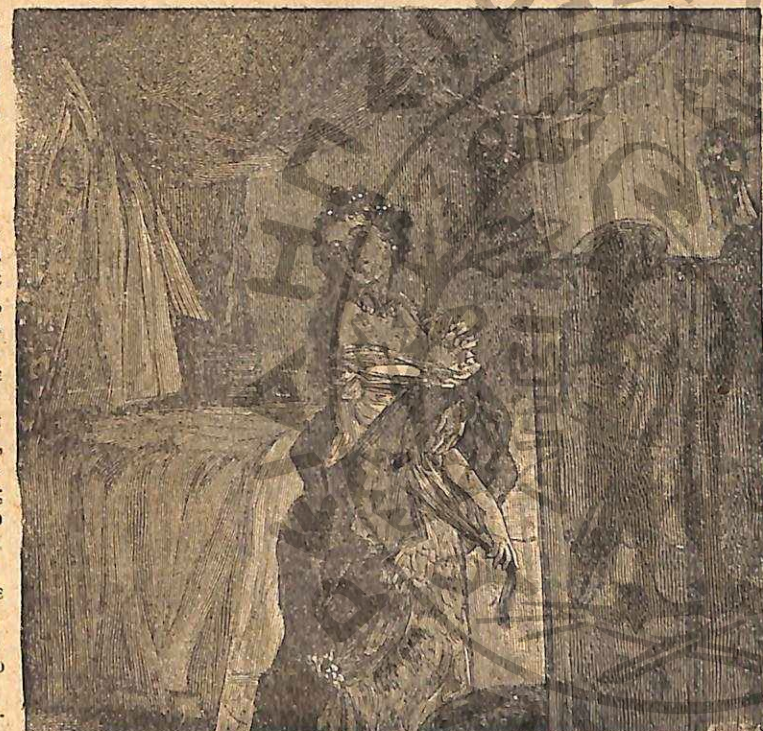
Δὲν ἀμφέβαλα γιὰ τὰ αἰ-σθηματὰ σας Μόνον σεῖς μπο-ρεῖτε νὰ καταλάβετε ὅτι ἀφή-νοντας τὸν πλοῦτον γιὰ τὸν ἔ-ρωτα, κάνω μιά ἡθικὴ πράξη. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἐγκατα-λείψω κατὰ διαφορετικότερο τρόπο γιὰτὶ αὐτὸς τότε θὰ μ' ἐπιανε καὶ θὰ μοῦ ἔκανε χίλια δυὸ μαρτύρια γιὰ νὰ μ' ἐκδι-κηθῇ.

Παρ' ὅλη τὴν ἀνέκφραστη συγκίνησή μου, ἡ σκάλα τοπο-θετήθηκε κάτω ἀπὸ τὸ παρά-θυρο. Ἡ κυρία κατέβηκε καὶ μὲ συνήντησε στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Μὲ πῆρε ἀπὸ τὰ μπρά-τσο καὶ προχωρήσαμε στὸ βά-θος τοῦ Πάρκου.

Τότε ἐγὼ τὴν ἔδεσα, ὅπως μοῦ εἶχε πῇ καὶ τῆς ξέσχισα λίγο τὴ ρόμπα. Ἐκείνη μὲ κυ-ττοῦσε μὲ μάτια ἐκπληκτο σχε-δὸν φοβισμένα. Τὴν ἀναπέθε-σα κατὰ γῆς καὶ γονάτισα κον-τὰ τῆς γιὰ νὰ κόψω γύρω με-ρικὰ χόρτα πὺν θὰ ἔδειχναν ἀργότερα πῶς συνέβη ἐκεῖ κά-ποια πάλῃ.

Ἡ Ντιντίτα εὗρισκε τὴ νέα λυπημένη

(Ἡ συνέχεια τὴν σελ. 2011)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑΣ

Ο μάργος Τζιάκομο Λαγκάντι, γιατρός νευρολόγος, ήταν ένας άνδρας έως 40 ετών. Τα μάτια του εξέφραζαν συνήθως, καλωσύνη και πονηρία συγχρόνως. Αλλά τώρα ήταν θολωμένα κάπως από τη συγκίνηση, γιατί ο κατηγορούμενος Τζεντίλι, διάσημος κι' αυτός γιατρός, ήταν στενός φίλος του.

Δίπλα από το γιατρό Τζεντίλι—που όλο του το παρουσιαστικό έδειχνε άνθρωπο ανώτερο πνευματικά και με ισχυρή θέληση—καθόταν στο έδωλό των κατηγορουμένων μια γυναίκα ντυμένη απλά και φτωχικά.

Οι θέσεις του ακροατηρίου ήταν πιασμένες από τον πύλο έκλειστο κόσμος της Ρώμης. Όταν ο δόκτωρ Λαγκάντι άρχισε τη κατάθεσή του, επεκράτησε νεκρική σιωπή.

Ο μάργος διηγήθη πως έσυχναζε τακτικά στο σπίτι του φίλου του Τζεντίλι, τόσο προ του γάμου του δσον και ύστερα απ' αυτόν. Ο δόκτωρ είχε παιτρευτή την κ. Ορβίλι.

Τί αισθήματα έτρεφε ο κατηγορούμενος προς τον μικρόν Μάρκελλο, το παιδί της κ. Ορβίλι από τον πρώτο της γάμο; ρώτησε ο πρόεδρος.

«Η ύπαρξις του παιδιού αυτού τον έκανε στην αρχή, να διαστή να ζητήση το χέρι της μητέρας, μολονότι την άσπυσε πολύ! Το θεωρούσε ως κίνδυνο της μελλοντικής ευτυχίας των.» Έπι τέλους υπεχώρησε. Αλλά πάντοτε φοβόταν περιπλοκές για το μέλλον, που θα όφείλοντο στον μικρό Μάρκελλο.

Ξεράτε τ' ασφαλιστήρια συμβόλαια που είχε κάνει ο κατηγορούμενος εν όνόματι του μικρού;

«Όχι, κύριε, το άγνοούσα, διηγήθητε τώρα στους κυρίους ενόρκους όσα ξέρετε για τα γεγονότα της 15ης Ιουλίου.»

Ο Λαγκάντι συνεκέντρωσε για λίγες στιγμές τις ιδέες του κι' έπειτα εξακολούθησε την κατάθεσή του. Διηγήθηκε ότι στις 15 Ιουλίου, κατά τις 3 το απόγευμα, βρισκόταν μαζί με την κ. Τζεντίλι στο σαλόνι της έξοχης βίλλας του φίλου του γιατρού, στην Όστια. Ο Τζεντίλι έλειπε στη τη Ρώμη.

Ενώ ο Λαγκάντι οικόδεσποινα έπαιρναν το σαβί, άκούστηκε έξαφνα από το πάγκο μια δυνατή παιδική κραυγή κι' έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα ο κρότος της πτώσεως ενός σώματος μέσα στο νερό. Η κ. Τζεντίλι ξέροντας πως ο μικρός Μάρκελλος βρισκόταν με την κυβερνάντα του στο πάγκο, κατελήφθη από ένα φρικτό προαίσθημα κι' ώρμησε έξω, συνοδευόμενη από τον έπισκέπτη της.

Βρήκαν την κυβερνάντα στα κίγκελα του γεφυριού του γειτονικού ποταμού, να χειρονομή φωνάζοντας σαν τρελή. Ο Μάρκελλος παρσυσρόταν από το ρεύμα, σ' απόσταση αρκετών μέτρων από την όχθη. Ο Λαγκάντι έπεσε στο νερό για να τον σώση αλλά δεν έπρόφτασε.

Η δίνη του ρεύματος είχε καταπιή τον μικρόν.

Μετά τον Λαγκάντι εξητάσθησαν μερικοί άσημαντοι μάρτυρες και τέλος έλαβε τον λόγο ο εισαγγελεύς.

Ήταν ένας δικαστικός νέος ακόμα του οποίου η σταδιοδρομία φαινόταν από τώρα πως θα ήταν λαμυρή. Είχε προετοιμάσει μ' επιμέλεια την άγρεύσή του, γιατί καταλάβαινε πως η δίκη εκείνη ήταν μια θαυμασία ευκαιρία για να διακριθώ.

Απέδειξε πρώτα, τετραγωνικά, πως ο μικρός Μάρκελλος δεν είχε πέσει μόνος από άπροσεξία, μέσα στο ποτάμι, αλλά είχε σπρωχθώ από κάποιο εγκληματικό χέρι. Έτσι εξηγείτο το άρκετο χρονικό διάστημα που είχε περάσει άφ' ότου έβγαλε τη φωνή, μόλις κατάλαβε τον κίνδυνο που διέτρεχε, έως τη στιγμή που έπεσε στο νερό. Άλλως τε και το ότι βρισκόταν σε άτόσταση πολλών μέτρων από την όχθη έσήμαινε ότι κάποιος τον είχε εκσφενδονίσει με δύναμη μέσα στο ποτάμι. Τέλος τα σημάδια κι' οι γρατζουνιές που ύπηρχαν στα χέρια του, έδειχναν πως είχε προσπαθήσει ν' αντίσταθώ έναντίον του δολοφόνου.

Έπειτα ο εισαγγελεύς έμίλησε για το παρελθόν της Μαρίας Φάμπερι της κυβερνάντας του παιδιού. Ετόνισε ότι, έκτος ενός νεανικού της σφάλματος το παρελθόν της ήταν έντελώς άμπετον και ήθικόν. Σε ηλικία δέκα όκτώ έτών, είχε αποκτήσει ένα παι-

τα εύρισκε τη συμπάθεια και την εκτίμηση. Ο μικρός Μάρκελλος την αγαπούσε σαν δεύτερη μάνα του.

Τί συμφέρον μπορούσε να την σπρώξη στο εγκλημα; Κανένα βέβαια. Ο μόνος που μπορούσε να επιθυμή τον θάνατον του παιδιού ήταν ο Τζεντίλι, γιατί έτσι θα γινόταν κληρονόμος της μισής του περιουσίας, σύμφωνα με το προικοσύμφωνο που είχε κάνει με την κ. Ορβίλι.

Εξ άλλου, ο γιατρός είχε ασφαλίσει τη ζωή του μικρού άντι του ποσού των 200.000 λρεττών.

Είναι αλήθεια πως η κ. Ορβίλι είχε ζητήσει επιμόνως, από τον σύζυγό της να κάνει αυτήν την ασφάλεια. Μήπως όμως ένας έξυπνος άνθρωπος δεν μπορεί να κατορθώση ώστε να του ζητήσουν οι άλλοι έκείνο που επιθυμεί ο ίδιος;

Κι' η συμπεριφορά του γιατρού προς το παιδί και τα λόγια που είχε προς τους φίλους του, μετά το εγκλημα, όλα έδειχναν πως δεν το συμπαθούσε καθόλου.

Πώς, όλόκληρο το απόγευμα της 15 Ιουλίου, ένας άνθρωπος διάσημος, σαν τον Τζεντίλι, δεν είχε συαντήσει κανένα γνωστό του ώστε να μορη ν' αποδείξη το άλλοθι;

Μιά τέτοια σύμπτωση δεν ήταν κάπως περίεργη; Δεδομένου ότι ο γιατρός δεν είχε έλθει σε ιδιαίτερη επαφή με την Μαρία Φάμπερι, ότι ήταν δυνατόν να της έμπιστευθώ νά της όμολογήση τα εγκληματικά του σχέδια και να της ζητήση τη βοήθειά της. Έπρεπε λοιπόν να πιστέψη το δικαστήριο στις διβεβαιώσεις της κυβερνάντας, που έλεγε ότι, τη στιγμή που συνέβη το εγκλημα ο Μάρκελλος είχε άπομακρυνθώ πολύ από κοντά της και βρισκόταν πίσω από μια πυκνή συστάδα δένδρων.

Ποιός ήταν λοιπόν ο δολοφόνος; Ασφαλώς ο γιατρός Τζεντίλι; που έφθασε κρυφά από την Ρώμη στην Όστια, μπήκε στο πάγκο πριν να τον αντίληφθώ κανείς.

Η άγρεύσεις του εισαγγελέως φάνηκε πως επηρέασε πολύ τους ενόρκους. Άφου συνεκέφθησαν για λίγη ώρα, έβγαλαν την άπόφασί των. Έκήρυξαν την Μαρία Φάμπερι άθωα, τον δέ γιατρό ένοχον μ' έλαφρυντικά. Το δικαστήριο κατέδικασε τον τελευταίο σε κατανγκαστικά έργα.

Τη στιγμή που έδιαβαζόταν η άθωώσίς της, η Μαρία Φάμπερι σήκωσε το κεφάλι της, που είχε καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης κρυμμένο ανάμεσα στα χέρια της, κι' έριξε γύρω της ένα θριαμβικό βλέμμα. Στη πρώτη σειρά των καθισμάτων του άκροατηρίου, καθόταν ο γιατρός Λαγκάντι που την κύταζε επίμονα. Ο δόκτωρ έβλεμματά της συνήντησαν τα δικά του, αίσθάνθηκε στο σώμα της μιάν άνεξη/ητη άνατριχίλα...

Η δίκη είχε τελειώσει. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου άπεσώθη στο γραφείο του για να ξεκουρασθώ. Έξαφνα κύπησε την πόρτα του ένας κλητήρας, που του έφερεν τη κάρτα του γιατρού και ο πρόεδρος διέταξε όν κλητήρα να τον εισαγάγη.

Όταν άρκετά γνωστός του κι' υπέθετε πως ήθελε να του ζητήση καμιά χάρη, ίσως να ιδώ τον Τζεντίλι πριν τον μεταφέρουν στις φυλακές. Ο Λαγκάντι φαινόταν τρομερά ταρμαφύρον ζωνρά. Μή νομίζετε πως μιλω έτσι επειδή είμαι φίλος του Τζεντίλι; Έχω να άποδείξω κάτι, που μπορεί να διαφωτίση τη δικαιοσύνη.

Τίποτε νεώτερο άπ' όσα καταθέσατε προ όλίγου; Σας άκούω...

Πρό δέκα πέντε έτών, ξανασυνάντησα κάποτε τη Μαρία Φάμπερι!

Την άνεγνώρισα από τα μάτια της, την στιγμή που διαβαζόταν τότε σε κάποιο νυσοκομείον του Μιλάνου. Μιά μέρα, μ' έκάτο παράθυρο κι' είχε σπάσει τη σπονδυλική του στήλη. Ξέρετε πιά ήταν η κυβερνάντα του μικρού έκείνου θύματος; Η Μαρία

Φάμπερι!

Την άνεγνώρισα από τα μάτια της, την στιγμή που διαβαζόταν τότε σε κάποιο νυσοκομείον του Μιλάνου. Μιά μέρα, μ' έκάτο παράθυρο κι' είχε σπάσει τη σπονδυλική του στήλη. Ξέρετε πιά ήταν η κυβερνάντα του μικρού έκείνου θύματος; Η Μαρία

δί, που τόχασε ύστερα από λίγο καιρό. Από τότε, άφωσιώθηκε στα παιδιά των άλλων. Προσελήφθη στην ύπηρεσία πολλών οίκογενειών, όπου πάντοτε την αγαπούσε σαν δεύτερη μάνα του.

Φάμπερι.

«Η γυναίκα αυτή είναι τρελή! Ένας ειδικός, όπως εγώ, δεν μπορεί ν' άπατηθώ.»

Ο πρόεδρος άκουσε με ματάπληξη τα λόγια του διασήμου νευρολόλου.

Είναι η αλήθεια, είπε κατόπιν, πως οι πληροφορίες που πήρατε για τη Φάμπερι, άφορούν την ζωή της κατά τα δέκα τελευταία έτη. Για τα προηγούμενα δεν ξέρουμε τίποτε άλλο, παρά πως άπέκτησε ένα παιδί που πέθανε τριών έτών.

Τριών έτών! φώναξε ο Λαγκάντι. Μά τότε ήταν κι' η ηλικία του μικρού Μάρκελλου την ημέρα του δυστυχήματος, καθώς και του άλλου παιδιού που σκοτώθηκε στο Μιλάνο.

Παράδοξη σύμπτωση!.. Έπιθύρισε ο πρόεδρος.

Δεν θα μπορούσαμε ν' άνακρίνωμε την Φάμπερι πριν την άφήσωμε έλευθέρω;

Υποθέτω πως θα βρίσκεται ακόμα στο δικαστήριο για τις διατυπώσεις της άπελευθερώσεώς της. Θα διατάξω να την φέρουν έδω. Αλλά σας είδοτοιω πως τα άποτελέσματα αυτής της ιδιαίτερας άνακρίσεως δεν μπορούν πιά να συσχετισθώ με τη δίκη.

Αν όμως όμολογήση...

Αν όμολογήση, τότε μπορεί φυσικά να γίνη άναθεώρησις της δίκης.

Δεν σας κάλεσα πιά ως κατηγορούμενη, έδήλωσε ο πρόεδρος στη Μαρία Φάμπερι, μόλις ο κλητήρας την εισήγαγε στο γραφείο του. Απλώς ο κ. Λαγκάντι θα ήθελε να σας κάνει μερικές έρωτήσεις.

Η Φάμπερι κύταξε με δυσάρεσκειαν τον γιατρό χωρίς ν' άπαντήση. Πρόκειται περί μιας λεπτομερείας, άσχετης με τη δίκη, της έξηγησε ο Λαγκάντι. Θέλω να εξακριβώσω αν κάποια άμάνησις μουξείναι σωστή. Κυττάξτε με καλά. Δεν με γνωρίζετε προ δέκα πέντε έτών στο Μιλάνο.

Γιατί μ' έρωτάτε; είπε η γυναίκα, χωρίς να κινηθώ ούτε ένας μύς του προσώπου της. Με ποιο δικαίωμα με βασανίζετε ακόμα με τις άνακρίσεις σας;

Άρνείσθε λοιπόν πως βρισκόσαστε προ 15 έτών στο Μιλάνο;

Δεν έχω να σας πω τίποτε. Έφ' όσον άθωώθηκα, θέλω να φύγω!..

Θά διαμαρτυρηθώ!.. Και προχώρησε προς τη πόρτα, Αλλ' ο γιατρός την σταμάτησε και κάρφωσε τα μάτια του στα μάτια της... Έπειτα από λίγο η γυναίκα ήταν καθισμένη σε μια πολυθρόνα, ύπνωτισμένη.

Και τώρα θα μάθωμε την αλήθεια είπε ο Λαγκάντι. Έντωχώς ύπνωτίσθηκε πολύ εύκολα.

Με φωνή έπιτακτική είπε στη Φάμπερι, πως βρισκόταν στο πάγκο της βίλλας της Όστιας, μαζί με τον μικρό Μάρκελλο. Η γυναίκα σηκώθηκε άμέσως από την θέση της με το πρόσωπο συνεσπασμένο.

Ελα, δώ. Μάρκελλε, φώναξε με γλυκύτητα. Ύστερα έκανε μια κίνηση σαν να σήκωνε κάτι και το πετούσε δυνατά προς το μέρος, όπου ο Λαγκάντι της είχε πη πως βρισκόταν το ποτάμι.

Δεν θ' άργήση;.. έπιθύρισε άφου έπερίμενε εκεί ένα δευτερόλεπτο. Θά το πάρη το ρέμμα!

Καλλίτερα έτσι, παρά να το ρίξετε από το παράθυρο όπως το άλλο, της ψιθύρισε ο γιατρός.

Ναί, ναί... έτσι λείπουν και τα αίματα, και το ψυχομάχημα.

Ναί, ναί... έτσι λείπουν και τα αίματα, και το ψυχομάχημα.

Ναί, ναί... έτσι λείπουν και τα αίματα, και το ψυχομάχημα.

Ναί, ναί... έτσι λείπουν και τα αίματα, και το ψυχομάχημα.

Ναί, ναί... έτσι λείπουν και τα αίματα, και το ψυχομάχημα.

Ναί, ναί... έτσι λείπουν και τα αίματα, και το ψυχομάχημα.

Ναί, ναί... έτσι λείπουν και τα αίματα, και το ψυχομάχημα.

Ναί, ναί... έτσι λείπουν και τα αίματα, και το ψυχομάχημα.

Τριών έτών... ήταν κι' η ηλικία του δικού σας παιδιού... Ναι, γιατί να ζήση αυτό περισσότερο από το δικό μου; Έπειτα η κυβερνάντα άρχισε να τρέχη σαν τρελή μέσα στο δωμάτιο, φωνάζοντας: «Κυρία!.. Τρέξετε! Βοήθεια!..» Ο Λαγκάντι την κάθισε πάλι στη πολυθρόνα και την διέταξε να σωπάση και να μείνη ήσυχη.

Επεισθήκατε τώρα; είπε στον πρόεδρο. Άκούσατε την όμο λογία της;

Ω, ναί! είναι φρικτό! Έτσι εξηγούνται όλα...

Φωνάξετε λοιπόν τους άστυφύλακες για να της περάσουν τις χειροπέδες.

Όχι, άγαπητέ δόκτωρ, άπήντησε σοβαρά ο δικαστής. Δυστυχώς μια όμολογία που έπετεύχθη μ' ένα τέτοιο μέσον, δεν λαμβάνεται ύπ' όψει έπισημώς.

Μά δεν είσθε βέβαιος ότι...

Προσωπικώς ναί. Αλλά οι νόμοι δεν βασίζονται στις άτομικές μας πεποιθήσεις.

Μοείδατε πως κανείς δεν έβίασε την γυναίκα αυτή να όμολογήση. Όμίλησε μόνη της! Μόνη της άνεπαράσχησε τη σκηνή του εγκλήματος όταν την έφεραν ικερώς στην ημέραν έκείνη.. Δεν πρόκειται λοιπόν περί μαρτυρίας που άπαγορεύει ο νόμος...

Δεν έχει δικαίωμα ο άνακριτής να στήνη παγίδες, στον έξεταζόμενο;

Ναί, αλλά υπό τον όρον να είναι παρών κι' ο συνήγορός του. Φανιάζεσθε πως ο δικηγόρος της γυναίκας αυτής θα σας έπείτρεπε ποτέ να την ύπνωτίσετε;

Πρέπει λοιπόν να σταλή στα κάτεργα ένας άθωος και να μείνη έλευθέρω ή ένοχος; Μπορείτε ν' άνεχθώτε ένα πράγμα τόσο τερατώδες; Έσείς που ξέρετε;

Ησυχάσετε. Θά μιλήσω στον Βασιλέα. Ο Τζεντίλι θα πάρη χάρη, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Είναι το μόνο που μπορούμε να κάνωμε γι' αυτόν.

Κι' η τιμή του;

Τί τα θέλετε!.. Ο νόμος μ'ς δίνει τα χέρια! Ξυπνήστε τώρα τη γυναίκα αυτή.

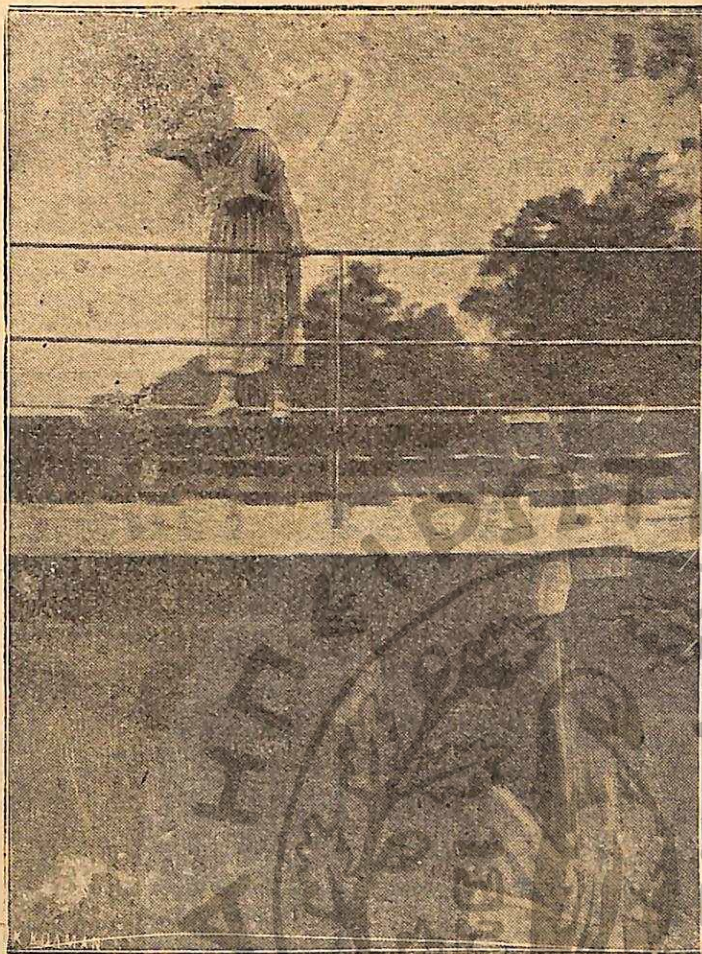
Ο Λαγκάντι ύπήκουσε μηχανικά. Όταν η Φάμπερι συνήλθε έμεινε στην αρχή άκίνητη, σαν άποβλακωμένη. Έπειτα τινάχθηκε όρθια μ' ένα πήδημα.

Τί μου κάνετε; φώναξε τι συνέβη; Γιατί πονεί έτσι το κεφάλι μου; Θά διαμαρτυρηθώ στον δικηγόρο μου. Δεν έχετε το δικαίωμα να με κάνετε να μιλήσω! άθωώθηκα.

Μήν ταράζεσθε, κυρία, της είπε ο πρόεδρος. Έλιποθυμήσατε μόνο, ίσως από τις συγκινήσεις της δίκης. Είστε έλευθέρω!

Η Φάμπερι έριξε ένα μοχθηρό βλέμμα στους δυο άνδρες και βγήκε γρήγορα από το γραφείο.

Επειτα από λίγες ημέρες, ο Βασιλεύς έδωκε χάρη στον Τζεντίλι. Αλλά την επομένη της άπελευθερώσεώς του ο δυστυχισμένος γιατρός αυτοκτόνησε, γιατί δεν μπορούσε να ύποφερη την άτιμίαση που του είχε έπιφέρει η καταδικαστική άπόφασις του κακουγοιδιχείου της Ρώμης.

Την είδαν στο γεφύρι να χειρονομή σαν τρελή.

Την είδαν στο γεφύρι να χειρονομή σαν τρελή.

Την είδαν στο γεφύρι να χειρονομή σαν τρελή.

Την είδαν στο γεφύρι να χειρονομή σαν τρελή.

Την είδαν στο γεφύρι να χειρονομή σαν τρελή.

Την είδαν στο γεφύρι να χειρονομή σαν τρελή.

Την είδαν στο γεφύρι να χειρονομή σαν τρελή.

Την είδαν στο γεφύρι να χειρονομή σαν τρελή.

ΔΥΟ ΑΠ' ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΠΟ ΣΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥΓΑΤΟΥ

—Μην είσαι ανόητος, Βαλερύ Μπωσάμπ, είπε ο Ζιτέρο στο φίλο του, φοιτητή των πολιτικών επιστημών. 'Η Ναομί δεν σ' αγαπά. Είναι κι' αυτή ένας τύπος έλαφράς μιντινέττας, που θέλει να παίξει με τον έρωτα, όσο να τον χορτάσει.

—Αδύνατον! παρετήρησε ο Βαλερύ Μπωσάμπ. 'Η Ναομί είναι ένα τίμιο κορίτσι και μ' αγαπά πραγματικά. 'Απατάσαι, φίλε μου!

—Όλοι όμως οι φίλοι του Μπωσάμπ επέμεναν. Θεωρούσαν την Ναομί σαν μια επιπόλαιη κι' επικίνδυνη ακόμα γυναίκα, γιατί θα έμπλεκε άρκετά επιτήδεια τον φίλο τους και θα του κατέστρεφε το μέλλον του.

—Ο Βαλερύ, χωρίς να πη τίποτε άλλο, έσηκώθη, έχαιρετσε την παρέα του κι' έφυγε με βήμα άρτο. Περιπατούσε σαν ξεχασμένος και έτσι άφηρημένος, έκνευριζόταν από τα σπρωξίματα των βιαστικών διαβατών.

—'Αραγε μ' αγαπά πραγματικά ή Ναομί, σκεπτόταν, ή παίξει μαζί μου; Πρέπει να την δώξω, ή να εξακολουθώ να της χαρίζω τα χάδια και την αγάπη μου;

Μα ενώ ήταν συνωφρωμένος, ξαφνικά άστραψαν τα μάτια του και φωτίστηκε το σκυθρωπό πρόσωπό του. Τούχε έλθει μια έμπνευσις που όταν την πραγματοποιούσε, θα έλυνε επί τέλους το αίνιγμα. Και τότε θα ήξερε ποιά δρόμο απ' τους δυο θ' ακολουθούσε. Αυτόν που φέρε στην Ναομί, ή τον άλλον που του ύπε-δείκνυαν οι φίλοι του.

—'Η όρχήστρα έπαιζε σαν δαιμονισμένη. Στους ήχους μιας ιδιόρρυθμης τζάζ, που την αποτελούσαν μόνο νέγροι, χορεύαν, μέσα στο καμπαρέ του «Μαύρου Γάτου» άνδρες και γυναίκες, εύθυμοι μεθυσμένοι, σαν τρελλοί!

—'Η Λουσιέν Μπουαγιέ, ή έξοχη μιγάς χορεύτρια, φούντωνε τους πόθους με το γλυκό τραγουδί της και ξυπνούσε τις λαχτάρες με τους έξωφρενικούς χορούς της. Όλη ή τεραστιά αίθουσα του καμπαρέ ήταν πλημμυρισμένη από κόσμο, που κολυμπούσε μέσα στο άπλετο φώς.

Μεταμφιεσμένοι οι περισσότεροι—άγνωστοι μέσα στους άγνωστους—εύρισκαν την ευκαιρία να χαρούν για ένα βράδυ λίγα ψεύτικα χάδια και να δώσουν ίσως ένα μυστικό φιλή.

Μέσα σ' αυτόν τον πανζουρλισμό της χαράς, μόνο ένας άποτε λούσε εξαίρεση. Ήταν ντυμένος σαν Ίνδος Μαχαραγιάς, κα θόταν σε μια γωνιά της αίθουσας και χάζευε άφηρημένα.

Πίσω απ' τη μάσκα του Μαχαραγιά, κρυβόταν το πρόσωπο του Βαλερύ Μπωσάμπ. Και στα μάτια του, που πετούσαν σπίδες μπορούσε να διακρίνη κανείς όλη την άνησυχία που έδερνε και σπάραιζε την ψυχή του.

—Ο Βαλερύ σηκώθηκε και φέρνοντας βόλτα γύρω στην αίθουσα, προσπαθούσε να ξεχωρίση μέσα στον κόσμο, το πρόσωπο που ζητούσε.

—Έξαφνα άνεσκόρτησε. Διέκρινε ανάμεσα στο πλήθος, τον άνθρωπο που έγύρευε την Ναομί. Καθόταν με δυο φίλες της κοντά σ' ένα τραπέζι και έντελώς άφηρημένη, έπινε μπύρες. Φορούσε μια μεταξωτή κάτασπη τουαλέττα κι' είχε ένα μαργαριταρένιο κολλιέ στο λαιμό. 'Αλήθεια ήταν όσο ποτέ άλλοτε όμορφα, ίδια σαν ένα μεθυστικό λευκό έκαστόφυλλο.

—Ο Βαλερύ, χωρίς να χάση καιρό, φώναξε κάποιον γκαρσόνι, του έδωσε ένα άδρό φιλοδώρημα και του έξηγήσε τί ήθελε.

Το γκαρσόνι κατάλαβε και σε λιγάκι πλησίαζαν κι' οι δυο με προσποιητή μεγαλοπρέπεια τις τρεις φίλες.

—Με συγχωρείτε, μαμζέλ, είπε το γκαρσόνι στην Ναομί. 'Ο κύριος είναι ο 'Αγγλος λόρδος 'Εντουαρντ Κάλκοττ και θέλει να περάση λίγες ώρες μαζί σας.

—'Η Ναομί σηκώθηκε. Έκανε μια βαθειά υπόκλιση και πιάνοντας το χέρι του δίδεν λόρδου του έλεπε.

—Με κολακεύετε, σέρ, για την προτίμησή σας. Σας εύχαριστώ.

—'Η όρχήστρα έπαιζε κάποιο τρελλό φόξ κι' ή Ναομί κι' ο λόρδος άρχισαν να χορεύουν. 'Ο Βαλερύ έσφιγγε, όσο μπορούσε,

στην άγκαλιά του την Ναομί, ή όποια, με τρόπο, άπέφρευε το σφίξιμο. Όταν τελείωσαν τον χορό, πήγαν στο μπαρ.

—Κάθισαν σε μια άκρη κι' όδωθεν λόρδος παρήγγειλε ούισκυ.

—'Η πρώτη Ναομί πρώτη φορά γλεντούσε τόσο άριστοκρατικά κι' είχε θαμπωθεί από την γενναιοδωρία του λόρδου.

—'Ο 'Εντουαρντ Κάλκοττ έδινε μεγάλα φιλοδώρηματα στα γκαρσόνια, παρήγγειλε τα πιο άκριβα φαγητά και τα πλήρωνε χωρίς καμιά συζήτηση.

—'Αγόραζε τα πιο ιδιόρρυθμα κοτιγιόν, κάτι φανταχτερές χρυσές πεταλούδες και μικρές δολοχρυσές πόρπες και τα πρόσφερε όλα στην φίλη του.

—'Η φτωχή Ναομί τον κυτούσε με θαυμασμό.

—'Αλήθεια, του έλεπε με άφέλεια, θα είστε πολύ πλούσιος!

—Πράγματι, απάντησε με υπερηφάνεια. Έχω έξαιρετικά μεγάλη περιουσία. Στο Σούθαμπτον έχω δυο έργοστάσια δικά μου κι' άλλο ένα στο Μάντσεστερ.

—'Η άναπνοή της Ναομί είχε σταματήσει.

—'Ω! πόσο πλούσιος είστε! ψιθύρισε με πειδικό θαυμασμό.

—'Ο Βαλερύ κατάλαβε ότι έφθασε ή κατάλληλη στιγμή. Κι' ά νήσυχος, για την απάντηση ής φίλης του, την ρώτησε.

—'Αν σας έκανα μια πρόταση γάμου, θα δεχόσαστε, μαμζέλ;

Σας συμπάθησα και δεν διστάζω να σας ζητήσω για γυναίκα μου. Και έκάρφωσε το βλέμμα του στα μάτια της περιμένοντάς μ'.

—'Αγωνία την απάντησή της. 'Η καρδιά του κυτούσε έννοιωθε μια έλαφρή ανατριχίλα σ' όλο του το κορμί.

—'Δουτόν; ξαναρώτησε περισσότερο άνησυχος.

—'Η Ναομί, κάνοντας μια χειρονομία που έσήμαινε άποφασιστική, απάντησε με σβυσμένη φωνή.

—'Δυστυχώς πολύ, μυλόρδε, αλλά δεν μπορώ να δεχθώ την πρότασή σας. Σας εύχαριστώ για την τιμή...

—'Γιατί; γιατί; ρώτησε έξαλλος πιά ο Βαλερύ.

—'Αγαπώ έναν φτωχό φοιτητή που δεν τον αλλάζω μ' όλα τα πλούτη του κόσμου.

—Πώς τον λέν, σας παρακαλώ ρώτησε ο Βαλερύ.

—Βαλερύ Μπωσάμπ, απήντησε συνεσταλμένα ή Ναομί.

Ξυπνούσε τις λαχτάρες με τους έξωτικούς χορούς της. Βαλερύ πέταξε την μάσκα, έδειξε το πρόσωπό του, κι' άγκαλιάζοντάς την έκπληκτη μιντινέττα, φώναξε.

—Ναομί! Δεν θα μ'α χωρίση ποτέ πια κανείς!

Κι' ενώ ή όρχήστρα των νέγρων εξακολουθούσε να παίξει, οι δυο έρωτευμένοι έτρεξαν μέσα στην αίθουσα κι' άρχισαν ένα τρελλό χορό.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΙΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΙΝΔΟΣ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ

Μήπως ξέρετε ποιός είναι ο Ίνδος πρίγκιψ 'Αουντίνο Μωχάντα! Όχι; Έ! μά τότε σας τον παρουσιάσω. Είναι ένας μελαψός νέος ως τριανταπέντε χρονών, με έξοχο άθλητικό παράστημα. Μιλά πολύ καλά, έκτός απ' την γλώσσά του και τα γαλλικά, σαν να ναι βέρος Παριζιάνος. 'Η φυσιογνωμία του είναι πολύ συμπαθητική και πολύ περίεργη ή ιστορία του. Φυσικά θα σας ένδιαφέρει να την ακούσετε. Γι' αυτό θα σας την διηγηθώ, μ' όλες της τις λεπτομέρειες.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, μακριά στις Ίνδies, στην πολυθόρυβη Βομβάη, με τους ίσιους δρόμους της και τις έπιβλητικές άκακίες. 'Ο πρίγκιψ 'Αουντίνο Μωχάντα ζή έδω

μια όνειρώδη ζωή, μέσα στο τεράστιο παλάτι του, περιστοιχισμένος από πλήθος όμοιων γυναικών, που τσακίζονται όλες να τον ύπηρετήσουν.

Του άρέσουν τ' άρώματα κι' οι μακρυνοί περίπατοι, πιο πολύ όμως προτιμά το κυνήγι, γιατί είναι δεινός σκοπευτής.

Δεν του λείπει τίποτε. Τις νύχτες κάθεται στον κήπό του, κοντά σ' ένα φωτισμένο με γκρίζο φώς συντριβάνι και άκούει το τραγουδί της εύνοουμένης του, που είναι πάντα μελαγχολικό και νοσταλγικό.

—'Ακόμα δεν είχε γνωρίσει τί είναι πόνος. Τα χείλη του δεν ήξεραν παρά μόνον να γελούν και τα χέρια του δεν έκαναν άλλη δουλειά, παρά να σκορπούν σπάταλα το χρήμα.

—'Ο 'Αουντίνο Μωχάντα είχε και μια ιδιοτροπία. Εύχαριστιόταν να συχνάξη στα Εύρωπαϊκά κέντρα της πολυθόρυβης πόλεως και ν' απολαμβάνη το τραγουδί και τον χορό των Εύρωπαίων γκέρλς.

Δεν έδίσταζε, όταν τον ίκανοποιούσε το νούμερο μιας μπαλαρίνας να της πετάξη στη σκηνή πολύτιμα μαργαριτάρια, ή ρουμπίνια, εις έκδηλωσιν του θαυμασμού του.

Κάποιο βράδυ, σ' ένα απ' αυτά τα καμπαρέ, γνώρισε μια Γαλλίδα χορεύτρια. Την έλεγαν Μιμή Αίνιορε κι' είχε πραγματικώς, μ' έξαιρετική όμορφιά. 'Η πρίγκιψ γοητεύτηκε πολύ απ' τα

Έγινε χορευτής στο Παριζιάνικο καμπαρέ...

θέληττα της κομψής Παριζιάνας, και της έδωσε το πρώτο βράδυ, ένα πολύτιμο σμαράγδι, για να της δείξη την φιλία του.

Το άλλο βράδυ, πήγε απ' τους πρώτους στο καμπαρέ. 'Ο θαυμασμός του για την τσαχπία Μιμή μεγάλωσε ακόμα περισσότερο και της έκανε πάλι δώρο ένα πολύτιμο πετράδι.

—Όμως τα πράγματα δεν περιορίστηκαν ως έδω. 'Ο πρίγκιψ

πας άγάπησε, μ' όλη τη θέρμη της φλογερής ψυχής του, την χορεύτρια, άδιαφορώντας, όλοτελα για το σκάνδαλο που θα επακολουθούσε.

Κάποιο βράδυ κάλεσε στο σπίτι του την χαριτωμένη χορεύτρια και της έκανε ένα παραμυθένιο δείπνο, με τα πιο σπάνια φαγητά. Την αίθουσα του φαγητού την φωτίζαν πελώριες πολύχρωμες λαμπάδες και το πάτωμά της ήταν στρωμένο με τα πιο άκριβα περσικά χαλιά.

—'Η Μιμή Αίνιορε έμεινε κατάπληκτη μπροστά σ' αυτόν τον όνειρώδη άδικομο και τον πλούτο, άπόρησε όμως ακόμα περισσότερο, όταν άκούσε τον πρίγκιπα να της λέη, με φωνή που έτρεμε, αυτά τα λόγια.

—'Όπως ο διψασμένος λαχταρά το νερό, έτσι κι' εγώ σε λαχταρώ, Μιμή. 'Όπως ο όδοιπόρος που ζητεί άνάπαυση, έτσι σε ποθώ. Κι' όπως ή μητέρα αγαπά το μονάκριβο παιδί της, έτσι σ' αγαπώ, μικρή μου!

—'Η καύμένη ή χορεύτρια δεν ήξερε τί ν' απαντήσει. 'Η άναπνοή της κόπηκε σχεδόν κι' ή καρδιά της κυτούσε δυνατά. 'Αυτόσο άποκορίθηκε δειλά.

—Πιστεύω στην αγάπη σας, πρίγκιψη. Μά ξεχνάτε ποιά άβυσσος χωρίζει έμένα από σας;

—'Ο έρωτευμένος Ίνδος γέλασε, τότε, μ' ένα γέλιο ήρεμο και φυσικό.

Της έξηγήσε πως ήταν διατεθειμένος να κάνει το π'αν για χάρη της, φτάνει να έμενε για πάντα μαζί του. Θ' άδιαφορούσε για την έχθρική στάση που θα τηρούσαν άπέναντί του οι φανατικοί Ίνδοι και θα της χαρίζε όλα τα άπειρα πλούτη του.

Θαμπωμένη, έκστατική, συνεπαρμένη απ' αυτά τα λόγια ή Μιμή, δέχτηκε να μείνη για πάντα κοντά στον πρίγκιπα.

—Έγκατέλειψε το επάγγελμά της, έξασε τους φίλους και τις φίλες της κι' έγκατεστάθηκε μέσα στο όμορφο παλάτι του Ίνδου.

—'Ο καιρός περνούσε εύχαιρίστα και για τους δυο. 'Η χαρά τους ήταν μεγάλη κι' ο ένθουσιασμός τους άπεριόριστος. Δεν άφηνε ούτε στιγμή ο ένας τον άλλον κι' έμοιαζε ή ζωή τους με μια έξωφρενική ζωωδία, που όλες της τις σκηνές τις άποτελούν οι πιο εύχαιρίστες περιπέτειες.

Οι προύχοντες Ίνδοι όμως, άρχισαν, να πολεμούν τον 'Αουντίνο Μωχάντα. Φοίνεται ότι κι' ο Βούδδας, σαν άλλος έκδικητικός Σίβα κι' αυτός, θύμωσε έναντίον του πρίγκιπος κι' επέτάχυνε την καταστροφή του. Κι' έτσι βρέθηκε ένα πρωί ο 'Αουντίνο Μωχάντα χωρίς περιουσία, χωρίς φλουριά, χωρίς παλάτια, μόνος, με πιστό του σύντροφο, την Μιμή.

Τί γάκανε τώρα; Άρχισε να άπογοστεύεται, αλλά όχι κι' να άτελπίζεται. Του έφθανε ή αγάπη της Μιμής, που δεν μειώθηκε διόλου. Μόνο που ή μικρή Παριζιάνα άρχισε να πλύνει την Βομβάη. Και τον παρακάλεσε να φύγουν για το Παρίσι, πράγμα που και έγινε.

Τα έλάχιστο χρήματα που ο πρίγκιψ έφερε μαζί του σώθηκαν γρήγορα κι' αντιμετώπισαν στυγνό το πρόβλημα της ζωής. Μά, πάλι δεν έχασαν το θάρρος τους. Η Μιμή ήταν χορεύτρια και κατόρθωσε να κλείση ένα καλό συμβόλαιο μ' ένα μεγάλο καμπαρέ. 'Αλλά, τί περίεργο πράγμα! Για παρτεναίο της δεν παρουσιάσθηκε κανείς απ' τους παληούς καλούς χορευτές, παρά ο ίδιος ο πρίγκιψ! Ναι! 'Ο 'Αουντίνο Μωχάντα έγινε νούμερο στο Παριζιάνικο καμπαρέ. Και σημείωσε, μάλιστα και σημειώνει ακόμα, την πιο μεγάλη, την πιο άγάνταστη έπιτυχία...

Αυτή είναι ή ιστορία του Ίνδου πρίγκιπα, του 'Αουντίνο Μωχάντα. Εύτυχής με τα πλούτη του, είναι τώρα εύτυχής και στη φτώχεια του.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

1978

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ

ΥΠΟ ΖΑΚ ΝΤΕ ΛΑ ΚΡΕΤΕΛ

Συγκεντρωμένη ή μικρή παρέα στο κομψό ζαχαροπλαστείο του «Σάμπ'Ελίζ» συζητούσε ο εϋθυμο τόνος για τον έρωτα κι' ο καθένας τους ανέφερε κι' από μια αισθηματική του περιπέτεια. «Όταν ήρθε κι' η σειρά του Σάμλ Μασσάν να μιλήσει, όλοι τον κτύπησαν με προσοχή. Τό παρελθόν του ήταν τόσο πολυτάραχο αι τρικυμώδες ώστε ή ιστορία μιας αισθηματικής του περιπέτειας, θα είχε άσφαλως μεγάλο ενδιαφέρον.

—Θα σ'ας αφηγηθώ κι' εγώ ίσως ο Μασσάν, μια έρωτική περιπέτεια του, που είναι κι' ή μοναδική στην ζωή μου. Η διαφορά είναι μόνο πως ή δική μου ιστορία δεν θα σκορπίσει την εϋθυμία, όπως οι δικές σας, αλλά θα σ'ας κάνει να μελαγχολήσετε. Είναι μια θλιβερή έρωτική ιστορία που άσφαλως θα σ'ας γεννήσει τις πιο δυσμενείς σκέψεις για την γυναίκα και θα σ'ας κάνει να την καταδικάσετε χωρίς δισταγμό στη συνείδησή σας.

—Αναψε ένα τσιγάρο, τράβηξε νευρικά δυο—τρείς ρουφηξιές κι' εξακολούθησε.

—Ήμουν, τότε, λοχαγός του Γαλλικού άποικιακού στρατού, πολύ νέος ακόμα, γεμάτος έλπίδες και τρελλά όνειρα για το μέλλον. Είχα την επιθυμία να διακριθώ με κάθε τρόπο, γι' αυτό άκουσα με μεγάλη αγαλλίαση κι' ανακούφιση την είδηση της τοποθετήσεώς μου ως υποδιοικητού ενός μεγάλου στρατιωτικού σχηματισμού στο Μαρόκο.

Μπήκα με μεγάλη μου χαρά στο βατόρι κι' άποχιστέτησα την γηραιή Γαλλία ύπερήφανος που πήγαίνα μακριά για να την ύπηρετήσω.

Μέσα στο βατόρι έπληττα φοβρά. Δεν γνώριζα κανέναν απ' τους επιβάτες και γι' αυτό προτιμούσα να κάθωμαι μόνος μου στο κατάστρωμα και να κυτάζω την θάλασσα, που γινόταν σχεδόν ένα με τον ουρανό.

Την πληκτική αυτή μονοτονία του ταξιδιού μου ήρθε να την διακόψει έξοφνα μια άπροσδόκητη γνωριμία. Έντελως τυχαίως γνωρίστηκα την τρίτη ημέρα του ταξιδιού με μια πολύ όμορφη γυναίκα, την Έλίζ, που με σιλά βωσε από την πρώτη στιγμή με την γοητεία και το πνεύμα της. Λίγο μετά την γνωριμία μας συνανμιλούσαμε σάν παλαιοί γνώριμοι και σ' όλο το ύψολοιτο τα ξείδι δεν χωριστήκαμε διόλου πιά ο ένας απ' τον άλλον. Το μόνο πράγμα για το όποιον δεν θέλησε να μου μιλήσει όσο κι' αν επέμεινα ήταν ή ζωή της. «Απ' αεγυε τις έρωτικές μου και στενοχωρημένη στο τέλος, μου είπε.

—Σε παρακαλώ μη θέλεις να μάθης κάτι, που μπορεί να σε λυπήσει. Αφού με συμπάθησες, όπως είπες, άρκέσου μόνο να με βλέπεις όπως θα κύταζες ένα ρόδο χωρίς να σ' ενδιαφέρει από ποιά τριανταφυλλιά έχει κοπή.

Ήταν φανερό πως ένα μυστήριο έσκέπαζε τη γυναίκα αυτή, άποιο μυστήριο, που δεν ήθελε να το άποκαλύψει. Δεν επέμεινα ερισσότερο. Τελείωσαμε το ταξίδι μας φθάσαμε στο Μαρόκο αι συνεχίσαμε εκεί το ειδύλλιο μας.

Ήμουν ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, έχοντας το μυστηριακό περιβάλλον του Μαρόκου, ως πλαίσιο για τον έρωτά μου. Ήταν ένα όνειρο που δεν θάμπορούσα ποτέ να το φαντασθώ. Απελάμβανα, όσο μπορούσα, τον έρωτα της Έλίζ, ρουφούσα το άρωμά της, μεθούσα με την γοητεία της.

Την είχα αγαπήσει μ' όλη τη δύναμη του είναι μου, της είχα δώσει όλο τον εαυτό μου και σκεπτόμουν πόσο άδειαν ή θα ήταν ή ζωή μου, αν δεν έβγαινε στο δρόμο μου αυτή ή γυναίκα.

Οί επιθυμίες της ήταν για μένα προσαγές. Δεν έβλεπα την ώρα να γυρίσω απ' τους στρατώνες, για να βρεθώ κοντά της, να ξεχαστώ στο φιλί της, να μεθύσω απ' τα χάδια της.

Θα με ρωτήσετε, ίσως, «Καλά έχειν ήσ' αγαπούς το ίδιο;» Σας

άπαντώ χωρίς τον παρσικρό δισταγμό.

Ναι ; Άσφαλως ναι ! Τό διάβαζα μέσα στα μάτια της, τό πρόδιδαν οι τρόποι της, τό μαρτυρούσε ή φωνή της.

Όταν άργούσα να πάω στο σπίτι της κάποτε που τύχαινε νάχω πολλή δουλειά, έτρεχε κι' έπεφτε στο λαιμό μου και μου ζητούσε σόν τρελλή εξηγήσεις για την καθυστέρησή μου. Με ζήλευε πολύ κι' έτρεμε μήπως μοίραζα κι' άλλου την αγάπη μου.

* *

Μα μια μέρα τό ειδύλλιο μας τελείωσε με τον πιο άπροσδόκητο, με τον πιο άνεξήγητο τρόπο.

Κάποιο μεσημέρι, έφθασα, όπως πάντα, στο σπίτι της Έλίζ. Κτύπησα την πόρτα, μα δεν ήρθε κανείς να μ' άνοίξει. Άνησυχισα και ξανοκτύπησα δυο και τρεις φορές. Τίποτε ! Δεν μ' άνοουε κανείς.

Στάθηκα για λίγο, όταν διέκρινα νάρχεται προς τό μέρος μου ή Άϊσά, ή μαύρη ίππερίτσια της Έλίζ.

Με χαιρέτησε στενοχωρημένη και στάθηκε άμίλητη.

—Πού είναι ή κυρία σου; ρώτησα.

Μου άπάντησε με μισόλογα που δεν μπόρεσα τίποτε να καταλάβω. «Άρχεια να θυρώνω.

—Πού πήγε; πές μου φώναξα πιάνοντάς την απ' τό μπράτσο.

—Δεν ξέρω ; Έφυγε χθές τό βράδυ.

Έμεινα άποσβολωμένος. Τό αίμα άνέβηκε στο κεφάλι μου και γι' άρκετή ώρα δεν μπόρεσα να άρθωσώ ούτε λέξη. Τέλος ξαναρώτησα.

—Δεν σου είπε που πήγε;

Η άραπία σήκωσε τους ώμους. Δεν ήξερα τίποτε.

Έφυγε ό Έλίζ, για πάντα χωρίς να ξέρη κανείς ποιά δρόμο είχε πάρει, γιόπου κατευθυνόταν, σε πιανού ίσως άλλου άγκαλιά πήγαίνε για ναύρη καινούργιους έρωτες.

Η όμορφη Έλίζ, με την άόρατη παρουσία της, έξακολουθούσε να κυβερνά πάντα την ζωή μου.

Προσπάθησα, με κάθε τρόπο, να μάθω τί άπέγινε. Δεν τό κατάρθωσα όμως. Και ξούσα με τις νοσταλγικές άναμνήσεις μου, ύποφέροντας, άφου δεν μπορούσα να ξεχάσω.

Ύστερα από πέντε έξη—μήνες δεν θυμάμαι άκριβώς, πέρασε συμμαθητής, στην Άκαδημία πολέμου. Λεγόταν Ζυλ Μουρέλ κι' είμαστε άλλοτε οί πιο αγαπημένοι φίλοι.

Τόν φιλοξένησα στο σπίτι μου και, επάνω στη συνομιλία μου της γυναίκας του, που έμενε από χρόνια εκεί.

Δεν ήξερα πως είχε πανθρευθί και τόν ρώτησα για την γυναίκα του. Μου είπε τα πιο κολακευτικά λόγια γι' αυτήν κι' έσπευσε να μου δείξει και τη φωτογραφία της.

—Άλλοίμονο ! Ήταν ή Έλίζ. Ζαλίσθηκα, ταράχθηκα, έσβυσα μα φρόντισα νά μην προδοθώ.

—Άπορώ πως δεν την γνώριζες έδω στο Μαρόκο μου είπε Έμεινε άρκετόν καιρό έδω. Τώρα με περιμένει στην Βηρυττό.

Δεν θυμάμαι ούτε τί του είπα, ούτε την συνέχεια. Φρόντισα μόνο να μετατεθώ απ' τό Μαρόκο στο Άλγερι, για ν' αλλάξω περιβάλλον και να ξεχάσω.

—Και δεν την ξαναείδες πιά ρώτησε κάποιος.

—Όχι, άπάντησε ό Σάμλ, μ' ένα άναστεναγμό. Ούτε την είδα, ούτε και θάθελα να την ξαναδω.

Ρουφούσα τό άρωμά της, μεθούσα με τη γοητεία της.

ΟΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΙ

Τορεαντόρες και μαντατόρες. — Πώς γίνεται κανείς ταυρομάχος. — Ενδιαφέρονται λεπτομέρειαι.

Τό πιο ενδιαφέρον θέμα στην Ίσπανία, είναι άσφαλως οί ταυρομαχίες. Τά άπογεύματα κάθε Πέμπτης και Κυριακής, οί Άρκένες γεμίζουν από άμέτρητο πλήθος που πηγαίνει να έπνευμητήσουν τους νικητές ταυρομάχους.

Μέσα στις άρένες, πλέκονται τά παθητικότερα και τολμηρώτερα ειδύλλια κι' εκεί ανταλλάσσονται οί πρώτες φλογερές ματιές.

Οί διάφορες σενόρες κι' οί ιδαλγοί δόν μόνον στις «άρένες» θα κάνουν επίδειξη του πλούτου των και της κομψότητός των.

Άλλά τως γίνονται οί ταυρομαχίες, τό άγριο μα τόσο αγαπητό αυτό στούς Ίσπανούς, θέμα ;

Οί τορεαντόρες

Η «άρένα» άποτελείται από ένα στίβο, στρωμένο με χαλίγια. Γύρω γύρω βρίσκονται άμφιθεατρικώς τά θεωρεία, εκ των οποίων τό ύψηλότερο δεν άπέχει από τον στίβο περισσότερο από δυο μέτρα. Στόν στίβο δεν επιτρέπεται, σε κανένα ή είσοδος. Κιτά την στιγμή του άγώνος βρίσκεται εκεί μόνο, ό ταυρομάχος κι' ό ταύρος. Ο ταυρομάχος προκαλεί ως γνωστόν τόν ταύρο, μ' ένα κόκκινο πανί και με τό σπαθί του προσπαθεί να τόν σκοτώσει.

Ο ταυρομάχος για να μπορή να συμμετάσχει σε ταυρομαχία πρέπει να έχη προπονηθί, σε ειδική σχολή, όπως θα δούμε κατωτέρω.

Εκτός των τορεαντόρες, που μάχονται πεζοί με τόν ταύρο, ύπάρχουν κι' οί ιαντατόρες, οί όποιοι είναι έφιπποι ταυρομάχοι. Οί ταυρομαχίες των μαντατόρες είναι, ως επί τό πλείστον, οίκτροό θέμα, γιατί ό μαινόμενος ταύρος κατορθώνει και κυττά με τά κέρατά του τό άλογο και τό ξεκοιλιάζει κυριολεκτικά.

Οί μαντατόρες, πρέπει να είναι πολύ πιο επιδέξιοι απ' τους τορεαντόρες, γιατί κυτούν τόν ταύρο έφιπποι, πράγμα που είναι άρκετά δύσκολο. Αύτοι έχουν σπαθιά μακρύτερα, σχήματος σχεδόν καμπυλωτού και επιδιώκουν να κυτήσουν μ' αυτά τόν ταύρο στόν λαιμό, ή στην κοιλιά, έπειδή αυτά τά σημετά τους παρουσιάζονται εύκολότερα.

Οί μαντατόρες άμείβονται φυσικά καλλίτερα απ' τους τορεαντόρες. Η άμοιβή τους, είναι σχεδόν ήγεμονική. Για μια ταυρομαχία παίρνουν κάποτε 50000 πεσέτες !

Πώς καταρτίζονται οί ταυρομάχοι

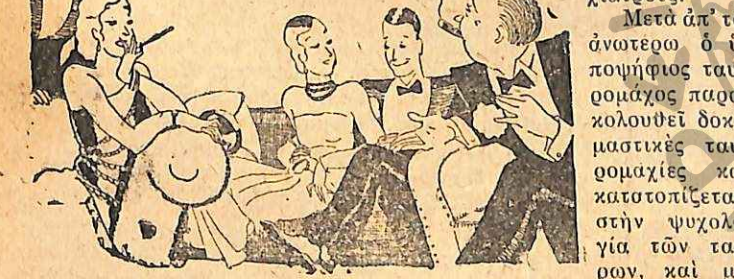
Για να γίνη κανείς ταυρομάχος, όπως είπαμε, πρέπει να προπονηθί σε ειδική σχολή. Η σχολή αυτή βρίσκεται άνατολικά των Γαδεϊρών. Η κατασκευή της έστοίχιζε δυο εκατομμύρια πεσέτες, και χρειάζονται για την συντήρησή της 800000 πεσέτες τόν χρόνο ! Οί καθηγητά της σχολής είναι παλαιοί τορεαντόρες και και μαντατόρες, άνθρωποι που έγέγρασαν μέσα στην «άρένα» και ειδικοί ξιωμαχοί και ιεζόκεϊ.

Ο ύποψήφιος ταυρομάχος, άφου έξετασθί πρώτα απ' τους γιγαντούς, και βρεθί άρτιος, σωματικώς και διανοητικώς, ύποβάλ-

λετε κατόπιν την σχετική προπαίδευση.

Μαθαίνει να ίππεύη, αν θέλη να γίνη μαντατό, τό, να έξομαχί και προπαντός να μη χάνη σε χαμμό περίπτωση την ψυχραιμία του. Αυτό επιτυγχάνεται με πολλά εύφυη μέσα, από ειδικούς διαπρεπείς ψυχιάτρους.

Μετά απ' τά άνωτέρω ο ύποψήφιος ταυρομάχος παρακολουθεί δοκιμαστικές ταυρομαχίες και κατατοπίζεται στην ψυχολογία των ταύρων, και μό-

ΠΑΝΘΕΟΝ

νον ύστερα απ' αυτό οδηγείται στην «άρένα» για τις πρώτες δοκιμαστικές ταυρομαχίες του.

Τί λείει ένας ταυρομάχος

Οί ταυρομαχίες, λείει ό διάσημος τορεαντόρ Πιέτρο Άντέλλο, δεν είναι καθόλου επικίνδυνες για τόν ταυρομάχο. Άρκεί να ακολουθήσει ως άρθρα πίστewς τά έξής. Ποτέ να μην κρατά τό κόκκινο πανί προς τό άριστερό του μέρος. Αύτό είναι όλέθριο, κυριολεκτικά, γιατί, όταν κινή έφθοδο ό ταύρος, αυτός δεν θα μπόρσει να τόν καρφώσει, έπειδή τό ξωο θα βρίσκεται προς τό άριστερά του μακριά, δηλαδή, απ' τό δεξί του χέρι που κρατά τό σπαθί, έκτός βέβαια, αν είναι άριστερόχειρ.

Επίσης τό σπαθί του πρέπει να σχηματίζει, με τόν καρπό του χεριού γωνία εϋθεία. Έτσι σφηνώνεται πιο εύκολα στο σώμα του ταύρου. Έπειτα πρέπει ν' άπορεύη τις άπότομες μετατοπίσεις. Πρέπει να έχη έστραμμένο πάντα τό σώμα προς τόν ταύρο, άποφεύγοντας άκόμη και τις έφόδους. Είναι πιο φρόνιμο να δέχεται επιθέσεις και ν' άμύνεται.

Ποιοί είναι οί καλλίτεροι ταυρομάχοι

Οί πιο καλοί απ' τους συγχρόνους τορεαντόρες θεωρούνται οί Άντόνιο Χριστέλλο και Άρριάνδο Σερένο. Ο πρώτος είναι τώρα μόλις 28 έτών κι' έχει λάβει μέρος σε 200 ταυρομαχίες. Έχει σκοτώσει 115 ταύρους και παρουσημοφορήθηκε τρεις φορές—την πρώτη, μάλιστα από την ίδια την έκπτωτη ίφάντη Ίσαβέλλα.

Ο δεύτερος είναι 40 έτών και έχει στο ενεργητικό του 460 ταυρομαχίες, και φόνους 210 ταύρων, ρεχόρ που κανείς άλλος μέχρι σήμερα, δεν έρθασε.

Επαρσημοφορήθηκε επανειλημμένως και μεταξύ των άλλων παρασημών που κοσμούν τό στήθη του, είναι και ό περίφημος σταυρός τών «Μούρων Ίππατών».

Οί πιο καλοί μαντατόρες είναι ό ιδαλγός την καταγωγή δόν Μπατίλιο Βερνάρδο κι' ό περίφημος Άλουκιέστα. Ο Βερνάρδο, έγινε ταυρομάχος από καριότισιο, και έει χάσει σε μια σκληρή ταυρομαχία τό άριστερό του μάτι. Ο Βερνάρδο έχει σκοτώσει ως τώρα 80 περίπου ταύρους, ό δε Άλουκιέστα άνω των 160. Κι' οί δυο ταυρομάχοι είναι άριστοι ίππείς, έθυσίαν όμως μέχρι σήμερα, περισσότερα, από 200 άλογα, στόν βωμό της αίμοχαρούς αυτής ψυχαγωγίας των Ίσπανών.

Άλλες λεπτομέρειες

Υπολογίζεται ότι κάθε μήνα σκοτώνονται στις διάφορες «άρένες» της Ίσπανίας 500 περίπου ταύροι. Κάθε τέτοιο ξωο είναι άρκετά πολύτιμο και τό προμηθεύουν ειδικοί «ταυροτρόφοι» που άμείβονται ήγεμονικά. Φθάνει να σημειωθί ότι ό ιδιοκτήτης της άρένας της Άραγόνος αγόρασε τόν περίφημο ταύρο «Μπλόν», άντί 560000 πεσετών. Ο ταύρος αυτός κατώρθωσε να έξοντώσει 25 ταυρομάχους κι' έσκοτώθηκε, τέλος από ένα τορεαντόρ ήλικίας μόλις 15 έτών.

Άλλά ό ταύρος που επέτυχε να έξοντώσει τους περισσότερους ταυρομάχους, ήταν ό ταύρος «Αίραις», που τόν έφθε απ' τό Μαρόκκο ένας πλούσιος έμπορος Μαυριτανός και τόν πρόσφερε ως δώρο στόν δήμο της Μαδρίτης.

Ο ταύρος αυτός ξεκοιλιάσε 68 ταυρομάχους μεταξύ των οποίων και τών περιώνυμων Έσκα μπέλλο, που έθε ωρείτο ό καλλίτερος ταυρομάχος της Ίσπανίας.

Ο ταύρος αυτός ξεκοιλιάσε 68 ταυρομάχους μεταξύ των οποίων και τών περιώνυμων Έσκα μπέλλο, που έθε ωρείτο ό καλλίτερος ταυρομάχος της Ίσπανίας.

Ο ταύρος αυτός ξεκοιλιάσε 68 ταυρομάχους μεταξύ των οποίων και τών περιώνυμων Έσκα μπέλλο, που έθε ωρείτο ό καλλίτερος ταυρομάχος της Ίσπανίας.

Ο ταύρος αυτός ξεκοιλιάσε 68 ταυρομάχους μεταξύ των οποίων και τών περιώνυμων Έσκα μπέλλο, που έθε ωρείτο ό καλλίτερος ταυρομάχος της Ίσπανίας.

Ο ταύρος αυτός ξεκοιλιάσε 68 ταυρομάχους μεταξύ των οποίων και τών περιώνυμων Έσκα μπέλλο, που έθε ωρείτο ό καλλίτερος ταυρομάχος της Ίσπανίας.

Ο ταύρος αυτός ξεκοιλιάσε 68 ταυρομάχους μεταξύ των οποίων και τών περιώνυμων Έσκα μπέλλο, που έθε ωρείτο ό καλλίτερος ταυρομάχος της Ίσπανίας.

Ο ταύρος αυτός ξεκοιλιάσε 68 ταυρομάχους μεταξύ των οποίων και τών περιώνυμων Έσκα μπέλλο, που έθε ωρείτο ό καλλίτερος ταυρομάχος της Ίσπανίας.

ΖΑΚ ΝΤΕ ΛΑ ΚΡΕΤΕΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΜΕΝΑ ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—'Αλλά τί νά κάνω πού δέν τὸ ἔχω ; εἶπε ὁ Ροδόλφος ἐκπληκτός μ' αὐτὴ τὴν ἐπιμονή της.

—Εὐτυχῶς πού τὸ πρόβλεψα. Πάρτε—ἐπρόσθεσε δίνοντάς του μιά μικρὴ κοσμηματοθήκη—νὰ τὸ δακτυλίδι τῆς μητέρας μου ! Πρέπει νὰ μοιάζῃ πολὺ μὲ κείνο πού ἔχετε ἀφοῦ ὁ πάππος σας καὶ ὁ δικός μου ἦσαν ἀδελφοί.

Ἐδῆλωσε ὅτι δέν ἤθελε νὰ δεχθῇ ἐκεῖνο τὸ δῶρο, ἀλλ' ἡ θεία Σοφία τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἐκεῖνη δέν εἶχε παιδιὰ καὶ μὲ μεγάλη της εὐχαρίστηση θὰ τὸ ἔβλεπε στὸ χέρι ἐκείνης πού ἐπρόκειτο νὰ συνεχίσῃ τὴν γενεαλογίαν τους.

Ἐποχώρησε στὴν ἐπιμονή της καὶ τὸ πήρε. Ἐπίσης τὸ ἔλατῆριο τῆς θήκης, καὶ ἀμέσως ἐφάνη στὸ φόντο τοῦ λευκοῦ σατέν ἕνας κύκλος ἀπὸ χρυσάφι, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ὑπῆρχε ἕνας ἀνιθμός καὶ ἕνα στέμμα, κόσμημα τέχνης θαυμάσιο. Ὁ Ροδόλφος ἐξήτασε τὸ δακτυλίδι μὲ συγκίνηση.

—Ναί, εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ! ἔμουρμούρισε. Ὁ πατέρας μου ἐβγαλε ἀπὸ τὸ δάκτυλο τῆς μητέρας μου, μιά στιγμὴ μετὰ τὸν θάνατό της, ἕνα παρόμοιο δακτυλίδι. «Γιὰ κείνη πού θὰ γίνῃ κόρη μου ἀργότερα, εἶπε κυριότατάς με μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα. Θὰ μπορούσε νὰ ἴχῃ καὶ αὐτὴ τὶς ἴδιες ἀρετές, ὅπως ἡ θαυμαστὴ σύντροφος τῆς ζωῆς μου, ἡ ὁποία ἔφυγε πρὸ ὀλίγου».

Ὁ νέος ἔκλεισε τὴν θήκη καὶ τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Τὸ ἀντίκρουσμα αὐτοῦ τοῦ δακτυλιδιοῦ ποῦκανε νὰ ξαναζωντανέψῃ μιά ἀλυσμένη σκηνὴ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τὸν συνεκλόνησε σὰν ἔγκατα τῆς ψυχῆς του. Ἐσκέπτετο πόσο θάπρεπε νάειναι ἐρωτευμένοι οἱ γονεῖς του καὶ ποιά παρωδία ἦταν ὁ δικός του γάμος, παραβαλλόμενος μ' ἐκεῖνον. Ἐν τούτοις τὸν ἱκανοποίησε ἡ σκέψις ὅτι χάρις σὲ μιά εὐτυχὴ σύμπτωση τὸ δακτυλίδι τῆς μητέρας του, δέν θὰ φηγοῦράριζε σ' αὐτὴν τὴν παρωδία καὶ ῥίχτηκε ἀπότομα στὴ σκοτεινὴ γωνία τοῦ ἀμαξιοῦ, τόσον ἀποροσφημένος στὶς θλίβερες σκέψεις του, ὥστε ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν ὑπερεβόη νὰ τὸν κουνήσῃ γιὰ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν λήθαργόν του.

—Ἐφθάσαμε Ροδόλφε.

Σιωπηλὰ ἐπῆλθε στὸ ἀσφαλτοστρωμένο πεζοδρόμιο καὶ ἔδωσε τὸ χέρι στὴν γριαὴ γυναίκα, ἡ ὁποία ἐμπλέχθη στὶς δαντέλες τοῦ ἀρχαίου πανωφοριοῦ της.

—Νά μας, ἐπὶ τέλους, στὸ κατώφλι τοῦ πλοῦτου, τοῦ ἔμουρμούρισε ἐκεῖνη σ' αὐτὴ, σάν νὰ τὸν εὐχαριστοῦσε.

Ἐκεῖνος δέν ἀπήντησε.

Μὲ τὰ φρύδια κατεβασμένα, κυττοῦσε τὸ σπῆτι δπου θὰ ἐπαίξετο τὸ πεπρωμένον του.

IV

Μὲ μιά γογγύση ματιὰ ὁ Ντὲ Φραγκὸν ἐξήτασε τὸ μεγάλο μαρμαρίνο οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ δρόμο μιά λιθόστρωτη αὐλὴ καὶ μιά ἐπίχρυσος ὑψηλὴ γρίλια.

Τὸ εὐρὺ ἀναβαθρὸν ἀπὸ ἔσπιο μάρμαρο τὸ βαρὺ τρυπητὸ ὑελοτὸ προστέγασμα, τὰ κομψοφαινεμένα φανάρια ἡ σοβαρὴ πολυτέλεια πού εἰσείχονταν ἀμέσως ἀπὸ τὴν εἴσοδο, ἐφαίνοντο νὰ ὑποδέχονται μὲ ἀγέροχο τρόπο τοὺς ταπεινοὺς ἐπισκέπτας. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐδοκίμαζε καὶ πάλι τὴν συντριπτικὴ ἐντύπωση ὅτι θὰ ὑφίσταντο μιά πολὺ μεγάλῃ ταπεινότητι. Τὰ φτωχικά του σύμβολα τῆς εὐγενείας ὡχριοῦσαν ἐμπρὸς στὰ ἑκατομμύρια πού παρετάσσοντο ἀπέναντί του.

Σάν ἀστραπὴ ἡ σκέψις του παρέβαλε τὸ μικρὸ διαμερισμάτι.

1978

Ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας Ροδόλφος ντὲ Φραγκὸν, κατόπιν ἐνός μικροῦ γλεντιοῦ, εἶπε χαρὰ γιὰ τὴν πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του καὶ ἔμεινε χαρὸς 25.000 φράγκα. Ἐπειδὴ δέν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ μὲχρι τοῦ μεσηνυκτιοῦ, ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ ἀλλ' ἔλαβε, ἕνα γράμμα μίας μακρινῆς συγγενίδος του, τῆς Σοφίας ντὲ Φραγκὸν, ἡ ὁποία τὸν καλοῦσε κοντὰ της καὶ ἐφαινόσθῃ ὅτι πᾶν ἔκλεινε γιὰ τὸν ἑαυτὸς. Ἐφυγε τότε ἀμέσως, πῆγε σὲ Παρίσι, τὴν ἐπισκέφθη στὸ σπῆτι της καὶ δέν τῆς ἔκρυψε τὴν δυσχερὴ θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, καὶ τὴν ἀπέφασεν πού εἶχε νὰ σκοτώσῃ πρῶτον τὸν ἑαυτὴν «θεία Σοφία» νὰ τοῦ ὑποδείξῃ μὲ δαμάλες ἐκφράσεις πόσον αὐτὸ θὰ ἦταν προσβλητικὸ γιὰ τὸν ὄνομά του. Τὸν πείθει κατόπιν νὰ γίνῃ σύζυγος μίας πλουσίας ὁρφανῆς καὶ τὸν ὁδηγεῖ στὸ μέγαρο δπου ἐκεῖνη κατοικοῦσε.

ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν ἐπιβλητικὴ κατοικίαν. Ἀλλὰ ἡ θεία Σοφία, ἐνῶ τὸ πρόσσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ ἐπιερφάνεια καὶ οἱ ῥωθινὲς της φρικιοῦσαν ἀπὸ ἐσωτερικὴ χαρὰ, καὶ εἰποτα δέν ἐταράσσε τὴν ἡρεμία της. Καὶ ὁμοῦ, ἐνῶ βρισκόταν τόσο κοντὰ στὸ σκοπὸ της, τὴν εἶχε πιάσῃ ἀνυπομονησία. Ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας, τὴν ἐκτύπησε σὲ βραχίονα. Ὁ ὑπολοχαγὸς γιὰ τὴν μετρίωσιν τῆς γριαῖς κυρία μὲ καλωσύνη. —Περιμένουν τὴν κυρίαν καὶ τὸν κύριον... Ὁ κύριος εἶναι στὸ γραφεῖό του.

Καὶ συγχρόνως πλαγίως ἐξέταζε τὸν νέο, ὁ ὁποῖος ἀργὰ ἔβγαλε τὸ παλτό του καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

—Ἐμμέρος, Ροδόλφε, βιασθῆτε λίγο ! ἐψιθύρισε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἡ θεία Σοφία.

Ἀλλὰ τὸν εἶδε αὐστηρόν, λίγο ὥχρον καὶ ὁ ἐνθουσιασμός της ἐμετρίωσθη.

Ἐσκέπτετο ὅτι δέν ἔπρεπε νὰ βιασθῇ νὰ χαρῇ ! Ἐφ' ὅσον ὁ Ροδόλφος δέν ἔδινε ὁ ἴδιος τὴν συγκατάθεσίν του, ἦταν δυνατόν νὰ τὰ φοβᾶται ὅλα ἅ' αὐτὴν.

Ἡ ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ κ. Σαπονάιρ ὑπῆξε γεμάτη ἀπὸ φιλικὴ ἀπλότητα. Ἐσηκώθη, ἐγκατέστησε τὴν Σοφία κοντὰ στὴν φωτιά καὶ ἔσφιξε τὰ χέρια τοῦ Ροδόλφου.

—Ἡ ἐξαδέλφη σας μοῦ μίλησε τόσο πολὺ γιὰ σᾶς, ἀγαπητὴ κύριε, ὥστε νὰ ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι σᾶς γνωρίζω ἀπὸ πολὺ καιρὸ καὶ ὅτι ἀνανεῶν μοναχὰ σήμερον μαζί σας παλαιὰς φιλικῆς σχέσεις.

—Κολακεύομαι, πολὺ, ἐψιθύρισε ὁ Ροδόλφος, λίγο στενοχωρημένος μ' ὅλη τὴν φιλικότητα τῆς ὑποδοχῆς.

—Σὰς γνωρίζω δὲ ἀκόμη καλλίτερα, γιὰτὶ συνδέομαι πολὺ μὲ τὸν κύριον Ντὲ Ὁμπλ, τὸν συνταγματάρχην σας, ὁ ὁποῖος σκεπτεται ἕνα πολὺ καλὸ μέλλον γιὰ σᾶς.

—Ὁ συνταγματάρχης εἶναι ἐπιεικής γιὰ ὅλους τοὺς ἀξίωματικούς, ἀπῆντησε μετριοφρόνως ὁ Ντὲ Φραγκὸν.

Ὁ Ντὲ λὰ Σαπονάιρ ἐχαμογέλασε μὲ τὴν μετρίωφρονα ἐξήγησιν τοῦ νέου. Ἐτεῖτα ἀλλάζοντας ἀπότομα τόνο καὶ στάσιν, σάν ἄνθρωπος πού δέν τοῦ ἀρέσει νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του σὲ ἀνώφελα λόγια, μίλησε χωρὶς νὰ διστάσῃ στὸ θέμα πού τοὺς ἐνδιέφερε.

—Μὲ λίγα λόγια. Ὅτι μοῦ εἶπεν ὁ κ. Ντὲ Ὁμπλ ἐπιβεβαιώ νουσα μᾶς τὸ ἐξέθεσε ἡ ἰδία ἡ ἐξαδέλφη σας. Πιστεύω ὅτι προλαμῶν τις προσφιλεῖσας ἐπιθυμίες δηλώνοντας πρὸς σᾶς ὅτι μετὰ τὴν ἐμπιστοσύνην στὸ χαρακτῆρά σας, δέχομαι μὲ εὐχαρίστησιν τὸ διάβημά σας. Ἀγαπᾶτε τὴν ἀνιψιὰ μου, γνωρίζω ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν δέν ἀπαρέσκετε. Θὰ ἐδεῖχνα δυστροπία μόνον ἂν μὲ προφάσεις δέν ἀπαρέσκετε. Θὰ ἐδεῖχνα δυστροπία μόνον ἂν μὲ προφάσεις σας. Ἐγέλασα πάντοτε, μὲ τοὺς ἀνοήτους γονεῖς, πού τὸ νομίζουν ἀπαράγματο νὰ ἀναγκάζουν τοὺς ἀγαπημένους νὰ τοὺς παρακαλοῦν, τὴν στιγμὴν πού εἶναι κατενθουσιασμένοι γιὰτὶ ἐξετρέψωσαν κάποιον σύζυγον γιὰ τὴν κόρη τους.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀρχισε νὰ γελάῃ καὶ ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν τὸν ἐμμήθη μὲ λίγη ὑπερβολή. Ἐκαταλάβαινε κανεὶς ὅτι ζητοῦσε νὰ τὸν κολακεύσῃ.

Ὁ Ροδόλφος συγκατένευσε ἀπὸ λεπτότητα στὰ ἀστεία τοῦ κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιρ. Ἐλεγε μέσα του ὅτι ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν ὅλοι ἐκείνοι οἱ ἄνθρωποι συνεννοοῦντο θαυμάσια εἰς τὸ νὰ τὸν παντρεύουν χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν του. Καὶ ὁ συνταγματάρχης του ἀκόμα τοῦ φαίνετο εἰς εἶδος λαβεῖ μέρος στὴν συνωμοσία.

Ἀπ' ὅλα τὰ λόγια τοῦ συνομιλητοῦ του ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε συγκατένει μιά μόνον φράση, ἡ ὁποία εἶχε χαραχθῇ μὲ λαμπερὰ στοιχεῖα στὸ μυαλό του.

Ἀγαπᾶτε τὴν ἀνιψιὰν μου, γνωρίζω ὅτι δέν τῆς ἀπαρέσκετε.

—Καὶ δέν διαμαρτυρήθηκα, ἐσκέπτετο μὲ πικρία, μὴν ἀναγνωρίζοντας πλέον τὸν ἑαυτὸν τοῦ στὸ ἀπαιτητικὸν συμφέρον πού τὸν εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρον τὴν βραδυὰ αὐτὴν.

Ἀλλὰ δέν ἦταν ἡ στιγμὴ κατάλληλη γιὰ ν' ἀναλύσῃ αὐτὴν τὴν ἀποθαρρυντικὴν σκέψιν. Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου τῶν ἑκατομμυρίων ἀντηχοῦσε πάλιν.

—Γνωρίζετε τὴν ἀνιψιὰν μου; Δέν ἔχω συνεπῶς χαμμιὰ ἀνάγκη νὰ σᾶς περιγράψω τὴν φυσιογνωμίαν της, εἶπε σάν ἄνθρωπος πού ἐπίστευε σὲ κείνο πού εἶπε. Ἀλλὰ ἐννοῶ νὰ σᾶς κάνω προσεκτικὸν γιὰ ὁρισμένον κακὴν ἐντύπωσιν πού θὰ μπορούσε νὰ σᾶς προξενήσῃ ὁ χαρακτῆρ της, ἐφ' ὅσον δέν θὰ τὴν ἔχετε γνωρίσει ἀκόμη καλὰ καὶ στενὰ.

—Ἄ ! Τένεωσθε τὸ αὐτί του, μὲ ζωηρόν ἐνδιαφέρον, μὴ γνωρίζοντας ποῖον μειονέκτημα θὰ τοῦ φανέρωναν.

—Μάλιστα ! ἐξηγοῦσεν ἡσυχᾶ ὁ κηδεμών. Ἡ Ζιλπερτ εἶναι σοβαρὴ... πολὺ σοβαρὴ γιὰ τὴν ἡλικίαν της. Εἶναι μιά νέα πολὺ γλυκερὰ, πολὺ προσεκτικὴ πρὸς κάθε ἕνα, εἶναι μορφωμένη, καλὴ μουσικός, ζωγραφίζει θαυμάσια, ἀλλὰ εἶναι σοβαρὴ... σχεδὸν κρύα. Σπανιώτατα χαμογελάει καὶ φαίνεται ὅτι δέν ἐνδιαφέρεται πρὸς ἅλα πράγματα θλιβερά. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι συνεκλονίσθη ἀπὸ πολὺ ἀπὸ τὸν θάνατον τῶν γονέων της πού ἦλθε ἀπὸτομα. Θὰ μπορούσα νὰ εἶπω μυσητριωδῶς, πρὸ δύο ἐτῶν.

—Πῶς συνέβη αὐτό ;

—Ἐνα πρωὶ βρέθησαν νεκροὶ ἀπὸ ἀσφυξία, στὸ δωμάτιό τους ἀπὸ διαφυγὴ τοῦ γκαζιοῦ πού δέν λειτουργοῦσε καλὰ. Ἡ ἀνάκρισις κατέληξε σὲ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δυστυχήματος. Ἀλλὰ οἱ πρῶτες διαπιστώσεις εἶχαν δώσει ὑπόνοιες γιὰ αὐτοκτονίαν ἢ ἐγκλημα. Τόσον μάλιστα, ὥστε ἡ ἀμφιβολία ἔμεινε στὸ πνεῦμα τῆς Ζιλπερτ.

—Κακόμοιρο παιδί ! ἐψιθύρισε ὁ Φραγκὸν μὲ οἶκτον.

Ὁ κηδεμών σκεπτικὸς ἐπρόσθεσε.

—Ἐδοκίμασα νὰ τὴν διασκεδάσω... Τὴν ἔστειλα σὲ ταξίδια. Ἀλλὰ ἐκεῖνη δέν εὐχαριστεῖτο σ' αὐτὰ. Ζητεῖ τὴν μοναξιά. Μοῦ κρατᾶει μάλιστα μνησικαζία ἐπειδὴ

θέλησα νὰ τὴν ἀναγκάσω ν' ἀλλάξῃ ζωὴν. Εὐχαρίστας θὰ μὲ κατηγόρουσε ὅτι δέν ἐνδιαφερόμαι γι' αὐτὴν. Βρίσκω ὅτι συγκεντρώνεται πολὺ στὸν ἑαυτὸν της. Στὴν ἡλικία της μπορεῖ κανεὶς καὶ ὁφείλει ν' ἀντιδρᾷ, τί διάβολο !

Εἶχε μιλῆσει μὲ φανερὴ συγκίνηση καὶ ὁ Ντὲ Φραγκὸν ἔκρινε ὅτι θὰ ἦταν ἕνας πᾶρὰ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος.

—Ἄν δέν ἔχῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς ἀνιψιάς του, αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ ἡ τρυφερότης του, θὰ ἦταν ἀθελὰ του ἀδέλφου ἢ τοῦ ἑνός, ἀπλούστατα, θὰ ἦταν μιά μικρὴ αὐθάδης.

Καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις πού ἔκανε δέν εἶχε τίποτε τὸ εὐχάριστον.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν ἐξήγησε νὰ δικαιολογήσῃ τὸ θλιβερόν ὕφος τῆς Ζιλπερτ.

Καλλίτερα ἀπὸ κάθε συλλογισμόν, ὁ χρόνος θὰ θεραπεύσῃ

ΠΑΝΘΕΟΝ

τὴν αὐτὴν μικρὴ, ἐτελείωσε ἐκεῖνη.

—Ὁ χρόνος; μάλιστα ! ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὁ γάμος ! εἶπε ὁ κηδεμών, λίγο βαρεῖ ! Ἐνας καλὸς σύζυγος, παιδιὰ γερά, κοινωνικά καθήκοντα. Θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔχει κατὰ τὴν καλλίτερον νὰ ζῇ παρὰ νὰ μαζεύῃ μόνον παράξενες ἰδέες. Ἔτσι, ἀγαπητὸ μου παιδί, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ροδόλφον, νὰ πού εἰσάσει προειδοποιημένους. Νὰ μὴν λυπείσθε πολὺ γιὰ τὴν θλιβερόν ὕφος της καὶ τὶς παρατετατικὰς σιωπὰς της, τίς ὁποῖες ἡ τρυφερότης σας εὐκολὰ θὰ ὑπερνικήσῃ. Ἀποφεύγετε πρὸ παντὸς νὰ τῆς μιλήσετε γιὰ ὅλα αὐτὰ. Ἐχω ἐμπιστοσύνην σὲ τὰς σας γιὰ νὰ μὴ ἐξαφνιάσετε ἀπὸ τὴν πρώτῃν στιγμὴν τὰ αἰς τῆς αἰσθημάτων της καὶ τὰς σκέψεις της.

—Μεῖναιτε ὑσυχος, κύριε, ἡ ἀνιψιά σας θὰ βοῇ σὲ πρόσωπόν μου τὸν πλέον εὐλαβῇ καὶ τὸν πλέον καλόβελον, οὐ ζυγον.

Ἐπρόφερε αὐτὴν τὴν σύντομη καὶ ζωηρὴ ὑπόσχεση μὲ φωνὴ εἰλικρινὴ καὶ πειστικὴ. Νά, ὅτι τοῦ γινότανε συμπαθητικὴ, ἡ μικρὴ ἀρραβωνιαστικὴ, τὴν ὁποίαν τοῦ περιέγραψαν ὅτι ἦταν πάντοτε λυπημένη.

Κατ'ῆλθε τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς, τὴν προτιμοῦσε ἀπομονωμένην καὶ ἀκατανόητη, σὲ μεγάλο αὐτὸ σιωπηλὸ μέγαρο, παρὰ νὰ λάμπῃ καὶ νὰ δέχεται ταπεινὰς κολακίαις μέσα στὶς γιορτὰς καὶ στὶς διασκεδάσεις.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν ἐσημείωσε σὲ μυαλό της τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ροδόλφου καὶ ἀνακουφίσθη πολὺ πού τὸν ἔβλεπε νὰ παίρνῃ τὸ δρόμο πού ἔπρεπε.

Ἐτώρα δέν μπορεῖ πλέον νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐδῆλωσε ὅτι θὰ εἶναι ἕνας καλὸς σύζυγος ;

Ἐνα ζήτημα ἔμεινε ἀκόμη πρὸς συζήτησιν.

Ὁ Οὐμβέρτος ντὲ Σαπονάιρ μὲ τὴν ἀποφασιστικότητα πού τὸν διέκριε τὸ ἔθιξε πρῶτος.

—Τώρα πλέον δέν ἔχω παρὰ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν οἰκονομίαν ἡν κατὰστασιν τῆς ἀνιψιάς μου.

Ὁ Ροδόλφος ἐκαταλάβαινε ὅτι ἐκοκκίνιζε, ἀλλὰ ἔμεινε σιωπηλός, ἀποφεύγοντας καὶ τὴν παραμικρότερη χειρονομία ἢ ὁποῖα θὰ ἐπρόδιδε τὴν ἀδελφίαν περιφρόνησίν του ἢ τὴν συγκαταρούμενην χαρὰν του.

Ὁ ἄλλος παρετήρησε τὴν ἀτάθειαν τοῦ νέου καὶ ἐξεπλάγη. Μὲ λίγη λοιπὸν ἐμφασιν ἐτόνιζε τοὺς ἀριθμούς.

—Ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῆς νύμφης μου ἔβαλαν τὴν Ζιλπερτ, τὸ μοναδικὸν τοῦ παιδὶ, μέσα σὲ μιά περιουσία ἢ ἑκατομμυρίων ! Μετὰ τὸν θάνατόν μου ἡ ἀνιψία μου θὰ κληρονομήσῃ καὶ ὅτι μοῦ ἀνῆκει, δηλαδὴ περίπου τὸ διπλάσιον τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ. Ἡ προίκα τῆς ἀνιψιάς μου ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἀκίνητα. Τὸ κτήμα τῶν Σαπονάιρ, τὸ τῆς Βαργανβίλ, πολλὰ σπῆται προσοδοφόρα σὲ Παρίσι, τὸ μέγαρο τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς της κατοικοῦσαν σὲ Νεγύ καὶ τὸ ὁποῖον μένει ἀκατοίκητον ἐδῶ καὶ δύο χρόνια.

Ἡ δὲς ντὲ Φραγκὸν θὰ σᾶς μίλησῃ γιὰ ὅλα αὐτὰ.

—Πράγματι, ἔξω, εἶπεν ἀπλᾶ.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἴσως δέν ἐξέμετε εἶναι ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ κοκόμενου τοῦ ἀδελφοῦ μου ἦταν πάντοτε νὰ παντρεύῃ τὴν κόρη του, χωρὶς νὰ δοῇ διατεταμένην τὴν προίκα. Βλέπετε κανένα μὲνὸν εἰς τὴν ἀξίωσιν αὐτὴν ;

Μιά φοικίασις ἔχει ἀναταράξει τὸν Ροδόλφον... Ἡ ὑπερηφάνεια τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀφήσῃ νὰ φαῇ κατὰ τὴν.

—Εἶμαι χωρὶς χαμμιὰ περιουσία ! Λάβετε ὅλα τὰς πωρυλαξείας τὶς ὁποίας θὰ κρίνετε ἀναγκαῖες, εἶπεν ἡρῆμα. Ἀφοῦ δέν ἔχω σκοπὸ νὰ σπαταλήσω

τὴν προίκα τῆς γυναίκας μου μοῦ εἶναι ἀδιάφορον ποῖον τρόπον προικοδοτήσεως θὰ διαλέξετε.

—Τότε ὅλα εἶναι καλὰ. Προτιμῶ τις τακτοποιημένες ὑποθέσεις καὶ πιστεύω ὅτι ἐθίξαμε ὅλα τὰ ζητήματα. Ἄ ! ὅχι. Ἐλθιμόνησα.

—Τί λοιπόν ;

—Τὸ σερατιωτικόν σας ἐπάγγελμα πολὺ λίγο συμβιβάζεται μὲ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τὸ ὁποῖον καλεῖσθε νὰ ζήσετε. Ὅφειλετε νὰ ἐπιβλέπετε τὰ συμφέροντα τῆς γυναίκας σας καὶ ἡ παρουσία σας

τὴν προίκα τῆς γυναίκας μου μοῦ εἶναι ἀδιάφορον ποῖον τρόπον προικοδοτήσεως θὰ διαλέξετε.

—Τότε ὅλα εἶναι καλὰ. Προτιμῶ τις τακτοποιημένες ὑποθέσεις καὶ πιστεύω ὅτι ἐθίξαμε ὅλα τὰ ζητήματα. Ἄ ! ὅχι. Ἐλθιμόνησα.

—Τί λοιπόν ;

—Τὸ σερατιωτικόν σας ἐπάγγελμα πολὺ λίγο συμβιβάζεται μὲ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τὸ ὁποῖον καλεῖσθε νὰ ζήσετε. Ὅφειλετε νὰ ἐπιβλέπετε τὰ συμφέροντα τῆς γυναίκας σας καὶ ἡ παρουσία σας

1977

θα είναι συχνά απαραίτητη στο Βαρενγεβίλ και Σαπο-
νάιρ.

- Τότε ;
- Θα χρειασθώ να δώσετε την παραίτησίν σας.
- Πρό του γάμου ;
- Μάλιστα.
- Ο Ντέ Φραγκόν ξμεινε σιωπηλός.

-Δεν τ'είχα σκεφθί αυτό είπε άργά. 'Αγαπούσα τ'ό
πάγγελμά μου, ως επάγγελμα 'σον μετρία και αν είναι ή κα-
τάστασίς μου, μου φαινότο προτιμωτέρα από κάθε άλλο. Αυτός
ή τελευταίος όρος μου φαίνεται πολύ σκληρός.

-Αναποφάσιτος σήκωσε σκεπτικά τ'ό κεφάλι.
Μιά λάμπρις σκληρότητας έλαμψε στα μάτια του κηδεμόνος.
'Ο άνθρωπος αυτός δεν φαινότανε να δέχεται να συζητηται ή
θέλησίς του.

-'Αμα σκεφθίτε καλά, θα παρατηρήσετε ότι αυτό είναι ά-
παραίτητον ! είπε με μιά συμριλιωτική αγαθότητα.

-'Η Σοφία ντέ Φραγκόν επενέβη.
-Τέλος, αγαπητέ μου Ροδόλφε, πρέπει να
εξετάσετε μιά άλλην άποψιν. 'Εκτός του στρα-
τεύματος, θα έχετε όλην την έλευθερίαν και θα
διαθέσετε πολύ περισσότερον χρόνον για να
τόν αφιερώσετε στις εργασίες σας και να τις
φέρετε σε καλό πέρας. Για να υπηρετήσετε την
Γαλλίαν και να φθάσετε στην επιτυχίαν
δεν είναι καθόλου ανάγκη να έχετε ένα
ξίφος στη μέση σας.

-Είχε πετύχει καλά.
-Αυτό είναι αληθινό, άνεγνώρισεν ό
νέος χωρίς δυσκολίαν.

-Λοιπόν σύμφωνοι ;
-Σύμφωνοι.

-Οι δύο άνδρες έσφιξαν τ'ό χέ-
ρια ως να είχαν συζητήση κάποια
κακήν ή όθση και όχι ένα γάμο...
τό μέλλον δύο ύπάρξεων.

-Τώρα έλατε να σας παρου-
σιάσω στην μηστήν σας.

-Και ό γηραιός ευγενής, με την ίδια ά-
ποφασιστικότητα, τούς παρέσυρε διά μιάς
σειράς σαλονιών, τ'όποια διέσχιζεν με ή
φος αδιάφορον, αλλά των όποιων ή πο-
λυτέλεια παρά την περιφρόνησίν του προς
τ'ό χρήμα, έπεβαλλετο μ' όλα ταύτα στον
Ροδόλφο περισσότερο από κάθε άλλο.

V

Στό μεγάλο σαλόνι ή Ζιλπέρτ στεκό-
ταν όρθια κοντά στην θερμάστρα.

Πολύ ύψηλή στην σοβαρή και έφη-
μοσμένη τουαλέττα της, με φυσιογνωμία

αυστηρή και τόν άγκωνα άκουμπισμένο στο άσπρο μάγμαρο, τ'ό
ραβδωμένο από βαθύχρωμες φλέβες, με τόν κρόταφον αναπαύ-
μενον επάνω στην μικροσκοπική παλάμη, φαινότανε όλοζονικά ά-
γρια, να ανθίσταται σε κάποια άποκρουστική όπτασία.

-'Η είσοδος των επισκεπτών μ'όλις την έκανε να σηκώση τ'ό
μάτια.

-Παγωμένη στην άγέρωχη και καλά εκ των προτέρων ύπολο-
γισμένη πόσα της στάθηκε ίσια, ακίνητη με την περιφρονητικήν
πτυχήν επάνω στο χέιλη, πειό έντονη ά όμη υπό τ'ό βλέμμα του
Ροδόλφου, τ'ό όποιον ήσθάνετο να βαραίνει επάνω της.

-'Η ανήσυχη ματιά του νέου την περιεργάζετο πράγματι χω-
ρίς διαταγμόν.

-'Αλλά είδε τις θαυμάσιες αναλογίες των μελών, τόν λεπτόν
και εύλυγιστον λαιμόν, τ'ό λευκό της δέρμα, τ'ό ύψηλόν αναστήμα
χωρίς φαινομενικήν άδυναμίαν και άνέπνευσε καλλίτερα.

-'Η γυναίκα πού τού προώριζαν θα έκανε μιά πολύ χαριτω-
μένη κυρίαν Φραγκόν. Αισθάνθη ότι, βεβαίως θα μπορούσε να
την αγαπήση.

-'Εν τούτοις, ή περιφρονητική στάσις, την όποιαν έκείνη δεν
άφηνε, έκένετησε την φιλοτιμία τού ύπολοχαφού και μετά την πα-
ρουσίαιν πούκανε ό κόμης Ντέ λά Σαπονάιρ, υπεκλίθη λίγο πο-

χρά μπρός στην νεάνιδα ή όποια άπήντησε με ένα μόλις αντίλη-
πτόν χαιρετισμόν.

-Καθώς άνασηκωνότανε ή ματιά της Ζιλπέρτ διεσταυρώθη
με την ματιά του νέου. 'Οσονδήποτε γρήγορη και αν ήταν ή συ-
νάντησις, έκείνος ένόμισε ότι είδε στις κόρες των ματιών της κά-
τι τι σαν μιά άστραπή προκλήσεως.

-Από τώρα ήταν άραγε έχθροί ;
'Ως εξ ένστίκτου, ό άξιωματικός έξήτασε καλλίτερα έκείνην
πού τού προώριζαν για σύζυγο.

-'Ηταν φυσικό ή πρώτη φορά πού την συναντούσε και τού
ήταν άπολύτως άγνωστη. Δεν μπορούσε λοιπόν να θεωρήση τόν
έαυτόν του ως έναν αντίπαλον έτοιμον να μετρηθί μαζί της.

-'Η ματιά του έξήτησε να συναντηθί και πάλιν την ματιά
της νέας για να βεβαιωθί ότι καμμία έχθρα δεν ύπήρχε πραγμα-
τικά σ'αυτήν.

-Τού ήταν όκληρό να αισθάνεται ότι από την πρώτη στιγμή
ήταν άντιπαθητικός στην όρφανή.

-'Αλλά τ'ό βλέμμα της Ζιλπέρτ
παρέμειναν επίμονα στηριγμένα προς
άλλο σημείο τού σαλονι ή, με μιά
ένδειξη τελείας άδιαφορίας ώστε
ό Φραγκόν κεντηθείς στην φιλοτιμί-
αν του και χωρίς καν να τ'ό καλοσκε-
φθί έκανε μιά άκαμψία λίγο επι-
τηδευμένην.

-Και οι φράσεις πετούσαν μετα-
ξύ των συγγενών, χωρίς ή Ζιλπέρτ
και ό νέος άξιωματικός να φαίνων-
ται ότι έκαταλάβαιναν ότι επρόκειτο
γι'αυτούς. 'Η όλαζονική ψυχρότης
της μιάς είχε ως άπάντησιν την ή-
πάθειαν τού άλλου και υπό την μά-
σκαν αυτήν της κοσμικής ύποκρισίας
την όποιαν επέβαλλαν στους έαυτούς
των πυρακτωμένοι από την άλαζονί-
αν, καθωριζετο τ'ό περνωμένον
τους.

-Μιά έρώτησις την όποιαν ό Ντέ
λά Σαπονάιρ έκανε στην Ζιλπέρτ ή
πέδειξε, με την ταχύτητα με την ό-
ποιαν έστρεψαν τ'ό πρόσωπά των
προς τ'ό μέρος του, ότι άδιαφορού-
σαν για κείνα τ'ό όποια έλέγοντο
τριγύρω των, πολύ λιγότερο από όσο
έδειχνε ή στάσις των.

-Σας έκανα γνωστή, αγαπητό
μου παιδί, την αίτησιν της όποιας
ύπήρξατε άντικείμενον εκ μέρους τού
κ. Ντέ Φραγκόν και άφού σας συμ-
βουλεύθηκα νομίζω ότι μπορούσα να
τόν διαβεβαιώσω ότι ή αίτησις να
θα έγένετο εύνοϊκώς δεκτή εκ μέρους
σας. Θέλετε αυτή την ώρα, να έπι-
κυρώσετε τ'ό υποσχέσεις μου και ή-
που είπ'ητε ή ίδια ότι συγκατατίθε-
σθε να μοιρασθίτε τ'ό ζωή του ;

-'Η Ζιλπέρτ επί ένα δευτερόλεπτο έστήριξε την ματιά της
στά μάτια τού κηδεμόνος της και έφάνη στον Ροδόλφο, ό ό-
θρικόν, τ'ό μισητόν μάλιστα. 'Εν τούτοις πολύ κυρία τού έχ-
της ή νέα έγύρισε προς αυτόν, τόν έκύτταξε ήρεμα, ένω ή
κακή άστραπή των ματιών της έσβύσθη ξαφνικά από μιά
μενικήν πεποίθισιν. 'Υστερα από σύντομη έξέταση πού, έπροκάλε-
σε μιά πίεση σ'όλους ή Ζιλπέρτ διέκοψε την σιγή εύνοϊκά για
τόν νέον άξιωματικόν.

-'Ο κηδεμόν μου σας είπε, κύριε, τ'ό γεγονότα πού προηγί-
θησαν της επισκέψεώς σας ;

-'Ησαν τ'ό πρώτα λόγια πού επρόφερε ! 'Η φωνή της έφάνη
στον Ντέ Φραγκόν έκλυστική και είς τελείαν παραφανίαν με την
άγέρωχη στασιαν πού έκράταγε.

-'Επρεπε να της άπαντήση ! 'Αλλά ό κ. Ντέ λά Σαπονάιρ
κάμνοντάς του ένα έλαφρό νεύμα, μίλησε γι'αυτόν.

-Τά είπα όλα στον κ. Ντέ Φραγκόν και έμαθε τις δυστυ-
χίες σας, πτωχή μου Ζιλπέρτ.

('Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ

ΥΠΟ ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΓΚΑΤΣΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

-'Ο κυνηγός Μπύλωτ, νέος, με σόμα άθλητού, είχε κτίσει την
κατοικία του στη καρδιά τού πυκνού δάσους, πού έκτείνεται προς
βορράν τού Κιγκινάι. Τ'ό πάθος του γιό τ'ό κυνήγι των θηρίων
τόν έκανε να περνά μιά ζωή έρημική, γεμάτη κινδύνους πού τόν
ένθουσιαζε όμως και τόν εύχαριστούσε έξαιρετικά.

-'Η εύτυχία του έγινε άπόλυτη όταν ή κόρη ενός ταβερνιάρη-
πού είχε τ'ό μαγαζί του εκατό λυγες μακριά από τ'ό δάσος-δέ-
χθηκε να συμμερισθί τόν άγριο βίο του. 'Η νέα έκείνη ήταν μιά
λεπτή ξανθιά όμορφοιά πού όταν άκουσε ξαφν ασμένη τόν Μπύ-
λωτ να διηγίται τις περιπέτειές του τ'ό μυστηριώδες και άνεξερευ-
νητο δάσος, της φάνηκε πως έξεφύλλιζε ένα καταπληκτικό και πε-
ριπετειώδες μυθιστόρημα. Παντρεύτηκε λοιπόν παρά τ'ό θέληση
τού πατέρα της, με τόν νέο κυνηγό κι' έγινε γι' αυτόν ή σύζυγος
ή οικογένεια, ό κόσμος όλος..

-Οι άνέσεις της πολιτισμένης ζωής δεν έσυγκινοσαν καθόλου
τούς δύο συζύγους. 'Η μονομαξία έκανε την άγάπη τους πιο δυ-
νατή και πιο θερμή. Κι' έτσι τ'ό χρόνια ένκυλούσαν ήσυχα κ' εύ-
τυχισμένα..

-'Ο Μπύλωτ ήταν ό άτρόμητος κυρίαρχος τού δάσους. 'Ηξερε
πως τ'ό θηρία δεν είναι διόλου επικίνδυνα για κείνον πού ξέρει
να διαλέξη την καταλληλή στιγμή για να τ'ό πυροβολήση.

-'Ο μόνος μεγάλος κίνδυνος της ζούγκλας είναι τ'ό τρομερά μι-
κρόβια, πού γενιούνται από την άποσύνθεση τού φωτικού και
ζωϊκού κόσμου.. Κι' ό Μπύλωτ δεν άργησε να πεισθί γι' αυτό
μ' ένα τρόπο πολύ σκληρό.

-'Ενα βράδυ την ώρα πού γύρισε σπίτι του από τ'ό καθημερινό
κυνήγι του, βρήκε τ'ό γυναίκα του σ'έλεειν κατά τ'αση. Ξαπλωμέ-
νη στο κρεβάτι της, ή δυστυχισμένη νέα στέναζε, βογγούσε, φλε-
γόταν από τόν πυρετό, δεν άνεγώριζε πιά τόν άνδρα της.

-'Ηταν αδύνατον στα έρημα εκείνα μέρη να βρεθί γιατρός,
και ή πιο κοντινή κατοικία, βρισκόταν είκοσι λείγες μακριά.
'Αλλωστε, ό κυνηγός δεν μπορούσε. βέβαια, ν' αφήση μόνη τ'ό
γυναίκα του για να τρέξη να ζητήση βοήθεια. 'Αναγκάσθηκε λοι-
πόν, να περιποιηθί μόνος του, με τ'ό χονδρά κι'άδέξια χέρια του,
άχνοντας συγχρόνως σ' ένα παμπάλαιο έγχειρίδιο ίατρικής για
να βθί καμμία ώφέλιμη οδηγία.

-Τ'ό παραλήρημα της άρρωστης, κράτησε αρκετές μέρες. 'Εξαφ-
να, ένα άπόγευμα, ή νέα γυναίκα φάνηκε πως συνήλθε. Τ'ό βλέ-
μα της περιπλανήθηκε σ' όλο τ'ό μικρό δωμάτιο κι' έπειτα έπεσε
επάνω στον Μπύλωτ. Τά μάτια της πήρουν μιά τρομακτική έκφρα-
ση πόνου και φρίκης. Τ'ό ένα της χέρι άνασηγώθηκε λίγο σαν να
ήθελε να τόν άποχαιρείση και κατόπιν ξανάπεσε βαρύ κι' άψυχο.
Στό πρόσωπό της άπλώθηκε ή χαρακτηριστική χλωμάδα τού θά-
νάτου και τ'ό βλέμμα της έγινε ά-
πλανές και γυαλιστερό. 'Ο Μπύλωτ,
πού δεν είχε δη ποτέ άλλους άνθρω-
πο να πεθαίνει, έπεσε επάνω στο
κρυσ σόμα της γυναίκας του κι' έ-
κλαψε άπαρηγόρητος για πολλές
ώρες.

-'Η μοναξιά τού φάνηκε έξαφνα
τρομερή κι' άπελπιστική. 'Η ζούγ-
κλα τόν τρώμαζε χωρίς κι' αυτός
να ξέρη τ'ό γιατί.. 'Ενώ άγρυπνού-
σε δίπλα στο πτώμα της αγαπημέ-
της του, κρατούσε πάντα τ'ό όπλο
του γεμάτο.

-'Επί τέλους θυμήθηκε πως οι
νεκροί πρέπει να προετοιμάζονται
για να κοιμηθοϋν τόν αιώνον ύπνο,
στά σπλάχνα της μητέρας γής. Ξά-
πλωσε λοιπόν τ'ό ψυχρό σόμα στο
μακρύ τραπέζι από κόκκινο ξύλο,
στο τραπέζι πού έτρωγε άλλοτε εύ-
τυχισμένος μαζί της, έκτένισε τ'ό
όμορφα ξανθά μαλλιά της, της
στάρωσε τ'ό χέρι στο στήθος και
τά έδεσε με μιά καρδέλλα πού βρή-
κε στο βάθος ενός μπαούλου.. 'Ε-
πειτα έσκαψε τόν τάφο της, για να

ΠΑΝΘΕΟΝ

την θάψη τ'ό άλλο πρωί..

-'Αφού φίλησε και πάλι τ'ό κλεισμένα βλέφαρα της λατρευτής
του, κάθισε κοντά της με τούς άγκώνες στηριγμένους στα γόνατά
του και τ'ό κεφάλι ανάμεσα στις παλάμες του.

-Τ'ό αδύνατο φως ενός λυχναριού φώτιζε τ'ό χλωμό πρόσωπο
της γυναίκας. 'Ο Μπύλωτ τ'ό κύτταζε με άπελπισία, σαν να ήθελε
να κρατήση την εικόνα του βαθειά στην ψυχή του.

-'Εξανάφερνε με πόνο στη μνήμη του τις γλυκές ώρες πού είχε
περάσει κοντά στην αγαπημένη του, όταν, με τ'ό χέρι σφιχτοδε-
μένα έλλασαν λόγια τρυφερά και θερμά φιλά. 'Αλλά ή κούρασις
τού σώματος δεν συμμεριδεται τις συγκινήσεις της ψυχής. 'Ο δυ-
στυχισμένος Μπύλωτ είχε μείνει άγρυπνος όλόκληρα ήμερώνοντα
'Ο έλαφρός άνεμος, πού έμπαινε από τ'ό άνοικτό παράθυρο, τού
χάιδευε τ'ό φλογισμένα βλέφαρα. 'Ηταν ή συνηθισμένη ώρα τού
ύπνου του. Μιά νύστα άκατανίκητη τόν ένκυρεύσε. Τά μάτια
του έκλεισαν.

-'Εξαφνα, έπειτα από λίγη ώρα, τόν ξύπνησε κάποιος θόρυβος..
Τ'ό φως είχε σβύσει. Μέσα στο βαθύ σκοτάδι δεν διεκρινόταν
τίποτε.

-'Ο Μπύλωτ κρατούσε ακόμα και την άναπνοή του. 'Από πού
ερχόταν ό θόρυβος, πού τόν είχε ξυπνήσει.. Μέσα στη φαντα-
σία του έξωντάνεψε έξαφνα όλος ό θρύλος για τ'ό μυστήριο της
ζούγκλας..

-'Ο κυνηγός προθπάθησε ν' άντιδράση, να κατανικήση τόν
τρόμο πού τόν είχε κυριεύσει.. 'Εξαφνα όμως αισθάνθηκε ότι τ'ό
τραπέζι μετακινήθηκε λίγο και μέσα στο δωμάτιο άκούστηκαν βή-
ματα έλαφρά σαν βελουδένια.

-Ποιός, λοιπόν, τριγύριζε έτσι μέσα στο σκοτάδι;
'Ο φόβος έκανε τόν Μπύλωτ να παραλύση. Τά δευτερόλεπτα,
πού περνούσαν, τού φαινόταν άτελείωτα. Προσπάθησε να ψι-
θυρίση τ'όνομα της νεκρής συζύγου του, ν' απλάση τ'ό χέρι του
προς τ'ό μέρος της.. 'Αλλά ούτε ή φωνή του, ούτε τ'ό χέρι του
ύπήκουσαν.

-'Εξαφνα, έννοιωσε ένα σπρώξιμο. Τ'ό στήθος του χτύπησε
επάνω στο ξύλο τού τραπέζιού. Τ'ό μυστηριώδες όν πού βρισκόταν
μέσα στο δωμάτιο, είχε όμως ύπολογίσει κακά τ'ό πήδημά του
κι' έπεσε λίγο πιο πέρα.

-'Αντήχησε τότε ένας βουχηθμός. 'Ο Μπύλωτ κατάλαβε. Κά-
ποιο φηγίο είχε μπη στο δωμάτιο. 'Ο κυνηγός επανέκτησε άμέσως
την ψυχραιμία του.

-'Απλωσε τ'ό χέρι του προς τ'ό τραπέζι για να προφυλάξη
τ'ό πτώμα της άγαπημένης του νεκρής, αλλά ή θέσσης ήταν κενή..
'Ο Μπύλωτ, δεν ήξερε πιά τί να ύποθέση. 'Αρραξε τ'ό όπλο και
πυροβόλησε προς τ'ό μέρος τού θηρίου. 'Ακουσε τότε ένα βιχηθ-
μό και τόν κρότο ενός σώματος πού έπεφτε.

-'Εσπευσε άμέσως ν' άνάψη φώς. 'Οτι αντί-
κρουσε ήταν καταπληκτικό !

-Στη μέση τού δωματίου στεκό-
ταν ή γυναίκα του.

-Τί είχε συμβί ; άπλούστατα. 'Η
νέα είχε πάθει νεκροφάνεια αλλά
τ'ό δάγκωμα τού θηρίου πού είχε θε-
λήση να την κατασπαράξη, την ξα-
νόφερε στις αισθήσεις της. Φυσικά
ό Μπύλωτ δεν ήξερε τί θα πη νε-
κροφάνεια. Θεώρησε λοιπόν θαύμα
την ανάρσταση της γυναίκας του. 'Αλ-
λως τε ήταν τόσο εύτυχισμένος, ώ-
στε δεν χαλούσε τ'ό κεφάλι του για
τέτοιες μικρολεπτομέρειες. Τού ήταν
άρετό ότι είχε και πάλι δίπλα του
την αγαπημένη του.

'Ακουγε ξαφνιασμένη τις διηγήσεις τού Μπύλωτ

Μ. ΜΠΡΑΓΚΑΤΣΙ

1979

"Αι!"

Οι λαθρέμ-
ποροι όλων στά-
θηκαν. Ο Ντόν
Περέζ για μια στιγμή ακούμπησε στο
ιουφέκι του. Τό βλέμμα του μέσα στο
το μισοσκόταδο, καρφώθηκε επάνω
στην είσοδο του πανδοχείου.

— Νά ο ξενοδόχος, είπε. Τόν βλέπεις και σύ, Ραμίρο; Δόσε
τις απαιτούμενες διαταγές στους άνδρες.

Ο δεύτερος, χωρίς να χάσει καιρό, έδωσε μερικές οδηγίες στους
έξι ρωμαλέους άνδρες της συμμορίας, που φορούσαν όλοι από ένα
κόκκινο μαντήλι στο κεφάλι κι' ήταν άρματωμένοι τάν άστακοί.

— Καταλάβετε; τους εξήγησε τελειώνοντας. Φορτωθήτε τα
σακκιά, με το μπαρούτι και με τα όπλα, ξεχωριστά και πηγαί-
νετε κατά μήκος του βουνού, ως το μονοπάτι του Γκαλέσουιν. Ο
που ο καπετάνιος Νταλεσκόν πρέπει να σας περιμένει.

Ο Ντόν Περέζ θά βαδίζει μπροστά σας. Έγώ θά σας άκο-
λουθήσω.

Κι' αφήνοντας τόν ξενοδόχο, τόν άρχηγό της συμμορίας και
τους έξι άνδρες να πάρουν το σκοτεινό μονοπάτι του βουνού, ο
Ραμίρο πήγε πίσω από το μικρό κτίριο κι' έχτυπησε σ' ένα
ιζάρι.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Έκει, η Μπιάνκα, η μικρή

ήπρετρία που είχε στολισμένα με
λουλούδια τα μαύρα μαλλιά της
κι' όταν γελοῦσε έδειχνε δυο
σερρές μαργαριτάρια, τόν περιέμενε
σχεδόν κάθε βράδυ. Πρίν πλαγιά-
σει στη μίζρα ψάθα της, η Μπι-
άνκα, κάθε βράδυ, παραδινόταν
στην άγκαλιά του νεαρού λαθρεμ-
πόρου, χαρίζοντάς του τη γλύκα τών
χειλιών της και τα φλογερά έρω-
τικά χάρδια της.

Έτσι λοιπόν κι' άπόψε τη νύ-
χτα, ο Ραμίρο ήθελε να τήν συ-
ναντήση. Μά πού κρυβόταν ή
Μπιάνκα; Ξαναχτύπησε στο ιζάρι.

Η ήχώ ακούστηκε μέσα στο δωμά-
τιο για λίγες στιγμές κι' ύστερα έ-
αβυσε. Ο Ραμίρο θύμωσε τότε κι'
έδωσε μια γροθιά στο ιζάρι.
Τό χέρι του βουτήχτηκε στο αίμα.
Κύτταξε μέσα στο δωμάτιο αλλά
δέν αντίκρισε τίποτε. Τότε ο Ραμί-
ρο ώρκίστηκε έκδικήση με τόν πιο
άγριο τρόπο, κι' έφυγε.

Θόρυβος όλων και βημάτων ακουγόταν,
μέσα στη νύχτα. Ο Ντόν Περέζ σφύριξε. Οί
λαθρέμποροι σταμάτησαν τη πορεία τους. Σε λί-
γο έφθασε ως εκεί κι' ο Ραμίρο ώργισμένος κι'
άποκαρδιωμένος.

Ολόκληρη έκείνη ή περιφέρεια κοιμόταν. Τί-
ποτε δέν έτάρασσε τόν μονότονο ρυθμό της νύ-
χτας. Μόνο στο μακρινό εκείνο πανδοχείο έλαμ-
πε ένα φώς και μερικές ανθρώπινες σκιές τό πλησίασαν...

Ήσαν κάμποσοι άνδρες, μάλλον ύποπτοι που ήπιαν λίγο
κρασί, κουβέντιασαν κι' ύστερα έφυγαν.

Τό άλλο βράδυ οί ίδιες σκιές παρουσιάστηκαν έξω από τό
πανδοχείο. Ο ξενοδόχος ή ή Μπιάνκα τούς άνοιξαν, μπήκαν μέσα
και ξανάκλεισε ή πόρτα.

Ήταν φανερό πως τό μικρό εκείνο πανδοχείο έκλεινε μέσα
του κάποιο μυστήριο.

Γιά τόν Ραμίρο, ή εξαφάνιση της Μπιάνκας από τό πανδο-
χείο, άποτελούσε μια άνεξήγητη ύποψία και γι' αυτό μια άγωνία
τόν τυραννούσε.

Τώρα τό μικρό καραβάνι προχωρούσε προς τό μονοπάτι του
Γκαλέσουιν. Τό μονοπάτι, αυτό είχε τόνομα της Γκαλέσουιν κόρης
του βασιλέως τών Γότθων, γιατί ή άτυχη πριγκίπισσα, είχε βρή
οίκτηρό θάνατο, κάποια νύχτα, στην άβυσσο, που άνοιγόταν στο
πλάι τους.

Στό βάθος μιας σπηλιάς, ένας άνθρωπος παρουσιάσθηκε, και
ή συμμορία σταμάτησε.

— Νά τα όπλα και τα πυρομαχικά, είπε ο Ντόν Περέζ, Νά
και τα σακκιά με τα τρόφιμα.

ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ ΤΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΥ

νή. Ο Νταλεσκόν και ο Περέζ γύριζαν
πίσω τους.

Κάποιο παράξενο αντίκείμενο έκινει
το στο βάθος της σπηλιάς. Ήταν μια
τυλιγμένη σ' ένα σακκί. Ο Ραμίρο, τήν

γυναίκα δεμένη και άνεγγώρισε άμέσως.

— Αυτή ή γυναίκα, μου άνήκει! είπε. Και πρέπει να τήν
έκδικήσω.

Και με φωνή γεμάτη όργη, φώναξε!

— Μπιάνκα!

— Βοήθεια! Βοήθεια! Ραμίρο... φοβούμαι... Έρχονται... έ-

λευθέρωσε με!

— Ποιοι έρχονται; Ποιόν φοβάσαι;

— Τό άπόσπασμα! Τό καταδικωτικό άπόσπασμα.

Για μια στιγμή ακούστηκαν βήματα που όλοένα πλησίαζαν. Ο

Περέζ ξάπλωσε κάτω στο έδαφος κι' ακούμπησε τό αυτί του.

Ύστερα σηκώθηκε άπότομα και φώναξε!

— Φύγετε! ύπάρχει άκόμη καιρός. Πάρτε κοντά σας τα

σακκιά.

— Αυτό όχι! φώναξε ο Ραμίρο και με τό πόδι του πάτησε

επάνω στο τσουβάλι μέσα στο όποιο

βρισκόταν ή άγαπημένη του.

— Τι θά κάνεις; ρώτησε ο άρ-

χηγός.

— Θέλω κάτι να μάθω... πή-

γαινε εσύ... Έγώ θά μείνω!

Ο Περέζ εξηφανίσθη. Η Μπι-

άνκα άγωνιούσε.

— Ήσυχασε, τής είπε ο Ραμί-

ρο, και πές μου κόρη του Διαβόλου

πως βρέθηκες εδώ; Γιατί τό έκα-

νες αυτό;

— Ραμίρο, εύπλαχνίσου με!

— Έλευθέρωσε με!

— Όχι, άμέσως!.. Οί «άλλοι»

έρχονται. Πρέπει πρώτα, να μου

άπαντήσης.

— Θέλω να φύγω! Φοβάμαι!

— Φύγε μαζί μου!

— Ξέρεις, Ραμίρο, πως δέν σ'

αγαπώ πιά... δένσ' αγάπησα ποτέ!

— Τότε... με βαρέθηκες; αγα-

πας έναν άλλον; Ποιόν;

Τράβηξε τό μαχαίρι του.

— Ραμίρο! Ραμίρο! Λυπήσου με...

— Ήθελες να φύγης για να τόν συναντήσεις; Μας

πρόδοσες!

— Φυλάξου, Ραμίρο, έρχονται! Ξεφώνησε ή

Μπιάνκα. Έρχεται «έκείνος»!

Τήν ίδια στιγμή ο Ραμίρο, βύθισε τό μαχαί-

ρί του στο στήθος της Μπιάνκας, ενώ γύρω του, πα-

ρουσιάστηκαν οί άνδρες του καταδικωτικού άποσπάσματος

με προτεταμένα τα όπλα.

— Πάμπλο! Πάμπλο! ακούστηκε ύπόκοφα ή φωνή της

Μπιάνκας. Έφθασε άργά!

— Ζητάτε είπε ο Ραμίρο τους λαθρεμπόρους με τα κόκκινα

μαντήλια; Πολύ άργά ήρθατε! Μόνον εγώ άπομένω. Άν θέλε-

τε, έκδικήθητε στο κορμί μου! Άπό τα σακκιά με τα όπλα

δέν άπομένει, παρά μόνον ένα κι' αυτό δέν θά τό πά-

ρετε!

Και με μια όρμητική κίνηση, ο Ραμίρο έσπρωξε στην άβυσσο

τό τσουβάλι με τό ανθρώπινο πτώμα.

Τήν ίδια στιγμή ακούστηκε ένα ούρλιασμα.

— Τι είναι αυτή ή κραυγή; ρώτησε ο άποσπασματάρχης.

— Τίποτε, άπήνησε ο Ραμίρο. Είναι ή φωνή της Γκαλέ-

σουιν, της βασιλοπούλας που βρήκε οίκτηρό θάνατο σ' αυτή

την άβυσσο. Κι' από τότε, κάθε νύχτα ακούγεται τό ούρλια-

σμα της, τό κλάμμα της... Κλαίει άπαρηγόρητα τό τραγικό πεπρω-

μένο της...

— Φύγε, είπε ο άλλος, είσ' ελεύθερος!

ΑΝΡΙΕΤ ΝΤΥΠΛΕΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ

Τά έκπληκτικά πειράματα του καθηγητού Ρόναλντ.—'Αντικατάστασις στομάχου,
πνευμόνων κ. λ.—'Ο,τι δέν φαντάζεσθε.

Στήν 135ην όδόν της νέας 'Υόρκης, προς τό τέρας, ύψώνεται
ένα τεράστιο οίκημα, έντελώς μοντέρνου ρυθμού. Είναι ή κλινική
του παγκοσμίου φήμης χειρουργού Ρόναλντ, ο όποιος έκπλησσει,
κάθε τόπο, τόν κόσμο, με τις εξαιρετικές άνακαλύψεις του.

Αυτός επενόησε τόν περίφημο άντιεπικρύν όρρο και αυτός
τώρα έκανε μια σειρά έγχειρήσεων, διά τών όποιών αντικατέστη-
σε πολλά σπλάγχνα.

Η επιτυχία του καθηγητού Ρόναλντ είναι καταπληκτική κι'
άσφαλώς θά φέρη άναστάτωση στον επιστημονικό κόσμο.

Η αντικατάστασις του στομάχου

Κάτι πού, άσφαλώς, θά νομίζετε όλοι ως άπαραίτητο, είναι ο
στόμαχος. Μέσα σ' αυτόν γίνεται ή πέψη και χωρίς αυτός ο άν-
θρωπος είναι άδύνατον να ζήση. Αυτά όμως όλα τα παραδεχόμε-
να, τα άνέτρεψε ο περίφημος Ρόναλντ.

Του παρουσιάσθη ένας άσθενής, ο όποιος είχε κακοήθη όγκο
στον στομάχο. Καμμία άλλη λύσις δέν ύπήρχε, παρά ή άμεσος ά-
φαίρεσις του πάσχοντος μέρους.

Ο καθηγητής Ρόναλντ δέν έδίστασε. 'Αφήρεσε με τό θαυμα-
τουργό νυστέρι του τόν στομάχο και τόν αντικατέστησε με τό πα-
χύ έντερο, πού έρχεται σε άμεσο επαφή με τόν στομάχο.

Οί τροφές όταν κα' εβουν στον στομάχο, δέν ύφίστανται εκεί
την πέψη. Έκει άναμιγνύονται μόνο με τό γαστρικό και διάφορα
άλλα υγρά, τα όποια τις πολτοποιούν. Μένουν εκεί περίπου 4 ώρες
ανάλογως του είδους των και ύστερα διοχετεύονται στο παχύ έν-
τερον, όπου και γίνεται ή καθυαυτό πέψη. Τό ίδια υγρά πού εκκρί-
νονται στον στομάχο, εκκρίνονται και στο παχύ έντερο, ώστε κι'
έδώ μπορούν να πολτοποιηθούν οί τροφές. Συνεπώς ο στομάχος
μπορεί ν' αφαιρεθώ, χωρίς ο άνθρωπος να πάθη τό παραμικρό.

Άλλά πιθανόν να παρατηρήση κανείς:

—'Όστε ο στομάχος είναι έντελώς περιττός;
Φυσικά όχι. Δέν είναι όμως κι' άπαραίτητος. Γι' αυτό επέτυ-
χε ο καθηγητής τήν άφαίρεση κι' αντικατάστασή του, χωρίς να
παρασιασθώ καμμία δυσάρεστη συνέπεια.

Οί πνεύμονες

Η φυσιολογία προσβάλλει, όπως είναι γνωστόν, τους πνεύμο-
νας. 'Επικαθνται στην επιφάνεια των τα μικρόβια της, τα φυμά-
τια, τα όποια διαβιβάζουν, σιγά-σιγά, τους πνεύμονας.

Ο καθηγητής Ρόναλντ εφαρμόζει στην περίπτωση αυτή τόν
πνευμοθώρακα, με πολύ μεγαλύτερη επιτυχία, από ό,τι οί λοιποί

συναδέλφοι του. 'Όταν βλαφθώ, λ. χ. ο έ-
νας τών πνευμόνων από τα φυμάτια, τότε
καταφεύγει άμέσως στον πνευμοθώρακα.
'Αφνείν μια ποσότητα άτμοσφαιρικού άέρος
να μετοχευθή γύρω απ' τήν επιφάνεια
των πνευμόνων. Η πίεσις του άέρος εντός
των πνευμόνων είναι πιο μικρή κι' έτσι πι-
εζόμενος ο πνεύμων ριζνούται κι' άχρηστεύ-
εται. Ο άνθρωπος άναπνέει με τόν άλλον
πνεύμονα, πού δέν προσεβλήθη από τα φυ-
μάτια κι' έτσι άποφεύγει τόν μεγάλο κίν-
δυνο;

Τόν πνευμοθώρακα, τόν εφαρμόζουν
εύρύτατα όλοι οί χειρουργοί. Ο καθηγητής
Ρόναλντ όμως επροχώρησε ακόμα περισσό-
τερο. Άχρηστεύει, όταν προσβληθώ, τόν έ-
να πνεύμονα. Άλλο όταν συμβή να προσ-
βληθώ κι' ο άλλος. Τι θά γίνη;

Ο καθηγητής επέτυχε ν' άχρηστεύση
και τό ήμισυ του άλλου πνεύμονος ακόμα,
την βάση ή τήν κορυφή, όπου δηλαδή βρί-
σκονται τα φυμάτια.

Και ιδού πως έγινε αυτό. Κατόρθωσε
να περιδέση τόν πνεύμονα και ν' άπομονώση
τό μέρος πού έβλάβη, απ' τό υγιές και σι-
γά—σιγά τό άρρωστο μέρος άπονεκρώθηκε.
'Η περιδέσις γίνεται, φυσικά, μόνο γύρω ά-

πό τήν επιφάνεια, με ειδική μετάξινη κλωστή.

Άλλα σπλάγχνα

'Επίσης ο καθηγητής Ρόναλντ επέτυχε ν' αντικαταστήση τόν
λάρυγγα και τόν εισφάγο, όταν αυτά προσεβλήθησαν από καρκί-
νο, με ειδικούς μεταλλίνους σωλήνες. Ένώ αυτό όμως κατόρθωσαν
νατό επιτύχουν κι' άλλοι επιστήμονες, ο Ρόναλντ αντικατέστησε και
τόν φάρυγγα ακόμα και μάλιστα στον ίδιο άσθενή. Αυτό κανείς
χειρουργός δέν τό επέτυχε μέχρι σήμερα, μολοντί πολλοί να τό εί-
χαν επιδιώξει. Ο Ρόναλντ κατόρθωσε να συνδυάση τούς μεταλ-
λίνους σωλήνες και να τούς κινή ικανούς ν' αντικαταστήσουν
τήν άρχή του πεπτικού και του άναπνευστικού συστήματος.

'Επίσης επέτυχε ν' αντικαταστήση τόν πάγκρεας τόν μεγάλο
αυτόν αδένα, πρᾶγμα πού ούτε τό φαντάσθηκε κανείς ποτέ!

Τό πάγκρεας εκκρίνει τό άπαραίτητο παγκρεάτικόν υγρόν, τό
όποιον αντικαθίστα ο δόκτωρ, με ένα ν ειδικόν όρρο.

Τήν κεφαλήν του παγκρέατος άποφεύγει να τήν άφαίρεση
για να μην προκαλέση μερική σπασμωδία. Έν άνάγκη όμως
τήν άφαιρεί κι' αυτήν, φροντίζοντας να συνδυάση τις άρτηριες με
κάποιο τρόπο, ώστε να συγκρατούνται τα λοιπα σπλάγχνα.

'Άλλη έκπληκτική έγχείρησις του ίδιου είναι κι' ή άφαίρεσις
της πιο μεγάλης άρτηρίας του ανθρώπινου σώματος της
άορτης.

Η αντικατάστασις της έθεωρείτο άδύνατος κι' όταν προσε-
βάλλετο από άκαταπολέμητα μικρόβια, ο θάνατος ήταν άνα-
πόφευκτος.

'Όστόσο ο καθηγητής Ρόναλντ επέτυχε ν' άφαίρεση και τήν
άορτή και τήν αντικατέστησε με τούς «έκρεμόνες» της, τούς ο
ποιους έφρόντισε, δι' ειδικών τομών να εύρήνη.

Τό μόνο σπλάγγχο πού είναι, φυσικά, άδύνατον ν' άφαιρεθώ
ποτέ, είναι ή καρδιά. Ο καθηγητής Ρόναλντ, όμως έδήλωσε ότι
κι' αυτήν θά επιτύχ ν' άφαιρέση. Βασίζεται, όπως είπα, στο γε-
γονός ότι ή καρδιά εργάζεται όλιγώτερο κι' άναπαύεται περισσό-
τερο. Κι' αυτό, κατά τόν Ρόναλντ, άσφαλώς θά κινή δυνατή τήν
αντικατάστασή της.

Τότε, χωρίς άμφιβολία, θ' αλλάξη ή όψις του κόσμου. Η μα-
κροβιότης θά γίνη κάτι τό άπολύτως φυσικό και ή γή θά πλημ-
μυρίση από άνηρωτάτους νεαρούς 150—200 χρονών.

Και όστά

Ο καθηγητής αφήρεσε ακόμα και όστά, όπως τήν περόνη, άρ
κετές πλευρές, τήν κερκίδα ή τήν ώλένη
και πολλά άλλα.

Τα περισσότερα από τα όστά αυτά ή
επιστήμη θά έθεώρει μέχρι σήμερα ως ά-
παραίτητα διά τόν ανθρώπινον οργανισμόν
και θά έχαρακτηρίζετο ως άστείότης οί
σχυρισμός ότι ο άνθρωπος θά ήμπορούσε
να ζήση ή έστω και να κινηθώ άπλώς, μετά
τήν άφαίρεσίν των.

Ο δόκτωρ Ρόναλντ είναι ο πρώτος
χειρουργός πού προβαίνει εις τήν άφαιρέσιν
των, χωρίς οί άνθρωποι, από τούς όποιους
τά άφαιρεί, να πεθαίνουν καμμία άπολύ-
τως διαταραχή εις τήν λειτουργίαν του
οργανισμού των. Και αυτό άποτελεί άληθή
νικήν επανάστασιν εις τα μέχρι σήμερα πα-
ραδεχόμενα υπό της επιστήμης.

Ο καθηγητής Ρόναλντ, όπως παρητή-
ρησε και ο πρόεδρος του Ιατρικού Ίνστι-
τούτου της Νέας 'Υόρκης, «έδήγησε τήν
χειρουργικήν επιστήμην από τό Α στο Ω».

Και πράγματι! Οί έγχειρήσεις της άντι-
κατάστασις των σπλάχνων, όταν γενικευ-
θούν, θά περιορίσουν σημαντικά τόν αριθ-
μό των θανάτων. Ο τρομερός καρκίνος θά
καταπολεμηθώ ριζικά κι' οί κακοήθεις όγ-
κοι θά γίνουν έντελώς άκίνδυνοι.

ΟΙ ΑΙΩΝΕΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ ΟΙ ΑΙΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ.

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΚΥΜΑΤΑ Θ' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΟΥΝ ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ

Τὸν τελευταῖο καιρὸ τόσο στὴν Εὐρώπῃ ὥς καὶ στὴν Ἀμερικὴ παρουσιάζονται καθημερινῶς διάφοροι ἄνθρωποι εἴτε ἐπιστήμονες εἴτε ὄχι, ποὺ ζητοῦν νὰ πάρουν καὶ τοὺς δίνονται διπλώματα εὐρεσιτεχνίας γιὰ ἐφευρέσεις διάφορες καὶ ποικίλες ποὺ ἡ κάθε τους ἀποτελεῖ ἄν ὄχι τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ, πάντως ὁμῶς κάτι τὸ πρωτότυπο.

Μὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐφευρέσεις, θὰ ἀσχοληθοῦμε παρσάκτω, ποῦ, ἴσως νὰ εἶναι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα καὶ πραγματικῶς καταπληκτικὴ.

Ἐδῶ λοιπὸν πρόκειται γιὰ ἓνα ἐφευρέτη, γνωστὸ ἤδη ἀπὸ ἄλλες πολέμιες ἐφευρέσεις, σχετικὲς μὲ τὰ ἄρματα μάχης. Τὸ μηχανήμα του, εἶναι ἱκανὸ νὰ δημιουργῇ ἀκτίνες ἀφάνταστα ἰσχυρὲς καὶ νὰ τὶς ἐκτοξεύῃ σὲ τεραστίᾳ ἀπόσταση. Θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ παραλύσῃ τὴν ἐνέργεια οἰουδήποτε ὄντος ποὺ θὰ ζοῦσε στὴ βαλλομένη ζώνῃ καὶ θὰ σταματοῦσε τὴ λειτουργία τῶν κινητήρων καὶ τῶν ἡλεκτρικῶν μηχανημάτων. Μ' ἄλλα λόγια θὰ μπορούσε νὰ «σκοτώῃ» ἄνθρώπους καὶ μηχανές.

Ἡ φωτογραφία ποὺ δημοσιεύουμε δείχνει τὸν ἐφευρέτη μὲ τὸ μηχανήμα του, ποὺ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἔχει τοποθετηθῇ σὲ μιὰ ἐκθεσὴ τῆς Καλλιφορνίας.

Πρόκειται περὶ πραγματικότητος ἢ ἀπάτης; Γιὰ νὰ πῇ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν πρέπει νὰ πιστέψῃ μᾶλλον τὸ δεύτερο, μὰ τότε τὰ ραδιοκύματα, καὶ οἱ ἡλεκτρικὲς ἀκτίνες εἶναι φαντασία;

Μὲ ἀκτίνες καὶ κύματα μπορούμε πράγματι νὰ σκοτώσῃμε μικρὰ ζῶα ἐκτεθειμένα στὴν ἀμεσὸν τους ἐνέργεια. Σ' αὐτὰ τὸ γεγονός ἐστηρίχθη καὶ ἡ ἐφεύρεσις τῶν ἀκτίνων τοῦ θανάτου, καὶ ἐφαρμόσθη σὲ μεγάλη κλίμακα. Στὴν πραγματικότητα ὁμῶς αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡμπόρεσαν νὰ ἐπιτύχουν κάποιο μεγάλο ἀποτέλεσμα κατὰ τρόπον ὥστε νὰ δυνηθοῦν νὰ στηρίξουν τὴν ἰδέαν τῆς φονικῆς ἀκτίνος.

Τώρα ἀπομένει νὰ δῇ κανεὶς ἂν πραγματικὰ ὑπάρχει πιθανότης, ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ κανονιὲς μὲ ἡλεκτρικὰ κύματα. Γιατί, ἂν ὑπάρξῃ μιὰ τέτοια δυνατότης τότε θὰ ἐδικαιολογούτο οἱ τόσες ἐφευρετικὲς προσπάθειες ποὺ ὥς σήμερον ἔχουν γίνῃ σ' αὐτὸ τὸ πεδῖον.

Μυστηριώδη κύματα.

Μιὰ φορὰ ὁ ἄνθρωπος ἐγνώριζε μόνο τὶς ἀκτίνες τοῦ φωτός καὶ ἐκείνες ποὺ προερχόνταν ἀπὸ πηγὲς θερμότητος. Ὑστερὰ ἀνεκάλυψε τὶς ὑπεριώδεις ἀκτίνες. Ἀνεκάλυψε ἐπίσης τὶς ἀκτίνες Χ καὶ τέλος τὶς ἡλεκτρικὲς ἀκτίνες, δηλαδὴ τὰ ραδιοκύματα. Ἡ ἀνακάλυψις νέων ἀκτίνων ἐπέτρεψε τὴν δυνατότητα μεγάλων ἐφευρέσεων. Ἀν σήμερον εἶναι δυνατόν νὰ ἴδωμε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἢ μπορούμε νὰ μιλοῦμε διὰ μέσου τοῦ ὁκεανοῦ χωρὶς σύρματα, αὐτὸ συμβαίνει μόνο γιατί ἀνεκαλύφθησαν ἀκτίνες κατάλληλες γιὰ μιὰ τέτοια ἐφαρμογὴ.

Ἴδου λοιπὸν τότε οἱ ὅλοι τὸ πρόβλημα περιορίζεται μόνον στὴν ἀνακάλυψιν νέων ἀκτίνων. Ἄλλ' ἐδῶ πρέπει νὰ προχωρήσωμε μιγά—σιγά. Ὅλες οἱ ἀκτίνες ποὺ ἀνεκαλύφθησαν, καθὼς ἐπίσης τὸ φῶς καὶ ἡ ἀκτινοβολοῦσα θερμότης, ἀνήκουν σὲ μιὰ καὶ μόνον οἰκογένειαν. Εἶναι τῆς ἰδίας φύσεως. Ἀπέναντι τῶν ἀκτίνων ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σχεδὸν σὲ μιὰ ὑδρόγειο σφίρα. Κάποια ἐποχὴ ἤξερε ὅτι ὑπῆρχε ἡ Μεσόγειος θάλασσα, σήμερον γνωρίζει ὁκεανούς καὶ θάλασσες. Σήμερον γνωρίζει τὴν ὑπαρξή

λοι θαλασσοπόροι ἔδειξαν νέες θάλασσες καὶ ἄγνωστα κομμάτια γῆς τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξὴς ἦταν ἄγνωστη. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μέρη τῆς ὑδρογείου ποὺ ἀκόμη εἶναι ἀνεξερευνήτα καὶ ἴσως μιὰ μέρα νὰ τὰ γνωρίσωμε κι' αὐτὰ.

Κάτι τὸ παρόμοιο συμβαίνει καὶ στὸ πεδῖον τῶν ἐκτίνων. Εἶναι γνωστὲς ἀκτίνες καὶ ἄλλες τόσες εἶναι ἀκόμη ἄγνωστες. Ὑπάρχουν λοιπὸν μυστηριώδη κύματα τῶν ὁλοίων εἶναι γνωστὴ ἢ ὑπαρξὴς ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε δυνατόν ἀκόμη νὰ μετρηθοῦν καὶ νὰ ἐλεγχθοῦν. Θὰ εἶναι, ἄραγε, δυνατόν αὐτὰ τὰ μυστηριώδη κύματα ν' ἀναστατώσουν τὴν σημερινὴν τεχνικὴν; Θὰ μπορούσιν ν' ἀντικαταστήσουν τὰ σημερινὰ πολέμικα μέσα;

Ὅσο κι' ἂν εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολη ἡ ἐφεύρεσις ὥς ἡ ἀνακάλυψις φονικῶν ἀκτίνων, ἐκ μέρους τῶν σοβαρῶν ἐπιστημόνων, ἐν τούτοις ὑπάρχει ἀκόμη ἓνα μέγιστον πεδῖον ἐφαρμογῶν τῶν ἡλεκτρικῶν κυμάτων ποὺ ἔχουν νὰ παρουσιάσουν μεγάλας ἐκπλήξεις. Νέες κολοσιᾶς ἐφευρέσεις ἐτοιμάζονται σ' αὐτὸ τὸ πεδῖον.

Τὰ ἀεροπλάνα μπορούν νὰ πετάξουν στὴν οὐμύχλη καὶ τὴ νύχτα χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκη προσανατολισμοῦ ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἓναν ραδιοδηγόν. Τὰ ἀεροπλάνα τρέχουν κατὰ μήκος μιᾶς ἀοράτου ἀκτίνος, μιᾶς ἀκτίνος ἡλεκτρικῶν κυμάτων, καὶ ἀπ' αὐτὴν μπορούν νὰ δημιουργηθοῦν νέες ἐφευρέσεις. Πλοῖα χωρὶς πλήρωμα, βλήματα ποὺ μπορούν νὰ ἀκολουθήσουν καμπύλας γραμμᾶς, νὰ ὑπερπηδήσουν ἐμπόδια γιὰ νὰ φθάσουν, σ' ἓναν κρυμμένο στόχο, νὰ ἐπιτευχθοῦν ἐναέριες ἐπιδρομὲς μὲ ἀεροπλάνα ὀδηγούμενα ἀπὸ μακρὰ, καὶ παρόμοια.

Μιὰ ἄλλη ἐφεύρεσις εἶναι ἡ Μαρκονιθεραπεία. Τὰ ἡλεκτρικὰ κύματα εἰσῆλθον στὰ νοσούντα κομμάτια, νέα μέσα θεραπείας ἐπενοήθησαν, ἢ τηλεόρασις καὶ ὁ ραδιοκινηματογράφος. Ἴδου ἄλλες νέες ἐφαρμογὲς τῶν ραδιοκυμάτων, γύρω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐργάζονται ἀπειράριθμοι τεχνικοί.

Λοιπὸν δὲν ὑπάρχουν φονικὲς ἀκτίνες κι' οὐτὲ θ' ἀντικατασταθοῦν οἱ κανονιὲς μὲ ἡλεκτρικὰ κύματα. Θὰ δημιουργηθοῦν μεγάλη ἀπόσταση. Αὐτὲς εἶναι οἱ πιθανὲς ἐφαρμογὲς σὲ κυμάτων στοὺς πολέμους τοῦ μέλλοντος,

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὶ ἔβλεπε

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρίκος Δ' καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Σουλλὺ, περπατοῦσαν μιὰ μέρα στὸν λόφον τῆς Μονμάρτρες. Ὁ βασιλεὺς, σκυμμένος πρὸς τὰ κάτω, ἐκύτταζε τὸ Παρίσι, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλη του, μὲ τὰ νῦτα γυρισμένα πρὸς τὴν πόλιν.

—Σουλλὺ, κύτταξε λοιπὸν; εἶπε στὸν πρωθυπουργόν του, γιὰ τὶς συζητικὲς ἀτυχίαις τοῦ ὁποῖου ἐπιθυροῦντο πολλὰ. Κύτταξε πόσα σπῖτια ὑπάρχουν μὲ κερατάδες.

Ὁ Σουλλὺ ἔσκυψε τότε κι' αὐτὸς κι' ἐφώνησε. —Ἐ, Μεγαλειότατε, βλέπω καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου!

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΦΑΡΣΑ

...Δὲ γράφω μὲ ἀξιώσεις νὰ μὲ διαβάσουν ὅλοι καὶ νὰ μείνῃ τ' ὄνομά μου. Δὲν ἔχω φιλοδοξίες συγγραφικὰς οὐτὲ ζητῶ δάφνες. Γράφω μόνο γιὰ νὰ ξαναθυμῶ τὰ ὄμορφα νεῖατά μου, γιὰ νὰ φέρω πίσω κάποιας ὥραιας μέρας ποὺ πέρασα στὴν ἀσπύκριτη Βενετία, πρὶν ἀκόμη ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ μηχανικὴ πρόσδος τῆς καταστρέψῃ τὴν γραφικότητά της.

Ἡ ἀγαπημένη μου πατρίδα ἡ Βενετία δὲν εἶναι πιά σήμερον ὅτι ἦταν μιὰ φορὰ. Ἐχει χάσει τὴν αἴγλη ποὺ τῆς ἔδινε τὸ μεγάλο γόητρο τῶν ἱστορικῶν πόλεων τοῦ κόσμου.

Καὶ ὁμῶς, καὶ τώρα ἀκόμη ὅπως εἶναι, γιὰ μένα εἶναι τὸ ἰδανικὸ μέρος γιὰ νὰ γεννηθῇ κανένας, νὰ ζήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ.

Γεννήθηκα στὰ 1761 ἀπὸ οἰκογένεια οὐτὲ πολὺ ἱστορικὴ κι' ἐπίσημη οὐτὲ πολὺ ἀρχαία, ἂν καὶ μέσα στὸ Χρυσὸ Βιβλίον τῆς Βενετίας ὑπάρχει τ' ὄνομά μας ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐντῖμα.

Ὁ πατέρας μου κόμης Παστινάτι καὶ ἡ μητέρα μου εἶχαν τρεῖς γιουὺς καὶ δύο κόρες.

Ἦμουν ὁ νεώτερος. Ἡ παιδικὴ μου ζωὴ πέρασε ἥρεμα μέσα στὸ παλάτι μας καὶ στὴ βίλλα μας στὴ Μπρέντα. Ἦμουν παιδί ζωηρό, εὐθύμο, φιλήδονο ποὺ κάποτε ἐπεφτε σὲ μιὰ κάποια μεγαλοχολία.

Ἦθελα νὰ ζήσω καὶ νὰ γλεντήσω. Τὰ μέσα τῆς διασκέδασις δὲν μοῦ λείπανε οὐτὲ ἡ Βενετία εἶχε ἑλλειψὴ ἀπὸ περιστάσεις τέτοιες. Γιορτὲς λαϊκῆς, κρατικοῦ χοροῦ, πανηγύρεις, κάθε μέρα σχεδόν. Σὲ χίλιες δυὸ περιστάσεις μεταχειρίζομασε τὴ μάσκα. Συνθιθεμένη διασκέδασις, ποὺ ἔδινε κάποιο μυστήριον στὰ γλεντῖα καὶ κάποια ιδιαίτερη φυσιογνωμία στὴν πόλιν μας. Ἀγαπημένη συνήθεια. Φορούσαμε μάσκα πέντε μῆνες τὸ χρόνον καὶ σὲ ὅλες τὶς μεγαλοπρεπεῖς δεξιώσεις.

Τὴ φορούσε κανένας στὸ δρόμο, στὸ καφενεῖο, ἀκόμη καὶ μέσα στὴν ἐκκλησίαν. Ἦταν σὰν ἓνα προνόμιον δικό μας ποὺ τραβοῦσε τοὺς ξένους στὴ Βενετία ἰδίως τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρναβαλιού.

Ἦμουν εὐτυχισμένος καὶ εὐχαρίστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ ἐκείνη. Ἐπαίξαμε στὸ Ριντότο, πηγαίναμε στὰ θεάτρα, στίς γιορτὲς. Ἦμουν κι' ἐρωτευμένος. Ἡ σινιόρα Μπετίνα ἦταν τὸ ἀντικείμενον τοῦ πάθους μου.

Δεχότανε τὶς περιποιήσεις μου καὶ τῆς ἀφιέρωσα τὴν καρδιά μου.

Ἦταν χήρα, μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τῆς Βενετίας καὶ στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα. Τραγουδοῦσε καὶ χόρευε σὰν ἄγγελος. Ταίριαζε μὲ πολλοὺς οἱ δυὸ μας.

Ὁ κύκλος ποὺ δεχότανε σπιτί της ἦταν ἐκλεκτός. Μιλοῦσαμε καὶ συζητοῦσαμε γιὰ ὅλα μὲ πνεῦμα, ἐγκαρδιότητα κι' εὐθυμία. Ἡ συντροφία μας ἐνασχολεῖτο τότε καὶ μὲ τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες καὶ τὰ πνευματικὰ φαινόμενα. Ἦταν πολὺ τῆς μόδας.

Ἡ Μπετίνα κατεγίνετο σ' αὐτὰ. Τότε ὑπῆρχε κάποιος μάγος στὸ νησάκι τ' Ἀγ. Γιώργη, ὁ Καλαμουζὶ, ἓνα ὑποπτό ὑποκείμενον, ψηλός, ἰσχνός, μὲ μύτη γαμψή σὰν ὄρνεν καὶ φτωχός. Ἐμὲνε μέσα σὲ μιὰ τρώγλη κοντὰ στὴν ἐρημὴ ἀκτὴ τῆς Φουζίνος καὶ ἔλεγε τὸ ὄροσκοπιο, τὴν τύχην καὶ διτείνετο πῶς ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς τοῦ χρυσοῦ.

Ἡ Μπετίνα τρελλαίνετο νὰ τὸν ἀκούῃ. Ἐστελνε μιὰ γόνδολα καὶ τὸν ἐφέρενε στὸ παλάτι της γιὰ νὰ τὸν ρωτᾷ καὶ νὰ δίνει τὴν συντροφία θέματα διασκέδασις.

Γελούσαμε ἀκόμη μὲ τὸν ἔρωτα ποὺ ἐξεδήλωνε γιὰ τὴν ὡραία Μπετίνα. Μιὰ μέρα εἶδαμε στὴ συντροφία μας καὶ ἓναν ἄλλον, ἓνα βαρὺν γερμανόν, τὸν Μάστεμπαχ ποὺ ἤρθε νὰ μάθῃ τοὺς εὐγενεῖς τρόπους τῆς Βενετίας γιὰ νὰ τοὺς μεταφύτῃ στὴν

πατρίδα του. Εἶχε πολλὰ λεπτὰ καὶ τὰ ξόδευε ἀφειδῶς. Ἡ Μπετίνα διεσκέδαζε μὲ τὶς ὑποκλίσεις του καὶ ἐπὶ ἀφθονα κομπλιμέντα ποὺ τῆς ἔκανε.

Ὁ Μάστεμπαχ ἦταν χοντρός, μὲ κοντὰ πόδια κατακόκκινος καὶ πάντα ἰδρωμένος. Τοῦ ἄρεσαν ἐπίσης πολὺ τὰ καβαλιστικά μας πειράματα, ἵστενε στὰ φαντάσματα, στοὺς βρυκόλακες καὶ σ' ὅλα τὰ μυστηριώδη φαινόμενα. Ὁ Καλαμουζὶ τὸν συχαινότανε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν φοβίσῃ μὲ ὑπερβολικὲς ἱστορίες, ἤθελε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴ συντροφία τῆς ἀγαπημένης του Μπετίνας καὶ προσπαθῶσε ἀκόμη νὰ ἐπιστήσῃ καὶ τὴν δική μου προσοχὴ ἐξάπτοντας τὴ ζήλειαν μου. Ἦμουν ὁμῶς πολὺ βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς ὥστε νὰ μὴ λαβῶ ὑπ' ὄψιν μου τὰ δυὸ αὐτὰ γελοῖα ὑποκείμενα.

Ὁ Μάστεμπαχ μὲ ὅλη τὴ βλακείαν του κατάλαβε πῶς ἡ Μπετίνα δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Εἶδε πῶς στὸ καρνοβάλι θὰ περνοῦσε μετὰ λίγες μέρες πῶς ἐκείνη θάφευγε στὴ βίλλα της στὴν Μπρέντα καὶ μιὰ βραδυὰ ποὺ ἦταν στὸ κέφι μου ἐξεμυστηρεῦθηκε τὸν πόνο μου. Μιὰ διαβολικὴ ἰδέαν μοῦ πέρασε τότε στὸ μυαλό. Τοῦ εἶπα πῶς ὁ Καλαμουζὶ θὰ μπορούσε μὲ τὰ φίλτρα του νὰ κἀν τὴν Μπετίνα νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

Ὁ Μάστεμπαχ συχαινότανε τὸν μάγο ἀλλὰ στὸ τέλος ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ σ' αὐτόν.

Ὅταν ὁ Καλαμουζὶ μοῦ ἀνῆγγε τὴ συνάντησίν του μὲ τὸ Γερμανόν, ἦταν ἔξω φρενῶν μαζί του.

—Κάνε τον γελοῖο στὸ μάτια τῆς Μπετίνας τοῦ εἶπα καὶ θὰ μείνῃς ἐσὺ νικητής.

Κάποιο βράδυ ἔλαβα ἓνα σημεῖωμα ἀπὸ τὸ μάγο. Μοῦ ἔλεγε νὰ βρεθῶ τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς στὸ νησί τ' Ἀγ. Γιώργη στὴν Ἀλγκα. Θὰ ἔβλεπα λέει κάτι πολὺ εὐχάριστο.

Πῆγα. Ὁ Καλαμουζὶ μὲ περίμενε στὴν ἀποβάθρα καὶ μὲ ὠδήγησε στὸ παλῶσπιτό του ἀπὸ μιὰ κρυφὴ πόρτα. Ἀφοῦ περᾶσαμε πολλὰ σκοτεινὰ κάμαρες, μὲ ἄφησε μόνο μέσα σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο ἀπ' ὅπου φαινόταν μιὰ σάλλα ποὺ εἶχε στὸ βάθος ἓνα διβάρι. Ἐμμεῖνα κατάπληκτος. Στὸ διβάρι ἦταν ἑσπλωμένη ἡ Μπετίνα μὲ μάσκα. Τὶ ἤθελε αὐτὴν τὴν ὥραν ἐκεῖ; Ἐκανα νὰ ὀρμήσω κοντὰ της ὅταν ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Καλαμουζὶ τραβώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ βαρῶνον. Ὁ θυμὸς μὲ ἐπνίγε. Δὲν μπορούσα νὰ φωνάξω. Ὁ γερμανὸς ἐτλησίσε τὸ διβάρι, γονάτισε, κι' ἄρχισε νὰ μιλά μὲ χειρονομίες. Ὁ βόμβος τῶν αὐτιῶν μου δὲν μ' ἄφηνε νὰ ἀκούσω τί τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη, ὁ βαρῶνος ὁμῶς προχωροῦσε πιὸ κοντὰ, πιὸ κοντὰ.

Ἦταν πολὺ. Μ' ἓνα πήδημα βρέθηκα πλάι τους ἀλλὰ ἔμεινε τότε κατάπληκτος. Ὁ βαρῶνος τράφηξε τὴ μάσκα τῆς Μπετίνας καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν ἀντὶ νὰ εἶδῃ τὸ χαριτωμένο πρόσωπον τῆς ἀγάπης μου. Εἶδα μιὰ φορικτὴ νεκροκεφαλὴ.

Ὁ Μάστεμπαχ μὲ μιὰ κραυγὴ σωριάσθηκε νεκρὸς στὰ πόδια της. Καὶ μέσα στὴ φορικτὴ ἐκείνη σιγὴ δὲν ἀκούγοντανε παρά τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ μάγου ποὺ ἔπασσε ἐκεῖνο τὸ μανεκέν, τόσο καταπληκτικὰ ὁμοῖο, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἓναν ἀντερραστή μὲ μιὰ μακάβρια φάρσα.

Φορούσανε μάσκες παντὺ ὅπου πῆγαιναν

Οί λόγοι του ιερέως, ήσαν γεμάτοι δηλητήριο και ο Βολέσλας έτρεμε νοιώθοντας ότι ο ιερέας εκείνος έμπαινε στην ψυχή του.

— Ποιος σάς δίνει το δικαίωμα να με κατηγορήτε για παρόμοιους έγκλημα; έφώναξε.

— Δεν σέ κατηγορώ. Σ' έρωτώ. Και ένινες πολύ ώχρος, κ. βαρώνε, ώστε ν' άμφιβάλλω...

— Ο δυστυχισμένος! Η ταραχή του τόν έπρόδωσε, είπε ο Μέρκελ.

Τήν στιγμήν εκείνην, κραυγαί νέας γυναίκας άκούσθησαν... έ-ξωθεν.

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Ο Βολέσλας άνεγνώρισε την φωνήν της Ρεγγίνας, και ώρμησε προς την πόρταν. Συγχρόνως σχεδόν ή Ρεγγίνα έμπαινε και έπεφτε μπροστά στα πόδια του κυρίου της.

— Ωραίο έρωτικό ζευγάρι! είπεν ο Μέρκελ, τριβοντας τά χέρια του.

Οι χωρικοί έρεθισμένοι άρχιζαν να βγάσουν κραυγές λύσσης και μίσους.

Αυτό κανάτια της μύρας έρρίφθησαν στο δωμάτιον και ένα άπ' αυτά έκτύπησε στο κεφάλι τόν ξυλουργόν.

Ο Έπίτροπος θυμωμένος κινούσε τά χέρια και τούς έμάλωνε με λεπτότητα.

— Κύριε Έπίτροπε, είπε ο Βολέσλας δείχνοντας την Ρεγγίνα, χαράξετε στην μνήμη σας την εικόνα αυτήν. Άν δεν ένεργήσετε μόνος, θα σάς καλέσω μάρτυρα έναντίον τών ανθρώπων αυτών.

Ο κ. Κροτκάιμ έστραφη προς τόν Μέρκελ.

— Μέρκελ, είσαι δήμαρχος τού Σράντεν. Θα ζητήσω να σέ πιάσουν, άν δεν επιβάλεις την τάξιν άμέσως. Ήσυχία σεις. Θέλετε να στείλω αύριο χωροφύλακες!

Η άπειλή αυτή συνεκράτησεν έγκαίρως τούς χωρικούς. Ο Βολέσλας έγύρισε προς την Ρεγγίνα.

— Έλα τώρα! της είπε. Όσο είμαι εδώ δεν έχεις να φοβηθής τίποτε.

— Θα σέ πάρουν, άφέντη; Θα μ' αφήσουν να πεθάνω από το κρύο.

— Όχι Σήκω τώρα!

— Άφέντη μου! έξακολούθησεν εκείνη, άγκαλιάζοντας τά γόνατα του κυρίου της.

— Άρνείσαι ακόμη, Βολέσλα φόν Σράντεν; είπεν ο έφημεριος.

— Τί ν' άρνηθώ; Ότι το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα, που διώξατε και τό έκακοποιήσατε, με θεωρεί ως σωτήρά του, ως Μεσίαν, ως Θεόν; Ότι είναι άφοσιωμένος σέ μένα, ψυχή και σώματα, γιατί είμαι ο πρώτος, από ετών, που του άπνήθυνα μία καλή λέξη;

Ν' άρνηθώ ότι αισθάνομαι εύγνωμοσύνην και άγάπην προς τό μόνον στόν κόσμο πλάσμα, τό όποιον δεν άποφεύγει την παρουσίαν μου; Θα ήμουν άχάριστος κτηνώδης, άν έσκεπτόμουν αλλοίως, ύστερα άπ' όσα έκανε για μένα. Δεν τού έζήτησα να συμμερισθώ την μοναξιάν μου...

Δεν είναι ώρα ή ζωή μέσα στα έρείπια εκείνα. Δεν της έδωσα καμιά χαρά και καμιά άπόλαυση... Κανείς δεν έχει τό δικαίωμα να ρωτήσει γιατί προτιμά να είναι υπηρέτριά μου αντί ν' αφήσει να την σκοτώσετε σεις. Ούτε αυτός ο μέθυσος, που έμπορεύθη την κόρην του...

Ο ξυλουργός που τούδινε κουράγιο ο γέρο Μέρκελ έπηρε τό ρόλον του άπελπισμένου πατέρα.

— Η κόρη μου! Η κόρη μου!

— Θάρρος τού έπιθυούσεν ο πανδο-

— Σε καταριέμαι έσένα κι' αυτήν, όπως καταρά-

— σθηκα και τόν πατέρα σου

— Η κόρη μου! Η κόρη μου!

— Θάρρος τού έπιθυούσεν ο πανδο-

— Σε καταριέμαι έσένα κι' αυτήν, όπως καταρά-

— σθηκα και τόν πατέρα σου

— Η κόρη μου! Η κόρη μου!

— Θάρρος τού έπιθυούσεν ο πανδο-

— Σε καταριέμαι έσένα κι' αυτήν, όπως καταρά-

— σθηκα και τόν πατέρα σου

— Η κόρη μου! Η κόρη μου!

— Θάρρος τού έπιθυούσεν ο πανδο-

— ΕΡΜΑΝ ΣΟΥΔΕΡΜΑΝ

ΣΑΡΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

χεύς. Ζήτησέ την!

— Έλα, παιδί μου! Έλα κοντά στόν έρμημο πατέρα σου... που πίνει για να ξεχάσει τη λύπη του... Αυτό φέρετρα μόνον...

Και άπλωσε τό βρώμικο χέρι του στην Ρεγγίνα, ή ό-ποία άπισθοχώρησε.

— Σταθήτε! είπεν ο Βολέσλας. Η θέσις της είναι κοντά μου, όπως και ή δική μου κοντά της.

— Και όμως σου την ζητώ εγώ, Βολέσλα φόν Σράντεν! είπεν ο ιερέας ατλώνοντας μ' έπισιμότητα τό χέρι επάνω από τό κεφάλι της Ρεγγίνας.

— Για να την λιθοβολήσετε με μεγαλειότητα εύχολία;

— Σου υπόσχομαι, ότι κανείς στο έξής δεν θα την κακοποιή-ση. Θα την πάω μόνος εις ένα από τούς συναδέλφους μου, ο ό-ποιος θα ξαναφέρει την ψυχή της στην εύθειαν δδόν. Μην έμ-ποδίζεις τό έργον του εξαγνισμού της, κρατώντας την στα δεσμά της άμαρτίας.

Ο Έπίτροπος, που συνήλθε κάπως από τόν φόβον του θέλησε να λάβη μέρος στην συζήτηση.

— Είναι ενήλικος; ρώτησε.

Ο έφημεριος άπήντησε καταφαστικά.

— Δεν άφίσταται συνεπώς πατρική έξουσία. Άς άποφασίση μόνη της. Είσθε σύμφωνος, κύριε βαρώνε;

— Δεν την κρατώ. Άκουσε Ρεγγίνα, την πρότασιν του έφη-μερίου; Θέλεις να τόν άκολουθήσεις;

— Μή με κοροϊδεύετε, άφέντη. Λυπηθήτέ με! είπε εκείνη κλαίοντας.

— Θέλεις να μείνεις κοντά μου;

— Αφού τό ξέρετε, κύριε, για μέ βασα-νίζετε;

— Τότε, έλα, να πηγαίνωμε.

Ο έφείριος τού έκλεισε τό δρόμο.

Ήταν πελιδνός και τό χέλιε του έτρεμαν.

— Άπλωσε τό χέρι προς τόν Βολέσλα.

— Τέκνον μου, είπε, εγώ σ' έβάπτισα Έ-γώ σ' έδίδαξα να προσέφυγς τό άγιον όνο-μα τού Θεού. Είμαι υπεύθυνος για την ψυχήν σου. Δεν διέλυσες την άμφιβολίαν, που υπάρχει στην ψυχή μου. Δι-αβάξω, στα μάτια σου, άν και τά χαμηλώνεις. Σου ζητώ, για τε-λευταίαν φοράν αυτή τη γυναίκα.

Άφησέ την στη γαλήνη και έξακο-λούθησε τόν δρόμον σου.

Η Ρεγγίνα έσηκώθη, κρατών-τας τόν Βολέσλα από τό φρέμα.

— Έλα! της είπεν εκείνος.

Θα μās αφήσουν να περάσωμε.

Και έσπρωξε τόν έφη ίεριον.

— Είσαι άξιος γιός τού ποτέ-ρα σου! φώναξε τότε ο ιερέας ύ-ψώνοντας τά χέρια προς τόν ου-ρανόν. Σε καταριέμαι έσένα και την γυναίκα αυτήν, όπως καταράσθη-κα τόν πατέρα σου! Θα γίνης ό-μοιος μ' εκείνον... Πήγαινε! Δεν

Γυρίζοντας από τόν πόλεμο ο νεαρός Βολέσλας, γιός τού Σράν-τεν, έσταμάτισε στην έπαυλη της κομητείας τού Χάιντε, όπου τόν φιλοξένησαν οι άλαιοι στρατιώ-ται του που τόν ήξεραν με τό ό-νομα λοχαγός Μπάουμγκαρντ. Κι' εκεί έμαθε ότι ο πατέρας του είχε πεθάνει, και οι χωρικοί άρ-νούντο να τόν θάψουν. Ο πατέ-ρας του είχε διατάξει την ύπηρε-σία και έρωμένη του Ρεγγίνα, να δείξη στους Γάλλους τόν θρό-νο των Κυπαρισσιών, για να έπι-τεθούν κατά τών Πρώσων, κι' ύ-στερ' άπ' αυτήν την πρόδοσία, οι χωρικοί τό κήρυξαν τόν πό-λεμον. Ο Βολέσλας ύπέστη κα-αυτός τάς συνεπείας τού πατρικού έγκλήματος. Ο παιδικός φίλος του Μέρκελ τόν προσέβαλε ή Έλένη ή κόρη τού έφημερίου, την όποι-αν άγαπούσε, τόν άπέφυγε, και, υπό τό βάρος της πατρικής προ-δοσίας ο νεαρός βαρώνος πήγε στην πόλεμο, με άλλο όνομα, έπο-λέμησε, ήνδραγάθησε, και, λο-χαγός της Έθνοφυρουάς τώρα, γύρισε στην πατρική έπαυλη που την είχαν κάψει οι χωρικοί, για να έξιλεώσει τό έγκλημα τού πατέρα

ΚΑΡΔΙΑ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

του και να θάψη τόν άταφο. Κα-νείς άπ' τούς χωρικούς δεν θέλει να βοηθήσει στην ταφή τού νε-κρού προδότη. Κι' αυτός άκόμη ο έφημεριος Γκάλτς—ο πατέρας της άγαπημένης του—κι' ο δήμαρ-χος Μέρκελ παληός έπιστάτης τού γέρον βαρώνου άρνούνται να τόν βοηθήσουν κι' αναγκάζεται να κα-ταφύγη στους παληούς του συμ-πολεμιστάς που τόν βοηθούν μέν, τού εκδηλώνουν όμως κι' αυτοί την περιφρόνησή του. Μένει τώρα στόν πύργο άπομονωμένος άπ' όλους με μόνη συντροφία τη Ρεγγίνα κι' ά-ναζητεί στα έγγραφα τού πατέρα του κάτι που να έλαφρύνη τη θέ-ση του. Μαθαίνοντας όμως άπ' τη Ρεγγίνα όλες τις λεπτομέρειες της προδοσίας έγκαταλείπει τις προ-σπάθειές του. Οι χωρικοί τό, κα-ταγγέλλουν ως λιπολάκη αλλά έ-ξακολουθάνε ή δράσις του στόν πόλεμο και ο βασιλεύς τού άπονέ-μει τόν Σίδηροϋν Σταυρόν.

θα βρεθώ στέγη για σένα στόν κόσμο αυ-τόν... Κάνετέ τε του τόπο, σεις οι άλλοι! Όποιος σηκώσει τό χέρι επάνω στόν άν-θρωπον αυτόν να είνε καταραμένος.

Ο Βολέσλας άφη-σε καγχασμόν.

— Έλα! είπε στην Ρεγγίνα.

Άφησε τό γέρο αυτόν να βλα-σφημή! Είναι τό έπάγγελμά του.

Διέσχισαν και οι δυο τά πλή-θη με τό κεφάλι σκυμμένο. Ο-λοι παραμέριζαν έμπρός των. Και με βήμα άργό έπροχώρησαν προς τά έρείπια.

ΧΙΙ

Το κοκκινωπό λυκόφως χανόταν μέσα στην πυκνή δμίχλην και οι κλάδοι των θάμων άφηναν διάφορες άποχρώσεις.

Τό χιόνι έτριζε κάτω από τά πόδια τού Βολέσλα.

Η άναπνοή του σχημάτιζε άτμούς και ο παγωμένος άνεμος ήσυχάζε την έξαπνιν τού προσώπου του.

Είχε στείλει την Ρεγγίνα έμπρός για να μείνη μόνος. Ήξερε ότι ή κατάρα τού έφημερίου ήταν άστειότης που μόνον μικρά παιδιά θα μπορούσε να φοβίση. Έν τούτοις, έσκέπτετο σοβαρά άν είχε γίνη άξιος της τιμωρίας εκείνης.

Η έπιθυμία μόλις είχε έγγισει με τά φτερά της την ψυχήν του και τώρα που ήξερε τόν κίνδυνον μπορούσε να τόν άποφύγη...

Ίσως έπρεπε ν' άναγνωρίξη εύγνωμοσύνην προς εκείνον, που τού έδειξε την άβυσσον, που άνοίγονταν μπροστά στα πό-δια του.

— Άρκετά! είπε χαμηλόφωνα. Είμαι κύριος είναι υπηρέ-τρια μου...

Η θέσις του, όπωσδήποτε, είχε μεταβληθώ. Ο σταυρός, που έλαμπεν στο στήθος του άπεδείκνυνε ότι είχε ακόμη δικαιώματα έπί της δικαιοσύνης των ανθρώπων και τού επέτρεπε ν' άπευθύ-νεται στις άρχές περιφρονώντας τούς προσωπικούς του έχθους.

Άφού οι δικασταί της περιφέρειας του δεν ήθελαν να τιμωρή-σουν τούς έμπερηστάς, αυτός θα ζητούσε δικαιοσύνην άπ' εύ-θείας.

Άλλά για να τό κάνη έπρεπε να ταραξή την γαλήνην τού νεκρού. Έν τούτοις, γιατί να όπισθοχωρήση; Μήπως δεν ήταν καταραμ-μένος;

Μπήκε στο σπίτι. Η Ρεγγίνα έτοίμαζε τό τραπέζι. Είχε διορθώσει τά φο-ρέματά της και τά μαλλιά της. Τό πρόσωπόν της ήταν ήρεμο. Μόνον μερικές τσαγκρουνιές στο λαιμό έμεναν ίχνη της τελευταί-ας σκηνής.

Ο Βολέσλας την ρώτησε με προσποιητήν άυστηρότητα.

— Τί ιδέα άνόητη ήταν αυτή να έλθης εκεί;

— Συγχώρησέ με, άφέντη...

Βοήκα τό γράμμα σου και δεν ήξερα τί έκανα... Ένόμιζα ότι θα σ' άπελευθερώσω.

— Άνόητη! είπε μ' ύστη-ρότητα.

Τά λεπτά κρυστάλλινα ποτήρια έκου-δούνισαν εύθυμα

Η καρδιά του όμως, έπλημμύριζε από τρυφερή συγκίνηση.

— Φέρε μου κρασί! διάταξε ενώ καθότανε στο τραπέζι.

— Από ποιά άφέντη;

— Απ' τό καλλίτερο. Είναι γιορτή σήμερα.

Τόν εκύταξε κ' έκπληξιν και βγή-κε έξω.

— Φέρε κι' ένα ποτήρι για σένα! της είπε κατόπιν, άνοίγοντας, την σκονι-σμένην μπουκάλα.

— Άφέντη!.. Δεν πρέπει...

— Άκουσε.

— Καλά, άφέντη.

Έγέμισε τά ποτήρια και είπε

— Άς τσουγκρίσωμε...

Τά λεπτά κρυστάλλινα ποτήρια, που είχαν σωθώ από την καταστροφήν, εκουδούνισαν πολύ εύ-θυμα.

— Νά, λοιπόν, εγώ δεμένος μ' αυτήν την γυναίκα με την κατάραν! έσκέπτετο, παρατηρώντας την. Τί παράξενο! Άλλά γιατί αυτή και όχι καμιά άλλη;

Αισθάνθη ντροπήν, γιατί ή σκέψις του ξαναπήγαινε στο ίδιο πάντοτε άπηγορευμένο σημείο.

— Είμαι κύριος! έσκέπθη. Είναι υπηρέτριά μου! Δούλη μου!

Έτσι είναι!

Διέταξε την Ρεγγίνα να φέρη μία μπουκάλα άκόμη και, κα-τόπιν της είπε να καθίση στη θέση που καθότανε την νύχτα των Χριστουγέννων.

Έδίστασε λίγο και τέλος εκάθισε.

— Θέλω να σ' έρωτήσω, Ρεγγίνα! είπε. Ν' άπαντήσης ξά-στερα

— Μάλιστα, άφέντη.

— Πιες να λυθώ ή γλώσσα σου!

Υπάκουσε. Άλλά τό κρασί φαινότανε ότι της έφερεν άηδیان.

— Πρόκειται, πάλι για την νύχτα, που ώδήγησες τούς Γά-λους εις τόν Δρόμον των Κυπαρισσιών. Ποιός άλλος από τόν πύργο τό ήξερε;

— Κανείς, άφέντη!

— Από ποιόν τό έμαθαν;

— Από μένα! άπήντησε χαμηλώνοντας τά μάτια.

— Σε ποιόν τό είπες;

— Στόν πατέρα μου.

— Πώς;

— Ερχόταν συχνά στόν πύργο να μου ζητή χρήματα και, ό-ταν δεν είχα να τού δώσω, μ' έδερον...

— Γιατί δεν ζητούσες βοήθειαν;

— Γιατί ήταν πάντα νύχτα, και άν τόν ανεκάλυπτεν εκείνος, θα τόν έδερον!..

— Έξακολουθεί...

— Ύστερα από την νύχτα αυτή, ο πατέρας μου ήλθε... μου έλεγε να κλέψω λεπτά τού άφέντη και άλλα... Για να ήσυχάσω τότε, τού έδωσα τό πουγγί, που μου είχε δώσει ο συνταγματάρχης και όταν είδε τό χρυσάφι έγινε σάν τρελλός...

Έσταμάτησε.

— Λοιπόν;... Λέγε...

— Νά προχωρήσω, άφέντη;

— Βέβαια...

— Είναι πατέρας μου...

— Υπάκουσε πρό παντός...

Έστένανε και εξακολού-θησε.

— ... Με άρπαξε από τό λαιμό και είπεν ότι θα με πνίξη, άν δεν τού έλεγα από πού βοήκα τά χρήματα... Και όταν έπιάσθηκεν ή άναπνοή μου...

Εγέλασε θορυβώδως ο Βολέ-σλας. Ο πατέρας του μεταχειρι-ζότανε τις ίδιες μεθόδους με τόν ξυλουργόν.

Η Ρεγγίνα ένόμισεν ότι την ειρωνεύετο.

ΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΠΛΑΝΑΙ

Ο άθωος φοιτητής που θανατώνεται.—Ο έραστής που εκτελείται.—Ένας πτωχός κηπουρός.—Διάφορα θύματα δικαστικής πλάνης.

δικαστικές πλάνες, αναφέρουν πολλές τα δικαστικά χρονικά. Και είχαν όλες τον πιο τραγικό επίλογο.

Ότι γίνονται συχνά δικαστικές πλάνες, είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Αλλά συμβαίνει κάποτε να παίρνουν αυτές τέτοια έκταση, ώστε να φθάνουν τα όρια του ανεπανορθώτου, και τότε τα πραγματικά είναι πολύ τραγικά και πληρώνει κανείς με την ζωή του την στενοκεφαλιά ή την σφαλερή αντίληψη των δικαστών του. Τραγικές καθαντά

Ο Όττο Ρίχμαν διεμαρτυρήθη έντονα μπροστά στο δικαστήριο κι έτόνισε ότι είναι απολύτως άθωος.

Πράγματι είχε απειλήσει την έρωμνη του, αλλά αυτό έγινε απλώς για να την φοβίση.

Τό άλλοθι δεν μπόρεσε να τό αποδείξη, γιατί την νύκτα που έγινε ο φόγος ήταν μόνος στο δωμάτιό του κι έπειδή ήταν κουρασμένος κοιμήθηκε νωρίς.

Φυσικά αυτές όλες οι δικαιολογίες δεν ελήφθησαν υπ' όψιν κι' ο Όττο Ρίχμαν έκριθή ένοχος άνθρωποκτονίας έκ προμελέτης, κατεδικάσθη εις θάνατον και, μετά ένα μήνα, ή ποινή του εξετελέσθη.

Η υπόθεση πλησίαζε νύ ξεχασθή όταν μιá μέρα, όπως και στην περίπτωση του φοιτητού ή άστυνομία συνέλαβε τον διαρρήκτη Πάουλ Φέυγερ αδελφό της Άννως Φέυγερ και έρευνώντας στο δωμάτιό του για την ανακάλυψη κλοπιμαίων άνιχνε πολλά πράγματα που άνηκαν στην αδελφή του μεταξυ των οποίων και κοσμήματα με τό μονόγραμμα της. Ύστερα από μεγάλη πίεση ή μολόγησε ότι αυτός σκότωσε την αδελφή του για να της κλέψη τις λίγες οικονομίες της.

Ο άτυχής όμως Όττο Ρίχμαν δεν βρισκόταν πιά στη ζωή θύμα της σφαλερής έτυμφογίας των δικαστών του.

Ακόμη μιá δικαστική πλάνη έπροξένησε γενική αίσθηση.

Στό Παρίσι σέ ένα κομψό σπίτι της συνοικίας Σαιν Έτιέν, έγινε ένα φρικτό έγκλημα. Δυό γυναίκες βρέθηκαν σφαγμένες με τον πιο άγριο τρόπο.

Σ' όλα τα δωμάτια του σπιτιού έπικρατούσε άπερίγραπτη άκαταστασία και τα ντουλάπια ήταν όλα, σχεδόν, άνοιχτά. Οι δυό αυτές γυναίκες, οι άδελφές Ραϊμόν ήταν γεροντοκόρες και έμεναν μόνες στο σπίτι, με τον κηπουρό τους. Είχαν άρκετή περιουσία και φημιζόνταν στή συνοικία για τον αγαθό τους χερροκτήρα.

Οι ύποψιες της άστυνομίας συγκεντρώθηκαν στον κηπουρό τον όποιον οι περίοικοι είδαν να μπαίνει στο σπίτι κατά την νύκτα, του φόνου, ενώ συνήθως έμενε σ' ένα περίπτερο κάτω στον κήπο.

Ο κηπουρός Ρενέ Άστόρ, έξηγήσε ότι είχε πράγματι μπη στο σπίτι, άλλ' αυτό έγινε γιατί τον είχαν καλέσει οι κυρίες του για να τού δώσουν κάποια παραγγελία. Έφυγε όμως γρήγορα και άποσύρθηκε στο περίπτερό του όπου και κοιμήθηκε ως τό πρωί χωρίς ν' αντίληφθή τίποτε άπ' όσα έγιναν, γιατί κοιμόταν πολύ βροειά.

Όλα αυτά τά έπιχειρήματα έθεωρήθησαν κοινικά κι' ο Ρενέ Άστόρ κατεδικάσθη εις θάνατον και έκαρτομήθη.

Δυό εβδομάδες μετά την εκτέλεση του Ρενέ συνελήφθησαν δυό διαρρήκται στην κατοχή των οποίων βρέθηκαν τά τ' μαλφή των άδελφών Ραϊμόν. Αυτοί και' άρχιές είπαν ότι τά έκλεψαν πολύπριν από τον φόνο, ύστερα όμως

όμολόγησαν ότι ούτοι τρύπωσαν μέσα στο σπίτι και σκότωσαν τις άτυχες άδελφές.

Τά άνωτέρω δεν είναι παρ' ελάχιστες από τις δικαστικές πλάνες που έχουν γίνει μέχρι σήμερα. Είναι άλλος τε τόσο πολλές, που θά ήθελε κανείς για να τις άραδιάση όλες, τόμους όλόκληρους.

Δικαστική πλάνη έπροκάλεσε και την θανάτωση των Ιταλών Σάκκο και Μπιατσέτι στην Αμερική που προκάλεσε, τότε, την παγκόσμιο αγανάκτηση.

Ίσως δικαστική πλάνη να άποτελή και ή καταδίκη του περιφώνου Μπρούνο Χάουπμαν. Πάντως μέχρι της στιγμής ή σκοτεινή αυτή υπόθεση δεν διεφωτίσθη.

που πετούσαν φωτιές, τό σώμα της, που έκείγε, τον άσπρον λαιμό της...

Καταραμένοι! Είμαστε καταραμένοι! έσκέφθη. Και άφήνοντας βαθύ στεναγμό έσκυψε επάνω της κι' άκούμπησε τό χείλη του στή χείλη της.

Έκείνη άναστενάξε κι' αυτή έκόλλησε επάνω του και με τό χείλη της έρρούφησε τό χείλη του. Έπειτα έγλύστρησε λιπόθυμη κι' έπεσε χάμω.

Τό κεφάλι της εκτύπησε δυνατά. Την εκύτταξε φοβισμένος, και ένόμισεν ότι είχε πεθάνει. Άντελήφθη ότι έτρεχεν αίμα από τον λαιμόν του και τό έσκούπισεν άσυνειδήτως με τό χέρι του.

Τί να κάνη; Και όσον περισσότερο εκύτταζε τό σώμα εκείνο που κατάκειτο χάμω, τόσο περισσότερο, φοβότανε για ό,τι έμελλε να συμβή...

Νά φύγη! Νά φύγη πριν εκείνη σηκωθή. Ξεκρέμασε τον μανδύαν του, έφόρεσε τον σκούφον με την γούναν και ρίχτηκε έξω σάν να τον κυνηγούσανε δαίμονες. Έννοιωθε ότι δεν τού ήταν δυνατόν να φύγη. Τό αίμά του έκαιγε και ή επιθυμία τον κροτούσε σφικτά δεμένον στή δίχτυά της.

Έτρεχε μέσα στο δάσος. Τό κρύο δεν κατόρθωνε να δροσίξητό κεφάλι του και τό σκοτάδι δεν καταπαύανε την άγωνίαν του. Δεν ύπήρχε λοιπόν γι' αυτόν ούτε ή πιο μικρή έλπίς σωτηρίας.

Άνεπώλησε διά της φαντασίας τό μικρόν σπιτάκι του έφημερίου και άγρια γέλια διέστειλαν τό χείλη του. Άλλοτε, όταν ή καρδιά και τό πνεύμα του ήταν άγνά, ή Έλένη με τό να σκέπτεται την προδοσίαν τού πατέρα του, είχεν όπισθοδρομήσει με φρίκη, μπροστά στο γυιό.

Ποιά θά ήτο ή περιφρόνησίς της, αν έδοκίμαζε να την πλησιάσει τώρα, που έφερε τό βάρος της άμαρτίας και τού άναθέματος;

Έν τούτοις, από 'κει, δέκα όλόκληρα χρόνια τώρα τούρχότανε κάθε χαρά και άνακούφισις. Γιατί να μη ζητήση εκεί και τό τελευταίον φως;

Η κατάρα που τον έλύγισε, βγήκε άπ' εκεί, αλλά τί τον έμελλε;

Σχεδόν άσυνειδήτως άκολούθησε τον δρόμον προς τό χωριό, Έξαφνα ένα ρολόγι εκτύπησε μιάν μετά τά μεσάνυχτα.

Χωρίς να τό έννοηση, έπλανάτο από πέντε ώρών! Και τού φαινόταν ότι είχαν περάσει λίγα μόλις λεπτά.

Τό χωριό έκοιμότανε μέσ' στους πάγους του. Έπέρασε μπροστά άπ' την Έκκλησία και έφθασε στο σπίτι τού έφημερίου.

Στό μικρό δωμάτιον της Έλένης ύπήρχεν άκόμη φως. Άνέβηκε στο ξύλινο διάφραγμα και έπήδησε στο κήπο.

Έμενε τώρα, άκίνητος, με τό βλέμμα καρφωμένο στο φωτισμένο παράθυρο. Σέ μιá στιγμή ή σκιά της κόρης έφάνη στο παράθυρο και τό παραπέτασμα άνεσηκώθη.

Έξαλλος άπλωσε τά χέρια προς την όπτασίαν. Τό παραπέτασμα έκλεισε άπότομα και άμέσως κατόπιν τό φως έσβυσε.

Περίμενε άσθμαίνοντας, σέ κατάσταση έξάφνης. Ίσως εις τό σκοτάδι θά τού έκανε σύνθημα.

Άλλά τίποτε. Είμαι τρελλός! είπε με τό νού του. Μήπως μ' άνεγνώρισε τάχα; Θά είδε μιá σκιά άνδρός και φοβήθηκε. Δεν έχω παρ' άνα μόνον, πριν άρχίση να φωνάζη βοήθεια.

Και άπεμακρύνθηκε άργά άργά. Όταν βγήκε στον δρόμο, ήταν ήσυχότερος. Και ή προσέγγισις της μοναχά τον ήρέμιζε.

Πού να πάω τώρα; σκεπτόταν. Άδιάφορον πού. Στην άκρη τού κόσμου, φθάνει να μην γύριζε στο σπίτι του... Έξαφιν τον κυρίεψε και με μόνη τη σκέψη τού σώματος της Ρεγγίνας, που κοιτόταν κατά γής. Ναι! Ήταν δαίμονας!

Χωρίς να νοιώθη πού πηγαίνει, εξακολουθούσε να προχωρή. Έτρεχε, σχεδόν λαχανιάζοντας, χωρίς να βλέπη από πού περνούσε.

Έξαφνα ένα έμπόδιο βρέθηκε μπροστά του. Ένα ύψωμα άρκετης έκτασεως και παρέχει άλλο και άλλο.

Σωροί κοπριά! σκέφθηκε. Τους έχουν για την άνοιξη οι χωριοί.

Μά αυτοί οι σταυροί;... Τους ξεχώριζε τώρα, καθαρά... Ήσαν τρεις και ύψωνόνταν σάν άπειλή επάνω από τό έδαφος...

Δοκίμασε να ξεριζώση έναν άπ' αυτούς, αλλά δεν τό κατόρθωσεν... Έπιγραφή δεν ύπήρχε.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Ά! άφέντη! Ήμουνα κουτή τότε... Ύστερα από δεκαπέντε μέρες, οι δικασται θά μπορούσαν να με πνίξουν, χωρίς να κατορθώσουν, να τούς πώ λέξη... αλλά ήταν πατέρας μου.

— Έννοώ! τού τά είπες. Έπειτα;

— Έπειτα... Μετενόησα και την άλλη μέρα, στο πρόγευμα τό είπα τού κ. βαρώνου.

— Και τότε;

— Έγινε κίτρινος σάν πεθαμένος και, χωρίς να πώ λέξη ξεκρέμασε ένα τουφέκι και με σημάδεψε... Άπλωσα τά χέρια μου και έκλεισα τά μάτια... Τόν άκουσα τότε να βλασφημεί και να φεύγη... Άμέσως έσκέφθηκα ότι έπήγαινε να ξεκάνη τον πατέρα μου...

Έτρεξα στο χωριό να προλάβω δυστύχημα. Ο πατέρας μου δεν ήταν σπίτι. Ήτον στο καπηλειό μέσα σέ πληθος χωρικών, μεθυσιμένος. Μόλις με είδαν όλοι αυτοί, θέλησαν να με κάνουν να μιλήσω. Άλλά εγώ δεν άνοιξα τό στόμα μου. Έτρεξα και συνήτησα τον κύριο βαρώνο, που έφθανε έπεισα στα πόδια του. «Αυπηθήτε τον... Είναι πολύ άργά πιά... Τά μαθαν όλοι...»

Ο άφέντης μου έδωσε μιá κλωτσιά τόσον δυνατή, ώστε έπεισα λιποθυμισμένη. Από τότε όμως δεν μ' εκτύπησε. Ύστερα από λίγες μέρες ένας χωροφύλακας ήλθε να με ζητήση και μ' ώδήγησε στο καπηλειό, όπου μερικοί κύριοι έπεριμεναν στην χωριστή σάλα. Μαζί τους ήταν κι' αυτός που σάς έδωσε σήμερα τό σταυρό. Έκλεισαν την πόρτα και άρχισεν ή άνάκρισις. Τά δάκρυα μου ήρχοντο στή μάτια, αλλά κρατήθηκα. Είπα ότι ο πατέρας μου έπινε συχνά και δεν ήξερε τί έλεγε... Μου έδειξαν στο πουγγι τού συνταγματάρχου και τότε άναγκάσθηκα να πώ ότι μου τό έδωσε για να...

Και έκρυψε τό πρόσωπό της με τά χέρια της

— Έξακολούθει! διέταξε, σφίγγοντας τά δόντια.

Δεν μ' έπίστεψαν άφέντη, αλλά είδαν ότι δεν ήθελα να πώ την αλήθεια και με άφησαν ήσυχη... Έμιλούσαν μεταξυ τους αλλά κατάλαβα τί έλεγαν... Συζητούσαν, αν έπρεπε να με φυλακίσουν και να συλλάβουν τον βαρώνον... Έλεγαν όμως ότι ή ιστορία, θά ντερόπιαζε όλόκληρη την έπαρχία και άφου δεν ύπήρχαν πλήρεις άποδείξεις, καλλίτερα θά ήταν να μη γίνη πλέον λόγος.

— Και δεν σου είπαν τίποτ' άλλο.

— Όχι. Ο κ. Μέρκελ μου είπε να πάω στον διάβολο και έφυγα τρέχοντας.

Έπικολούθηθε σιγή και ο Βολέσλας, ήπιεν άρκετά ποτήρια.

— Και τώρα για την πυρκαϊά.

— Άνεπήδησε και τον εκύτταξε έντορμη.

— Να πώ για την πυρκαϊά;

— Ναι. Να μου διηγηθής όσα ξέρεις.

— Να τά πώ... όλα;

— Όλα...

— Είναι αδύνατον, άφέντη... Δεν μπορώ...

Και οι λέξεις έβγαιναν από τό στόμα της σάν κραυγές άπελπίστας.

— Σάς άκουσα πάντοτε, άφέντη. Ούτε παράπονο είχα ποτέ, ούτε θυμό... Σκοτώνομαι, αν με με διατάξετε, άλλ' αυτό μη μου τό ζητάτε.

Την κύτταξε κατάπληκτος και μανιώδης. Είχε συνηθίσει τόσο στην ύποταγή της γυναίκας εκείνης ώστε δεν μπορούσε να έννοήση την άπροσδόκητη άρνησή της... Δεν ήταν λοιπόν άπόλυτος κύριός της; Δεν είχε λοιπόν παραδοθή ψυχή και σώματι στην οι κογένειά του και σ' αυτόν;... Τό αίμα έβραζε μέσα του και τό βλέμμα του έκαιγε.

— Ύπάκουσε! Να υπακούσης άμέσως!

Έστηρίχθη στον τοίχον. Τά μάτια της έλαμπαν.

— Όχι! Όχι! είπε.

Η κληρονομική άγριότης, ξύπνησε μέσα του.

Όρμησεν έναντίον της και της άρπαξε τά χέρια. Η όρμη της επιθέσεως και ή άπότομη κίνησις της Ρεγγίνας να φυλαχθή έξεκούμπωσαν τό φόρεμά της και φάνηκαν ό κατάλευκος λαιμός της και τό επάνω μέρος τού πλαισίου στήθους της.

— Να την φιλήσω ή να την πνίξω! έσκέφθη θαμβωθείς ο Βολέσλας.

Έκείνη προσπαθούσε ν' άμυνθῇ. Τά νύχιά της έμπήχθησαν στον λαιμόν τού νέου, ο όποιος άναγκάσθη να καταβάλη όλες τις δυνάμεις του για ν' άπαλλαγῇ από την άγρια περίπτυσή.

Επάλαισαν, χωρίς να μιλάνε, λίγες στιγμές, σώμα με σώμα, στήθος με στήθος, μάτια με μάτια και έδοκίμαζαν άγρίαν απόλαυσιν σ' αυτό τό άγχάλισμα.

Έπειτα έμειναν άκίνητοι σάν να όνειροπολούσαν.

Η Ρεγγίνα έρρίγησε και άκούμπησε τό μάγουλό της επάνω στο χέρι του. Και ο Βολέσλας δεν είδε πιά παρ' τά μάτια της,

ΤΑ ΠΙΟ ΑΓΡΙΑ ΛΥΝΤΣΑΡΙΣΜΑΤΑ

Το τραγικό λυντσάρισμα δύο μαύρων.—Πατέρας και γιός στα χέρια του πλήθους.—'Η φαρμακεύτρια.

Είναι γνωστόν ότι πολλές φορές οι άνθρωποι καταφεύγουν στην ομαδική αυτοδικία, εφαρμόζοντας δηλαδή, τον περίφημο νόμο του Λύντε. Τους μεγάλους κακούργους, τους απαίσιους δολοφόνους, τους βιαστές κλπ. τους σκοτώνουν επί τόπου, χωρίς να περιμένουν την έτυμηγορία των δικαστηρίων.

'Αναφέρονται πολλές άγριες περιπτώσεις, άπηνους εφαρμογής του νόμου του Λύντε. Και μολονότι σ' όλες σχεδόν ή άγανάκτησις του πλήθους ήταν άρκετά δικαιολογημένη. 'Εν τούτοις γεννούν την φρίκη και την άποστροφή.

Το λυντσάρισμα ενός μαύρου.

Στην πολιτεία 'Οχάιο έξοισε κάποιος μαύρος, ονόματι Κράϊμς, ένας άνθρωπος με κακό χαρακτήρα που επανειλημμένως είχε καταδικασθή για διάφορες έγκληματικές πράξεις. Στις ύποπτες αυτές επιχειρήσεις του ο Κράϊμς συνεργαζόταν στενά με τον Μπρετράιν, έναν άλλον μαύρο του ίδιου φυράματος και του ίδιου παρελθόντος.

'Ενα βράδυ οι δυο συνεταίροι μπήκαν στο σπίτι ενός πάστορος κι' άφου τον σκότωσαν του έκλεισαν όσα χρήματα είχε μέσα στο χρηματοκιβώτιό του.

'Αλλά επάνω στην βία τους ο ένας τους ξέχασε στον τόπο του έγκλήματος το μαχαίρι του κι' έτσι την άλλη μέρα ή άστυνομία ανέκαλυψε εύκολάτα τους δράστες του έγκλήματος. 'Ο κόσμος, που συγκεντρώθηκε έξω απ' τον άστυνομικό σταθμό, μέσα στον όποιον είχαν φυλακίσει τους δυο μαύρους, ζητούσε επίμονα με φωνές να τους δώ. Οι άστυνομικοί μπροστά στην έπιμονή του κόσμου, υπεχώρησαν κι' έβγαλαν τους δυο μαύρους σ' ένα παράθυρο, για να ικανοποιήσουν την έπιθυμία του πλήθους.

'Αλλά ο κόσμος, μόλις αντίκρυσε τους δυο κακούργους, ήλεκτίσθηκε. Κι' οι πιο εύεξαπτοι ώρμησαν προς το παράθυρο, το έσπασαν και μπαίνοντας μέσα στον άστυνομικό σταθμό άρπαξαν τους δυο μαύρους και τους τράβηξαν έξω στο δρόμο παρά τις προσπάθειες των άστυνομικών για να τους συγκρατήσουν. Το πλήθος υποδέχθηκε την πράξη των όλίγων τολμηρών με μεγάλο ένθουσιασμό κι' όσο έβλεπε τους πανικόβλητους έγκληματίες να έκλιπαρούν το έλεός του, τόσο μεγάλωνε το μένος κι' ή όργή του έναντίον τους.

'Η μικρή δύναμις του άστυνομικού σταθμού άδικα έπεχείρησε επανειλημμένως να απαλλάξη από τα χέρια του εξαγριωμένου πλήθους τους αιχμαλώτους του. Όλες οι έπειθήσεις της πήγαν χαμένες και σε λίγο οι δυο μαύροι είχαν άπαχθή μακριά απ' την πόλη, κοντά σ' ένα γκρεμό.

Το σχέδιο είχε καταστρωθή ήδη από τον δρόμο και μόλις έφθασαν εκεί, έφεραν τους μαύρους στο χείλος του γκρεμού τους έδεσαν και τους έαπλωσαν χάμω, ενώ αυτοί που ήταν πάρα πολλοί, στάθηκαν λιγάκι μακρύτερα.

Πήραν ύστερα δυο μεγάλα κοντάρια και τα έσπρωχναν άργά, προς τους μαύρους για να μεγαλώνουν το μαρτύριο της άναμονής τους.

'Όταν έφθασαν τα κοντάρια στους μαύρους, έντρομοι εκείνοι τ' άγκάλιασαν, για ν' άποφύγουν την όδησή τους μέσα στον γκρεμό. 'Αλλά τα κοντάρια προχωρούσαν, καθώς τα έσπρωχναν άργά από πίσω και το μισό τους μέγεθος κρεμόταν ήδη από πάνω.

άπ' τον γκρεμό, ενώ στις άκρες τους ήταν σκαρφωμένοι οι μύροι, που αίωρείτο το κορμί τους στον κενόν.

'Όταν το πλήθος έχόρτασε από το θέαμα του μαρτυρίου στο όποιο επέβαλλε τους δυο κακούργους άφησε τις άκρες των κονταριών κι' οι δυο μαύροι κατρακύλισαν ως τα βάθη του γκρεμού, κτυπώντας εδω

κι' εκεί, επάνω στις όγκώδεις πέτρες.

'Η έκτέλεσις πατέρα και γιού.

Στο Τεξάς, ένας πατέρας, ο Στήβ 'Αστλεϋ κι' ο γιός του Στάμ έκαναν ένα άποτρόπαιο έγκλημα. Βιάσαν μια γυναίκα κι' ύστερα την σκότωσαν. Το πλήθος είχε τόσο πολύ εξαγριωθή με την πράξη τους αυτή, ώστε όταν οι δυο κακούργοι συνελήφθησαν, τους απέσπασε απ' τα χέρια των άστυνομικών και τους έξετέλεσε με τον άκόλουθο φρικιαστικό τρόπο. Τους έκλεισαν μέσα σε μια παράγκα—άπ' αυτές που κινούνται με τροχούς—την άλειψαν γύρω-γύρω με πετρέλαιο και της έβαλαν φωτιά.

'Ο Στήβ 'Αστλεϋ κι' ο γιός του Στάμ κάηκαν, όπως τα ποντίκια εκεί μέσα ζωντανόι.

Το θέαμα ήταν τόσο φρικτό, ώστε πολλοί άπ' τους αυτόπτες μάρτυρας το θυμούνται ακόμα μέχρι σήμερα με φρίκη.

I C I I C I I C I C

'Ενα άλλο άγριο λυντσάρισμα, έγινε σ' ένα χωριό της Καλιφορνίας. Μία σατανική γυναίκα, ή 'Εντυ Μπλόντ, έδηλητηρίασε με άρσενικό δυο καλογρηές, για να τις ληστέψη.

Το κακούργημα της άπεκαλύφθη, αλλά πριν να συλληφθή από τις άρχές, έπρόλαβε και έπιασε το πλήθος, το όποιο και την έξετέλεσε με μαρτύρια κυριολεκτικώς ιεροεξεταστικά.

Πρώτα πρώτα της άκρωτηρίασαν τα χέρια, και τα πόδια. 'Υστερα της έκοψαν τα στήθα και την γλώσσα και τέλος της έκοψαν, μ' ένα πριόνι τον λαιμό!

Το λυντσάρισμα της 'Εντυ Μπλόντ, προκάλεσε με τον σκληρό τρόπο, που έγινε, άνατριχιαστική έντύπωση σ' όλον τον κόσμο.

'Αλλες έπιτόπιες έκτελέσεις.

Στην συνοικία των μαύρων της Νέας 'Υόρκης, έγινε ένα άλλο φοβερό λυντσάρισμα. Δέκα μαύροι, που είχαν βιάσει τέσσερις λευκές, έξετελέστησαν με τον πιο σκληρό τρόπο, από τον μαινόμενο κόσμο. Τους έρριξαν όλους, ομαδικά, μέσα σ' ένα πηγάδι, όπου βρήκαν οίκοτρό θάνατο.

Στο 'Ιλλινόϊς, έλυντσάρισαν ένα γέρο, που έβιασε την κόρη του. Το πλήθος κατ' άρχάς τον ευνούχισε και κατόπιν τον έκρέμασε από ένα δέντρο.

'Αλλο οίκοτρό λυντσάρισμα έγινε στο Λός 'Αντζελες. Κάποιος Τζών Ουίνφωρπ έσκότωσε τον τον πατέρα του και την μητέρα του, για να τους κληρονομήσει.

'Η άστυνομία τον συνέλαβε και τον έκλεισε στο κρατητήριο. 'Αλλά το πλήθος, που εξαγριώθηκε, κατώρθωσε να τον άποσπάση απ' τα χέρια της άστυνομίας και να τον υποβάλη στα πιο φρικτά μαρτύρια.

Κατ' άρχάς τον έδεσαν σ' ένα δέντρο και περνούσαν άλλοηλο-διαδόχως όλοι από μπροστά του και τον έρράπιζαν.

'Ακολουθώς του πριόνισαν τα έγκληματικά χέρια και του έξω-ρυσαν τα μάτια.

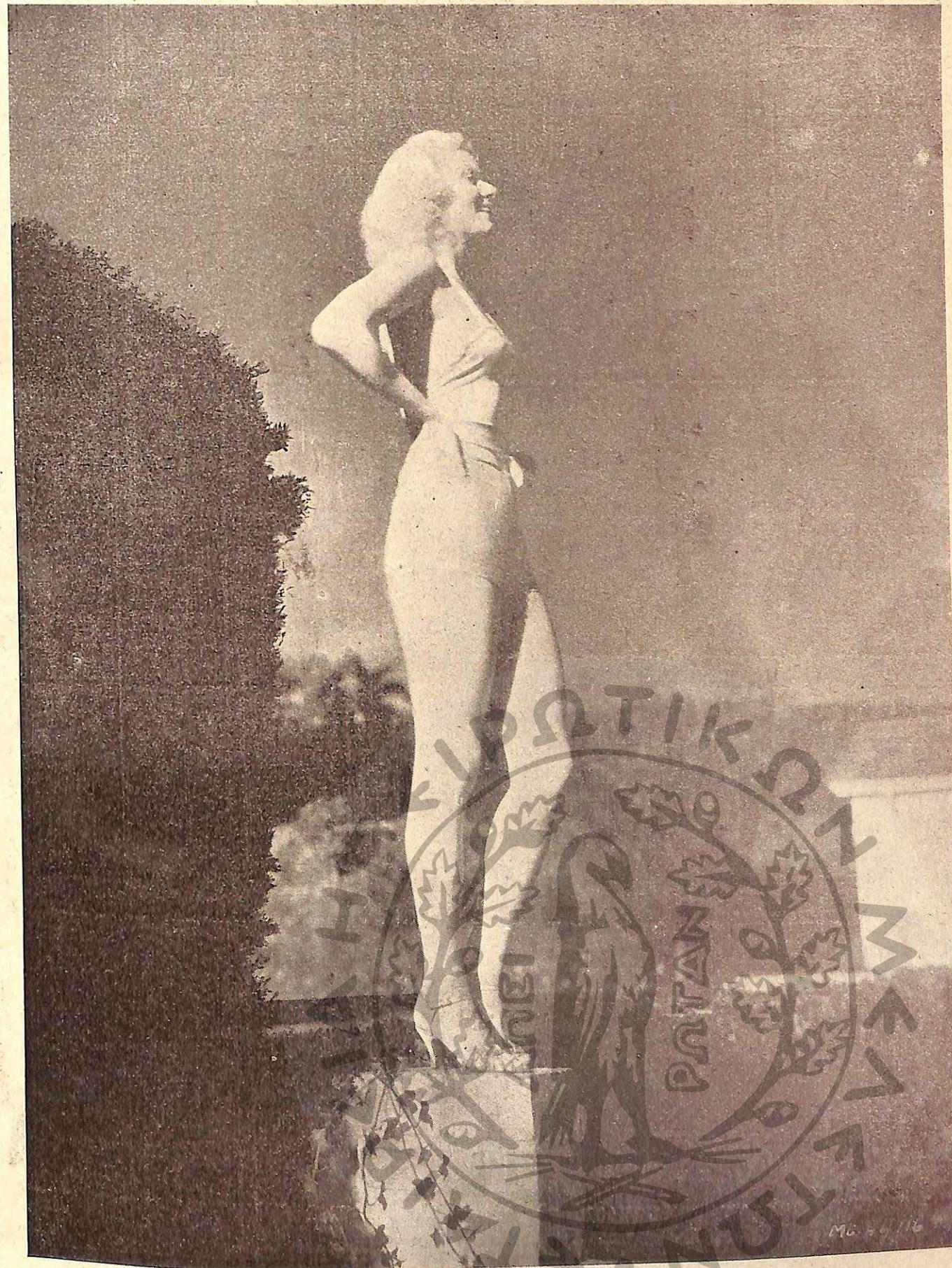
Τέλος του κάρφωσαν δέκα μαχαίρια σε διάφορα μέρη του σώματός του κι' ένα στην καρδιά, που έπέφερε άκαρπία τον θάνατο.

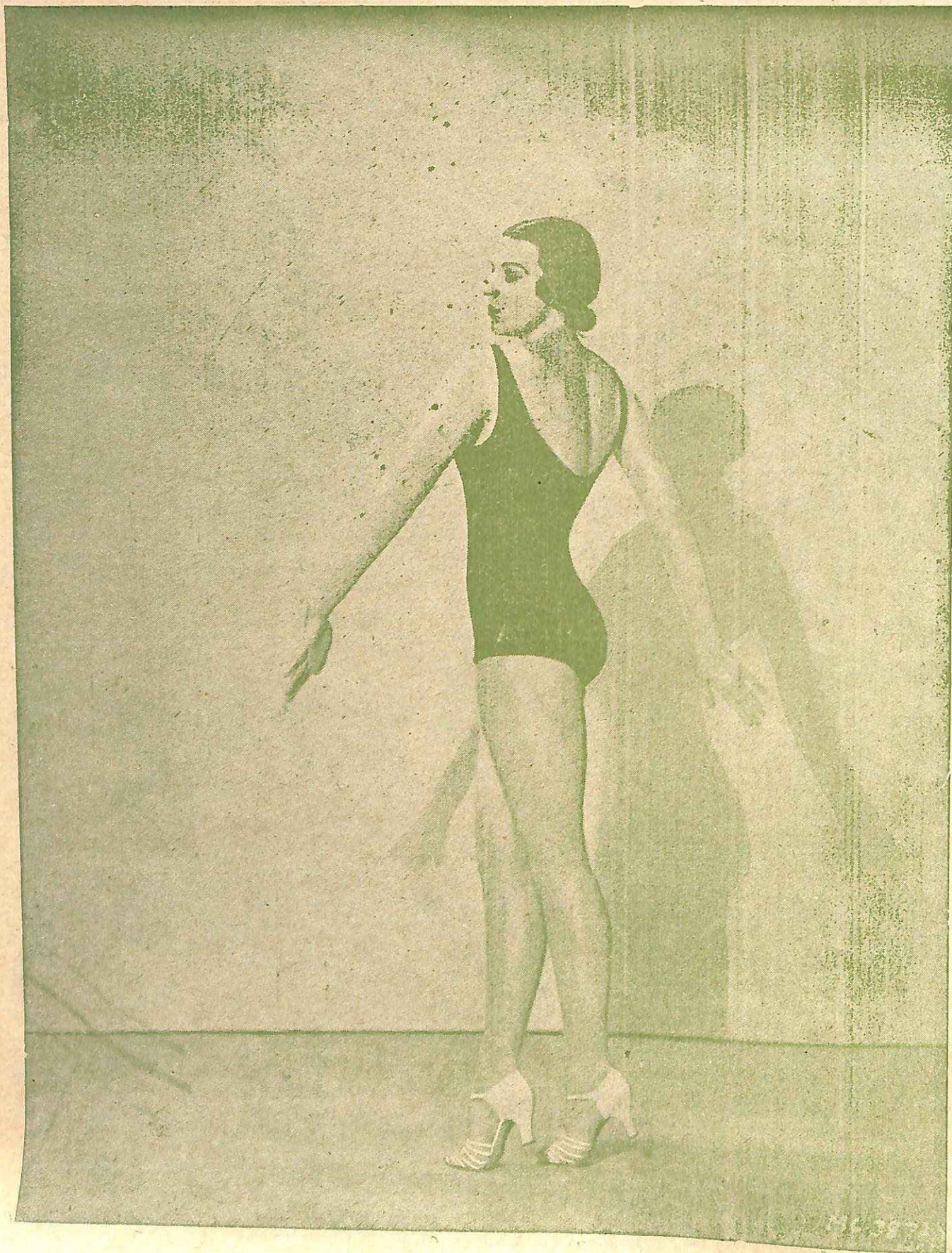
Στην 'Αμερική το λυντσάρισμα είναι κάτι, που γίνεται πολύ συχνά. 'Ισως γιατί είναι εύεξαπτο το πλήθος, ή και γιατί έχει ένστικτα σαδιστικά.

Στην Εύρώπη άπ'έναντίας το λυντσάρισμα είναι σπάνιο.

'Υπολογίζεται ότι 10—15 μαύροι κι' άλλοι τόσοι, ή λιγότεροι, λευκοί, λυντσάρονται κάθε χρόνο στην 'Αμερική.

ΤΖΙΜ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΑΛΜΠΕΡΤΙΝΑ ΠΑΣΧ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΡΕΝ ΧΕΡΒΕΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΥΝΑ ΜΕΡΚΕΛ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΟΙΑ ΕΙΜΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ένα άρθρον της Μύριαμ Χόπκινς

Για τον κινηματογράφο δεν έτρεφα ποτέ χαμμιά συμπάθεια. Το θέατρο το εκτιμούσα ως τέχνη, αλλά τον κινηματογράφο τον περιφρονούσα και τον θεωρούσα ως κατώτερο καλλιτεχνικό είδος, προωρισμένο να τέρπει μόνο τις μάζες.

Γι' αυτό όταν μου πρότεινε ο Ντίξυ Χιμ να με συστήση σ' ένα γνωστό σκηνοθέτη — έπειδή έχρινε πως είχα εξαιρετική φωτογένεια — αρνήθηκα κατηγορηματικά.

Ο Χιμ δεν άλλαξε γνώμη. Είχε την πεποίθηση πως θα έπετύχαινα πολύ στον κινηματογράφο κι' επέμενε, ως ότου μ' έπεισε.

Με πήγε στον Βίκτωρ Κίγκ, τον άριστο σκηνοθέτη και του έκανε τις πιο θερμές συστάσεις για μένα. Ο Βίκτωρ Κίγκ με κύτταξε με περιέργεια για πολλή ώρα και τέλος είπε πως θα με χρησιμοποιούσε, σε κάποιο νέον φίλμ.

Άκουσα αυτά τα λόγια, χωρίς ένθουσιασμό. Άμφεβαλλα πολύ αν θα έπετύχαινα, αφού αντιμεπαθούσα τον κινηματογράφο. Ωστόσο «γύρισα» την πρώτη μου ταινία, με πρωταγωνιστάς τον Ρόναλντ Κόλμαν και την Μάριον Ντάβις. Ο τίτλος της ήταν η «Ανοιξιά» και σε μένα είχε δοθη ένας δευτερεύων ρόλος.

Όλοι υποδέχθηκαν την πρώτη μου εμφάνιση μ' ένθουσιασμό. Γράφτησαν οι πιο έγκωμιαστικές κριτικές για μένα κι' οι συνάδελφοί μου με συνεχάρησαν όλοι, με τα πιο θερμά λόγια.

Αυτό ήταν! Από τότε αγάπησα θερμά τον κινηματογράφο και του αφιέρωσα όλες μου τις δυνάμεις και την ίδια την ψυχή μου ακόμη.

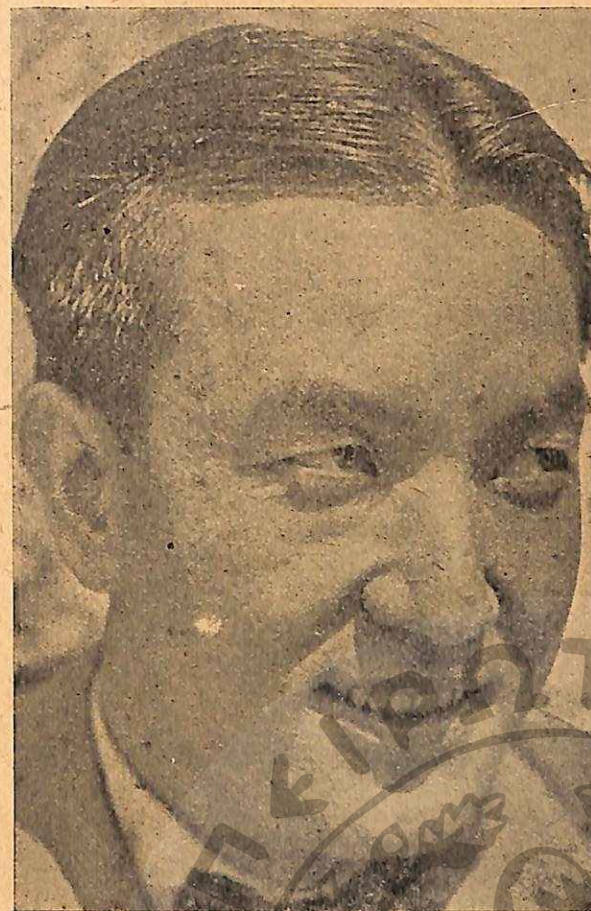
Ύστερα έπαιξα με μεγάλη επιτυχία σε πολλές ταινίες. Οι καλύτερες, κατά την γνώμη μου, είναι ο «Δόκτωρ Τζέκυλ», στον οποίο τον είχα παρτναίρ μου τον Φρέντερικ Μάρς και το «Ονειρώδες άλς». Σ' αυτή την τελευταία ταινία έπαιξα με τον Μωρίς Σεβαλιέ και την Κλωντ Κολμπέρ. Δεν θα ξεχάσω ποτέ μου τις ευχάριστες στιγμές που πέρασα πλάι στον Μωρίς Σεβαλιέ, κατά το «γύρισμα». Έχει τέτοιο μπρίο αυτός ο μεγάλος ήθοποιός, ώστε κάνει, όποιους τον πλησιάζουν να σκάζουν στα γέλια.

Έμένα μου έκανε χίλια δυο πειράγματα, στα οποία αν έδινα σημασία, έπρεπε να μπάτσιζα τον Μωρίς. Εγώ όμως, ληγονόμυνα στα γέλια, εν αντιθέσει προς την Κλωντ Κολμπέρ, η οποία πειραζότανε στο βάθος.

Πολύ καλές αναμνήσεις έχω κι' απ' την συνεργασία μου, με τον Φρέντερικ Μάρς. Αυτός είναι πολύ ιδιότροπος, αλλά ευγενέστατος στις γυναίκες. Φροντίζει πάντα πως να τις περιποιηθώ, και να τις ευχαριστήσω όσο μπορεί καλύτερα.

Όταν τύχαινε νάχω τα νευρά μου κι' αυτό συνέβαινε όταν «γυρίζαμε» δυο και τρεις φορές την ίδια σκηνή, εκείνος έσπευδε και με καθυσόχαζε. Η ευγένειά του άσκούσε καταπληκτική επίδραση, στα νευρά μου.

Εκείνος που δεν χωνεύω καθόλου, είναι ο Ντούγκλας Φαίρμπανξ, γυιάς. Έχει έναν άδικαιολόγητο εγωισμό και νομίζει ότι τά

Ο Φρέντερικ Μάρς

Ο άνθρωπος που λατρεύω είναι ο Τζών Ντίνκινσον, υπάλληλος Τροσπέξης στο Κιούμπερ Σίτυ. Γόν γνώρισα πριν να γίνω ακόμη βεντέτα και τον αγάπησα από τότε. Μ' αγαπά κι' αυτός, πράγμα που μου δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστώσω πολλές φορές.

Παρ' όλα αυτά όμως, δεν παντρεύομαι. Είμαι κατά του γάμου και κανείς δεν θα με κάνει ν' αλλάξω ιδέα. «Άλλωστε κι' ο ίδιος ο Τζών Ντίνκινσον συμφωνεί μαζί μου.

Ίσως αυτό ν' αποτελέσει ιδιοτροπία, ή παραλογισμό. Πάντως ο μος δεν είναι σκοπιμότης, που γίνεται χάριν ρεκλάμας.

Σκέπτομαι να κτίσω μια κομψή βίλλα έξω απ' το Χόλλυγουντ. Θα είναι μεσαιωνικού ρυθμού. Το σχέδιό της το έφιλότεχνησε ένας ειδικός αρχιτέκτων — κι' η επίπλωσίς της θα είναι ιδιόρρυθμη, μοντέρνα, κι' όσο το δυνατόν απλή. Στόν κήπο, που θα έχη πολλούς ροδάκνες, θα κάνω μια πισίνα, όπως, ακριβώς, αυτήν που έχει στην βίλλα της η Νόρμα Σήρερ. Δηλαδή θα είναι βαθειά και μεγάλη και θα φωτίζεται με ειδικούς προβολείς, για να την χρησιμοποιώ και την νύκτα. Για το μέλλον δεν έχω κανένα σχέδιο. Θα παίζω σε μια σειρά ταινιών της Παραμάουντ, με παρτναίρ μου τον Μωρίς Σεβαλιέ, τον Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, τον Τζών Μπάρνμους και τον Ζαζέφ Στροχάιμ. Ταυτόχρονας θα γυρίσω και για λογαριασμό της Μέτρο Γκόλντγουίν.

Μια φορά που βρέθηκα μαζί του στην βίλλα της Έλίσσα Λάντι, μαλώσαμε για καλά.

Θέλησε μ' αμύχανη παρατηρήσεις για τον υπερβολικό τρόπο του πσιζίμα

τός μου, όπως τον χαρακτήρισε. Του απάντησα ότι αυτός δεν ήταν εις θέσιν να με κρίνη κι' ότι δεν ήξερε τί έλεγε.

Το έπεισόδιο δεν πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις, γιατί έπενεβη η Έλίσσα Λάντι κι' έθρεσε στη θέση τους τα πράγματα.

Ο συνάδελφος που θαυμάζω εξαιρετικά είναι ο Κλάρκ Γκέιμπλ. Παίζει με μεγάλη λεπτότητα κι' έχει μια πολύ ευγενική μορφή. Δεν ξέρω αν θα τον έχω ποτέ ως παρτναίρ μου, αλλά πολύ θα το επιθυμούσα. Κι' αυτή η Γκρέτα Γκάμπο τον διάλεξε για νάπαίξη μαζί της στην «Σουζάν Λενόξ» κι' έμεινε πολύ ικανοποιημένη απ' την έκλογή της.

Γράφουν τα διάφορα περιοδικά ότι είμαι κοκέτα. Αυτή δένειναι ή αλήθεια. Μου αρέσει, βέβαια, να περιποιούμαι τον εαυτό μου, χωρίς να κάνω όμως δυο και τρεις ώρες μπροστά στον καθρέφτη όπως άλλες συνάδελφοι.

Η Κάθριν Χέρμπορν άφιερώνει, για την τουαλέτα της, τρεις ολόκληρες ώρες. Αυτό είναι πράγματι υπερβολή και, κατά τη γνώμη μου, γελοιότης.

Η Μαίη Οδέστ, πάλι, δεν δέχεται το πρωί παρά μόνο τον κομμωτή της και γενικά μόνο όσους πρόκειται να περιποιηθούν την όμορφη της. Μέσα στο μπουντουάρ της μένει κλεισμένη τρεις και τέσσερες ώρες.

Μ' έρωτούν συχνά αν αγάπησα χαμμιά φορά στην ζωή μου. Μάλιστα! Όχι, μόνο αγάπησα αλλά και ακόμη αγαπώ.

ΜΥΡΙΑΜ ΧΟΠΚΙΝΣ

Ο Πάπας Βενέδικτος Θ', ο οποίος δεν έμπιστευετο κανένα άνθρωπο, έστω κι' αν ήταν φίλος ή αδελφός του, έσυνήθιζε να λέη.

— Ένας ήγεμών, που έχει πολλούς έμπιστους φίλους, δεν μπορεί παρά να προδοθή μιὰ μέρα.

Κάποιος που ή γυναίκα του είχε γεννήσθ σ'έναν έκτο μήνα του γάμου, άπευθύνθη σ'έναν διάσημον Γάλλον χειρουργον να του εξηγήση τὸ μυστήριον εκείνου της πρωιμότητος.

— Ήσυχάστε, τὸ ἀπήντησε ὁ χειρουργος συμβαίνει συχνά τὰ πρῶτα παιδιά να είναι πρώιμα, ἀλλὰ ποτὲ τὰ κατόπιν.

Ο Γάλλος ποιητής Ρονσάρ, ἀφού ἔψαλλε ἐπὶ δέκα χρόνια τὰ θέλητρα της Κασάνδρας, ἄρχισε νὰ γράφη ποιήματα πού ἐξυμνοῦσαν τὴν νέαν του φίλην 'Ελένη ντὲ Σονζέρ. Ἡ κυρία αὐτή, ἡ ὁποία ήταν ἄσχημη, παρεκάλεσε κάποτε τὸν λόγιον καρδινάλιον Σουπερόν, νὰ γράψῃ τὸν πρόλογον τοῦ τομιδίου τῶν ποιημάτων, πού είχε συνθέσει γι' αὐτήν ὁ Ρονσάρ καὶ νὰ ὑπαινιχθῇ ὅτι μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ ποιητοῦ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ ἀδύατα σχέσεις.

— Ἀντὶ προλόγου, τῆς ἀπάντησε ὁ καρδινάλιος, σὰς συμβουλεύω νὰ βάλετε τὴν εἰκόνα σας στὴν ἀρχὴ τοῦ τόμου.

Φιλοπρόδοτος ἄνθρωπος.

— Ἀγαπητέ μου ἦμουν κατὰ σειρά Θεοτοκικός, Δηληγιαννικός, Παλλικός, Γουναρκικός, Βασιλικός, Βενιζελικός, Τσαλδαρικός, Κονδυλικός. Τώρα αἰσθάνομαι ὅτι γίνομαι Μεταξικός. Ὅπισθοδρομικοὶ ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ πού δὲν ἀλλάζουν ποτὲ.

Ο Σωκράτης, ἂν καὶ εἶχε πανδρευθῇ τὴν κακὴν καὶ δύστροπην Ξανθίππην, ἡ ὁποία τόσον τὸν ἐβασάνισε, ἦταν ἐν τούτοις θερμὸς θιασώτης τοῦ γάμου. Μιὰ ἡμέραν μίλησε τόσο θερμά περὶ τοῦ γάμου, ἐνώπιον πολυπληθοῦς συγκεντρώσεως καὶ περιέγραψε τόσο εὐγλωττα τ' ἀγαθὰ τοῦ γάμου, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἐπανδρεύθησαν ὅλοι μέσα σὸ χρόνον.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' ἐμάλωνε μιὰ ἡμέραν τὸν Μεζεράκ, γιατί εἶχε πρᾶσθῃ τὸν πρόγονόν του βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκον ΙΓ' ὡς τύραννον.

— Καὶ ποῖος τοῦ εἶπε νὰ εἶναι; ἀπάντησεν ὁ φιλαλήθης ἱστορικός.

Ο κόμης τοῦ Έσσεξ, ραπισθεὶς κάποτε δημοσία ἀπὸ τὴν βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, τῆς ὁποίας μάλιστα ἦτο εὐνοούμενος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν σὲ κάποια στιγμή δυσθυμίας εἶχε στρέφει τὰ νῶτα του, ἔβαλε τὸ χερί σὸ ξίφος του, διὰ νὰ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

ξίφουλκῃσθ' ἀλλὰ μετανόησας ἀμέσως ἐτράβηξε τὸ χερί του λέγοντας·

— Έχω ἄδικο· ὅλα ἐπιτρέπονται σὲ μιὰ γυναίκα. Ἀλλ' ὀρκίζομαι ὅτι ὁ Έρρίκος Η' δὲν θὰ μπορούσε νὰ μοῦ κάνῃ ἀτιμωρητὴ μιὰ τέτοια προσβολή.

Ο μαρκήσιος τοῦ Σουαζέλ καὶ ὁ δούξ Ρισελιὲ ἐπισκώθηκαν μιὰ μέρα ποῖος θάμπαζε πρῶτος σὸ γοαφεῖο τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Ο δούξ Ρισελιὲ εἶχε ἀναγγελθῇ πρῶτος, ἀλλ' ὁ μαρκήσιος Σουαζέλ τὸν παραμέρισε ἀποτόμως καὶ μὴ κε αὐτός. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας πέθανε ξαφνικά, ἀπὸ συγκοπή.

— Τώρα ἐξηγῶ, εἶπε ὁ δούξ, ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατόν του, γιατί ὁ Σουαζέλ βιάστηκε τόσο νὰ προηγηθῇ. Εἶχε νὰ κάνῃ ἓνα μεγάλο ταξεῖδι.

Ο Έρρίκος Δ' αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μέγας, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρά θριάμβων καὶ νικῶν πού ἐξέπληξαν τὴν Εὐρώπην, ἐξεθρονίσθη περὶ τὰ τέ-

λη τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὸν γιούν του καὶ ἐπειδὴ ἔφθασε σὲ μεγάλες στερόσεις, ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Σκίρ θέσῃ ψάλτου σὲ μιὰ ἐκκλησία, γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του.

— Εἶχα πάντοτε ὡς ἀρχὴν στὴν ζωή μου, ἔλεγε κατόπιν, μ' ὅλον ὅτι γεννήθηκα ἐπάνω σὲ θρόνον, ὅτι, ὅσο ψηλά κι' ἂν στέκεται κανεὶς, πάντα πρέπει νὰ ἐξῇ νὰ κάνη κάτι στὴ ζωὴ του. Εἶχα κλίση νὰ ψέλνω τὴν ἐτελειοποίησα ὡς αὐτοκράτωρ καὶ νὰ ὅτι σήμερον μοῦ χρησιμεύει γιὰ νὰ ζῶ.

Ο ἱεροκῆρυξ Μπουρσὼ ἔλεγε μιὰ μέραν στὸν ἱεροκῆρυκα Ροπώ, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ ὁποῖος μ' ὅλην τὴν χειμαρρῶδη εὐγλωττίαν του, βαριόταν νὰ μιλήσῃ, γιατί ἦταν λίγο τεμπέλῃς.

— Μιὰ μέρα θὰ δώσης λόγο σὸ Θεὸ γιατί πηγαίνει χαμένο ἀπὸ τὴν τεμπελία σου αὐτὸ τὸ ταλέντο. Θὰ σοῦ πῇ· «Σοῦ ἔδωσα δύναμιν, πνεῦμα, εὐγλωττία, γλυκύτητα» ἐπερίμενα τόσα ἀπὸ σένα, ἀλλὰ διέψευδες τίς προσδοκίες μου.

— Έστω, ἀπάντησε ὁ Ροπώ στὸν φίλον πού ἦταν κι' αὐτὸς ἱεροκῆρυξ, ἀλλὰ μέτριος καὶ μιλοῦσε τακτικά. Ἡ κατηγορία θὰ εἶναι δικαία. Σὲ ἄλλους ὁμως θὰ

εἰπῇ· «Γιατὶ νὰ βγάξετε λόγους σ' ὅλην τὴν ζωή σας; Σὰς εἶχα δώσει δωρεάν τὸ ταλέντο νὰ σοῦ πᾶτε κι' ὁμως σεῖς μιλοῦσατε!

Ένας νέος στὴν ἀρχαιότητα κατεδίωκε δικαστικῶς τὸν πατέρα του.

— Ἀν ἔχης ἄδικο, τοῦ εἶπε ὁ σοφὸς Πιττακός, θὰ καταδικασθῇς. Ἀν ἔχῃ δικὸν πάλι ἀξίζει νὰ καταδικασθῇς, ἀφοῦ καταγγέλνῃς αὐτὸν πού σ' ἐγέννησε.

Ο Γερμανὸς Κλέτκερ εἰς ἓνα βιβλίον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Βιβλιογραφία τῶν Σοφῶν», ἀναφέρει ἓνα καταπληκτικὸν παράδειγμα πρωιμότητος, τοῦ μικροῦ Ραϊνκεν, πού ἐγεννήθη στὴν Λουμπὶν τὸ 1721. Τὸ παιδί αὐτὸ ὑπῆρξε ἓνα θαῦμα τῆς φύσεως. Ὅταν ἦταν δέκα μηνῶν μιλοῦσε σὰν ἄνδρας. Ὅταν ἦταν ἐνὸς ἔτους ἔξερε τὰ κυριώτερα γεγονότα τῆς Πεντατεύχου. Δεκατριῶν μηνῶν ἔξερε τὴν Παλαιὰ Διαθήκην καὶ δεκαεσσάρων τὴν Καινὴν. Ὅταν ἔγινε δύομιση ἐτῶν ἀπαντοῦσε σὲ κάθε ἐρώτησιν πού τοῦ ἔκαναν γιὰ τὴν Γεωμετρίαν καὶ τὴν ἀρχαία καὶ νεωτέρα ἱστορίαν.

Σὲ λίγο, ἐκτὸς τῆς Γερμανικῆς, μιλοῦσε καὶ τὴν Λατινικὴν καὶ Γαλλικὴν. Τὸ περιεργον αὐτοῦ πλάσμα ἐπεδεικνύετο ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ὡς τέρας τῆς φύσεως. Ἡ το καχεκτικὸ καὶ φιλάσθενο καὶ μέχρι τεσσάρων ἐτῶν, ὁπότε καὶ πέθανε, ἐβύζαινε ἀκόμη.

Ο νεαρὸς Ρωμαῖος Παπύριος παρεκάλεσε μιὰ ἡμέραν τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἦταν συγκλητικός, νὰ τὸν πάρῃ μαζί του στὴν σύγκλητον. Ὅταν γύρισε σπῆτι τοῦ τὸν ἐρώτησε ἡ μητέρα του τί συνεξητήθη στὴν συνεδρίασιν ἐκείνη. Ἐπειδὴ βαριόταν νὰ τῆς ἐκθέσῃ τίς ἐντυπώσεις του καὶ θέλοντάς νὰ τὴν ἀποφύγῃ, τῆς εἶπε ἀστεϊεῶς· ὅτι ἡ σύγκλητος εἶχε συζητήσῃ· ὅτι ἂν ἓνας ἄνδρας ἔπρεπε νὰ πέρνῃ δυὸ γυναῖκες ἢ μιὰ γυναίκα δυὸ ἄνδρες.

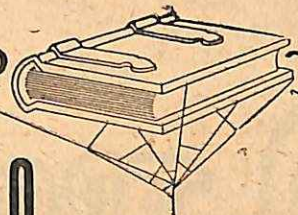
Ἡ μητέρα τοῦ Παπυρίου, ἔσπευσε τότε ἀμέσως νὰ μεταδόσῃ τὴν εἰδησιν εἰς τὸ ὠραῖον φύλον τῆς Ρώμης, οἱ κυρίες, πατρικίαι καὶ πληβείαι, συνεκινήθησαν, ἀνεστατώθησαν καὶ τὴν ἄλλην μέραν μιὰ τεραστία διαδήλωσις παρουσιάσθη μπροστὰ στὴν Σύγκλητον.

— Ζητοῦμεν, ἐφώνεζαν, μιὰ γυναίκα νὰ πέρνῃ δυὸ ἄνδρες κι' ὅχι ἓνας ἄνδρας δυὸ γυναῖκες καὶ ἀξιοῦμεν νὰ μὴ ληφθῇ καμμιὰ ἀπόφασιν, χωρὶς νὰ ρωτήσετε καὶ μᾶς.

Ἡ Σύγκλητος, πού δὲν εἶχε εἰδήσιν, ἔμεινε κατάπληκτος. Ἐγιναν ἀνακρίσεις, ἀπεκαλύφθη ἡ φάρσα τοῦ νεογνοῦ Παπυρίου καὶ ἡ Σύγκλητος ἀπεφάνθη, ὅτι ναὶ μὲν αὐτὸς εἶχε φανῇ ἀληθινὸς ἄνδρας καὶ πολίτης καὶ δὲν ἔμαρτύρησε σὲ μιὰ γυναίκα, ἔστω καὶ τὴν μητέρα του, ὅσα συνεζητήθησαν ἐπὶ παρουσίᾳ του, ἀλλὰ καλὰ θὰ ἦτο σὸ ἐξῆς ν' ἀπαγορευέται ἡ εἰσοδος στοὺς νέους, γιατί μεταξύ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ φαρσέρ.

Τὸ περιθώριον τῆς ἱστορίας

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ

Έχουν γοᾶφῃ πολλὰ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τίς ἐρωτικὲς περιπέτειες τῆς μεγάλης βασίλισσας τῶν Ἀγγλων, τῆς Ἐλισσάβετ. Τώρα ὁμως τελευταία ἦρθαν σὲ φῶς ἄγνωστες ἐντελῶς λεπτομέρειες γιὰ τὸ τραγικότερο ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς τῆς αἰνιγματικῆς αὐτῆς βασίλισσας. Καὶ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, μέσα ἀπ' τίς δραματικὲς φάσεις τοῦ ὁποῖου ξεπροβάλλει ὁλόκληρη ἡ σκοτεινὴ φυσιογνωμία τῆς εἶναι ἡ ἐρωτικὴ τῆς περιπέτεια μὲ τὸν Ρομπέρ Ντεβερέ Κάρλ, τοῦ Έσσεξ.

Ἡ Ἐλισσάβετ εἶχε περάσει πιά τὴ νεανικὴ τῆς ἡλικία ὅταν ἀγάπησε τὸν Ντεβερέ.

Ἡ βασίλισσα τῶν Ἀγγλων ἦταν τότε πενήντα τριῶν χρόνων, ἀλλὰ διατηροῦσε ἐν τούτοις τὴν ὁμορφίαν τῆς μὲ τὰ φτιασίδια. Μ' ὅλα ταῦτα οἱ πολλὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες εἶχαν ἀφήσει ἀνεξάλειπτα ἴχνη μέσα στὴ γερασμένη καὶ κουρασμένη καρδιά τῆς.

Κι' ὁμως μέσα σ' αὐτὴ τὴν καρδιά ὑπῆρχε ἀκόμη ὁρμὴ καὶ πάθος.

Ο Ρομπέρ Ντεβερέ Κάρλ τοῦ Έσσεξ ἦταν ἀντιθέτως τότε νέος, ὁμορφος, ἐξαιρετικὰ πνευματώδης καὶ ἱπποτικός στοὺς τρόπους του. Μαζί του ἡ Ἐλισσάβετ εἶχε ξαναβρῇ μιὰ δευτέρα νεότητα. Ο νεαρὸς αὐτὸς εὐπατρίδης τὸν εἶχε ἀναστατώσει, εἶχε ξυπνήσει μέσα τῆς πόθους νέους, τὴν εἶχε κάνει ξαφνικά μιὰν ἄλλην, διαφορετικὴν, καινούργια γυναίκα. Ὁ τελευταῖος ἐραστής τῆς, ὁ σκαῖος κι' ἀπότομος σὲρ Βάλτερ Ράλεϋ, πού ἴσαμε τότε εἶχε ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς, τῆς φαινόταν τώρα μὲ τὴν πραγματικὴν του ὄψιν. Ὁ σὲρ Βάλτερ Ράλεϋ κατάλαβε ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἓναν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον ἀντίπαλον, ὅτι ἔνα ἄσβυστο μίσος ἐγέμισε τὴν ψυχὴν τοῦ ἐναντίον τοῦ νεοροῦ εὐνοουμένου.

Οἱ σχέσεις τῆς Ἐλισσάβετ καὶ τοῦ Κάρλ τοῦ Έσσεξ ἦταν παράδοξες. Ὑπῆρχαν στιγμὲς, κατὰ τίς ὁποῖες ἡ βασίλισσα λυσσοῦσε κυριολεκτικὰ ἀπὸ ζήλεια γι' αὐτόν. Ὁ Κάρλ τοῦ Έσσεξ ἦταν ἓνας ὁμορφος λεοντιδεὺς, εἶχε πολλὰς ἐρωτικὲς κατακτήσεις πού ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ τίς κρατήσῃ κρυφές, δὲν μπορούσε νὰ διαφύγουν τὴν προσοχὴν ἐκείνης πού τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴν παραφορὰ τῆς γερασμένης καρδιάς τῆς.

Παρ' ὅλες αὐτὲς ὁμως τίς κατακτήσεις τοῦ Κάρλ τοῦ Έσσεξ πάντα αἰσθανόταν ἀπεριόριστη ἀγάπην, νοσηρὴ ἐντελὴς ἀγάπην γιὰ τὴν Ἐλισσάβετ. Ἡ βασίλισσα ἐξασκοῦσε ἐπάνω του μιὰ παράδοξην μαγικὴν μορφεὶ νὰ πῇ κανεὶς, γοητεία. Οἱ δυὸ αὐτὲς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις εἶχαν μεταξύ τους καταπληκτικὴ ὁμοιότητα. Ἡ Ἐλισσάβετ ἦταν ὅσο καὶ ὁ Κάρλ εὐαίσθητος, ὅσο κι' ἐκεῖνος ματιάδοξος, ὅσο κι' ἐκεῖνος μιὰ προβληματικὴ φυσιογνωμία. Μεταξύ τους ὑπῆρχε πάντα μιὰ ἀδιάκοπη καὶ λυσσώδης πάλη. Μιὰ πάλη γεμάτη ἄλλοτε ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἄλλοτε ἀπὸ μίσος, μιὰ αἰώνια ἀμφιταλάντευσις, μιὰ ἐναλλαγὴ ὑπερηφάνειας καὶ πείσματος.

Αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτη ἐρωτικὴ περιπέτεια τῆς Ἐλισσάβετ διήρκεσε χρόνια ὁλόκληρα. Καὶ σὸ τέλος, σὲ μιὰ ἀπὸ τίς φοβερὲς ἐμακτικὴ ἀπόφασιν, νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, πού ἀγαποῦσε ὥστόσο μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς!

Ἡ θέλησις τῆς βασίλισσας ἦταν νόμος. Ὁ Κάρλ κλείστηκε κατόπιν διαταγῆς τῆς, στὴ φυλακὴν, μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι κατεπρόδωσε τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ καταδικάστηκε σὲ θάνατον, παρὰ τίς ἱκεσίες τῶν συγγενῶν του, πού πεσαν στὰ πόδια τῆς βασίλισσας, ζητώντας νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή...

Καὶ νὰ τώρα πὼς περιγράφει τὴ θανατικὴ ἐκτέλεση τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ εὐνοουμένου τῆς Ἐλισσάβετ, ἓνας συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

«Ἡ ἐθυμοτυπία—λέει—ἀπαιτοῦσε μιὰ ὁλόκληρη πομπὴν τελετὴν σὲ παρόμοιες περιστάσεις, καὶ ὁ ἀποκεφαλισμὸς τοῦ κατὰ δίκον γινόταν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μακρὰ σειρά ἐξορτασμένων ἐπιδείξεων.

Ο Κάρλ ἄκουσε ψύχραιμα τὴν ἐπικειμένη ἐκτέλεση καὶ παρουσιάστηκε ντυμένος στὰ μαῦρα καὶ περιστοιχισμένος ἀπὸ τρεῖς ἱερωμένους. Ὅταν ἀνέβηκε στὴ λαμμητόμο, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση ἐμπρὸς στοὺς λόρδους, πού εἶχαν

συγκεντρωθῇ στὴ πλατεία. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ μιλή.

Ὁμολόγησε τὰ ἁμαρτήματα πού εἶχε διαπράξει γενικά καὶ στὶς λεπτομέρειές τους. Ἀπολογήθηκε ἔπειτα γι' αὐτὸ πού τὸν κατηγοροῦσαν καὶ διεκήρυξε τὴν ἀθωότητά του. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀγόρευσίν του μὲ μιὰ συγκινητικὴ ἀποστρόφην πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους λόρδους, πέταξε πέρα τὸν μαῦρον μανδύα του καὶ γονάτισε.

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς πνευματικούς πού τὸν περιστοιχίζαν ἄρχισε νὰ τοῦ συνιστᾷ νὰ διατηρήσῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν του μπροστὰ στὴ φοβερὴν τοῦ θανάτου. Ὁ κατὰ δίκον τοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι ἤλπιζε πὼς θὰ τὸν ἐνίσχυε στὴ μεγάλη ἐκείνη στιγμὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Σκώθηκε κατόπιν καὶ πάλι κι' ἔβγαλε τὸ μαῦρο χιτῶνα του. Καὶ τότε φάνηκε μιὰ καμίζολα ἀπὸ κόκκινον χτυπητὸ χρῶμα ὅς πού φοροῦσε ἀπὸ μέσα.

Ἔτσι, μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, ὁμορφος, ἱπποτικός, μὲ τίς ὥρατες μπούκλες του χυμένες ἐπάνω στοὺς ὤμους του, στάθηκε γιὰ τελευταία φορὰ μπρὸς στὰ συγκεντρωμένα πλήθη.

Ἐγονάτισε ὕστερα καὶ πάλι καὶ ἐνῶ ἄπλωνε τὰ χεῖρά του, σὲ σημεῖον ὅτι ἦταν ἐτοιμος, εἶπε.

— Θεέ μου, συγχώρησε τὸν δοῦλό σου!...

Καὶ ἤσυχα ἤσυχα ἔβαλε τὸ κεφάλι του σὲ φοβερὸ μηχανήμα τοῦ θανάτου. Ὁ δῆμος τράβηξε τὸν μοχλὸ καὶ τὸ αἷμα πλημμύρισε τίς μπούκλες τοῦ Κάρλ.

Ἀπὸ κάποια ἐλαττωματικότητα ὁμως τοῦ μηχανισμοῦ ἡ λειτουργία του δὲν ἔγινε κανονικὰ καὶ τὸ μαχαίρι ἀφού προχώρησε λίγα ἑκατοστὰ στὸν τράχηλον τοῦ καταδίκου καὶ σταμάτησε.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον μπροστὰ σὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα πού παρουσίαζε τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχικοῦ Κάρλ καὶ ἓνας ψύχτρος ἀποτροπιασμοῦ ἀκούσθηκε.

Χρειάστηκε λοιπόν, ν' ἀφήσουν νὰ πέσῃ γιὰ δευτέρην φορὰ τὸ μαχαίρι τῆς λαμμητόμου γιὰ ν' ἀποκοπῇ ἐντελῶς τὸ κεφάλι τοῦ Κάρλ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα. Τότε ὁ δῆμος τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸ σήκωσε ψηλά καὶ φώναξε.

— Ὁ Θεὸς ἄς προστατεύῃ τὴν Βασίλισσάν!

Ἔτσι τελείωσε ἡ ἐρωτικὴ τραγωδία τῆς Ἐλισσάβετ, πού ὑπῆρξε κι' ἡ τελευταία τῆς ζωῆς τῆς.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Κάτω—κάτω διάβαζε και την υπογραφή «Σόαπυ Μάρκς». Σ' αυτόν άνηκε το σημειωματάριο.

—Σόαπυ Μάρκς, μουρ-ό αστυνομικός. Σόαπυ Μάρκς. Δεν τον γνωρίζω. Φαίνεται θά είναι κάποιο σπουδαίο μέλος της συμμορίας.

Έβαλε το σημειωματάριο στην τσέπη του και συνέχισε με προσοχή τις έρευνές του. Άλλα δεν βρήκε τίποτε άλλο ενδιαφέρον.

Ετοιμαζόταν να φύγει, όταν διέκρινε στην γωνιά του δωματίου, κάτι που του τράβηξε άμεσως την προσοχή.

Ήταν ένα τετράγωνο χώρισμα στον τοίχο, που άσφαλώς θά οδηγούσε σε κάποια καταπακτή.

Πήγε και περιεργάστηκε το χώρισμα και το άνοιξε πολύ εύκολα, πιέζοντας κάποιον μοχλό, που βρισκόταν στο πλάι.

Πίσω από το χώρισμα ήταν ένα μεγάλο ντουλάπι του τοίχου, γεμάτο βιβλία και χαρτιά.

Τα βιβλία ήταν διάφορα ληστροικά μυθιστορήματα. Σ' όλα τα χαρτιά βρήκε ένα μόνο που τον έφωτισε αρκετά. Αναγραφόνταν εκεί οι άκριβεις τόποι που εύρισκοντο τα καταφύγια του Τρομοκράτου.

Έβαλε κι' αυτές τις σελίδες στην τσέπη του κι' άφου τά διευθέτησε όλα, έφυγε.

Περπατώντας μέσα στο δάσος έκανε χίλιες δυό σκέψεις: Άρχαε ώδηγησαν την Άννα άλλοι συμμορίτες, σε κάποιον απ' τους άπειρους κρυψώνες του Τρομοκράτου; Ο θάνατος του άρχηγού, βέβαια, έσήμαινε και την διάλυση της συμμορίας. Πιθανόν να κρατούσαν ως όμηρο την Άννα, φοβούμενοι πάντα κανέναν άπροσδόχου αϊφνιδισμό. Φυσικά δεν άπεκλείετο να είχε άποδράσει και μόνη της ή Άννα. Μά πού να πήγε; Πού να κατέφυγε; Αυτό το αϊνιγ-μα έπρεπε να το λύσει.

Και περπατούσε γρήγορα ο Νάγκελ, χωρίς να πρόσέχη γύρω του, σκεπτικός κι' άφηρημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

—Πώς τ' βρίσκετε αυτό το μέρος, μίς; ρώτησε ο Τρομοκράτης την Άννα.

—Αρκετά καλό, του άπάντησε εκείνη. Πολύ καλλίτερο απ' το άλλο σας κρησφύγετο.

—Καλλίτερο κι' άσφαλέστερο, συμπλήρωσε ο κακοποιός. Έδώ πρέπει να είστε άπόλυτα ήσυχη.

—Μά είμαι πάντα ήσυχη, του παρητήρησε, όταν βρίσκωμαι κοντά σας.

Η Άννα κι' ο Τρομοκράτης άλλαξαν τόπο διαμονής. Κατοίκησαν τώρα σε μία άλλη κρύπτη, που βρισκόταν μέσα στο δάσος των «Ινσπέκτωρ», στο μακρυνό προάστειο Κίτινγκες.

Ο Τρομοκράτης είχε παίξει ένα μεγάλο παιγνίδι. Όταν έμαθε πως θά έρχόνταν στο άντρον του οι αστυνομικοί, φρόντισε να το κρατήσει μυστικό απ' τους συμμορίτες του. Άρκετους απ' αυτούς, όσους δεν του ένέπνευε εμπιστοσύνη, τους άφησε να μένουν εκεί την νύκτα, που θά γινόταν ο αϊφνιδισμός, με κάποια πρόφαση. Έτσι θά τους εξώνωνε ή αστυνομία και θά γλύτωνε κι' αυτός απ' την όχληρή παρουσία τους.

Μάλιστα σκέφθηκε κι' αυτό το σατανικό σχέδιο! Για να μπορούσε άργότερα να δράσει πάλι άποτελεσματικά, θά έπρεπε να δημιουργήσει ή έντύπωση ότι σκοτώθηκε. Γι' αυτό ανέθεσε στο Σόαπυ Μάρκς, που είχε πέσει στην δυσμένειά του, να τον αντιπροσωπεύσει. Ήθελε, όπως, τους ειπε, κάπου να πάη αυτός κι' ο Σόαπυ θά τον άντικαταστήσει, ως ότου γυρίσει.

Πράγματι έτσι έγινε. Οι συμμορίτες κι' ο Σόαπυ με το κοστούμι του άρχηγού, έμειναν στο άντρον, μέχρι, ότου έκανε ή αστυνομία τον αϊφνιδισμό.

—Τό άποτελεσματικό το ξέρομε. Άρκετοι συμμορίτες σκοτώθηκαν κι' άλλοι συνελήφθησαν. Έπίσης σκοτώθηκε κι' ο Σόαπυ, ο οποίος, έπειδή φορούσε το ντόμινο του Τρομοκράτου, έννομίσθη ότι ήταν, πράγματι αυτός ο περίφημος κακοποιός.

Έτσι το σχέδιο του Τρομοκράτου έτέτυχε έντελώς. Όλοι ένό-

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένώ ή Νάνσυ Άλμπανς, ή κόρη του γνωστού τραπεζίτου εδιάβαζε στο δωμάτιό της περασμένα μεσάνυχτα, μπήκε, άγνωστον πως, ένας άνθρωπος που φορούσε μαύρο κοστούμι-εφαρμοστό έπάνω του και κουκούλα, από την όποιαν διέκρινοντο μόνον τά λαμπερά μάτια του. Καί πριν προλάβη εκείνη να φωνάξη «ο Τρομοκράτης» την έσκώτασε. Άπό τας ίδιες συνθήκας και από τον ίδιον μυστηριώδη άνθρωπον είχαν γίνει και άλλοι φόνοι και λίγο άργότερα, έσκοτώθη ο μεγαλοβιομήχανος Σόαπυ, μόλις έγγυσε από την Όπερα, ύστερα από μία δραματική πάλη με τόν μαύρον κακοποιόν. Η κοινή γνώμη άνστατώθη, γενική κατακραυγή κατά της αστυνομίας άκουγόταν, και οι νέντεκτις έτέθησαν εις κίνησην και ένας απ' αυτούς ο Ρετμάν που ώδηγήθη από κάποιον Κινέζο στο καταφύγιο του Τρομοκράτου έδόλοφονήθη. Τότε ή μνηστή του Άννα και ο άδελφός της, μεταμφιεσμένοι εις εργάτας τόν άναζητούσαν και τέλος τόν είδαν να μπαίνει στο σπίτι του Άντόλφους, που ήταν κι' αυτός σημαίνον μέλος του «Νάσιοναλ-Τράστ» όπως και όλοι οι μέχρι της στιγμής δολοφονήτες, του έπετέθησαν, τόν κατεδίωξαν κι' εκείνος μπήκε εις ένα χώλ. Μπήκαν κι' αυτοί κι' εύρηκαν εκεί ένα σκοτωμένο. Ο Τρομοκράτης διαφεύγει απ' τόν κήπο κι' αυτοί ξαναγυρίζοντας στο δωμάτιο του Άντόλφους τόν βρίσκουν δολοφονημένον! Μετά λίγες μέρες ο Τρομοκράτης τούς παρασύρει στο άντρο του, τούς αλματώζει και επιβάλλει στην Άννα να τόν βοηθήσει στην δολοφονία του Φαλίν. Ένας άστυφύλας που την βλέπει να βγαίνει απ' το σπίτι του Φαλίν μετά τόν δολοφόνον, την καταγγέλλει και την συλλαμβάνουν. Καταδικάζεται εις ίσοτή φυλάκιση, αλλά ένα όργανο του Τρομοκράτου την βοηθεί να δραπέτευση και την οδηγεί στο καταφύγιο του κακούργου, ο όποιος υποσχεται ότι θά την βοηθήσει να φύγει απ' την Άγγλία. Μία συμμορία έληύει την Άννα, νομίζοντας ότι ο Τρομοκράτης είναι έρωτευμένος με την νέα και την παρασύρει σε μία κρύπτη, όπου και την φυλάκίζει. Ο Τρομοκράτης όμως την σώζει και της έομολογείται πως την αγαπά. Η Άννα τόν άποκρούει και τόν ζητεί να την διευκολύνει να φύγει. Ο άδελφός της Άννης Τζίν της προτείνει να παραδώσει τόν Τρομοκράτη στην Αστυνομία. Αυτή δέχεται, αλλά κατόπιν μετανοεί, γιατί καταλαβαίνει πως τόν αγαπά, τόν τ' άποκαλύπτει όλα και φεύγει μαζί του. Όταν γτάνη ή αστυνομία βρίσκει μόνον μερικους κατωτέρους συμμορίτας.

μισαν ότι σκοτώθηκε επί τέλους κι' οι έφημερίδες άφιέρωσαν πολλές στηλές στην έξύμνηση αυτού του κατορθώματος της Σκώτλαντ Γυάρεδ.

Κρατούσε στα χέρια του τόν «Όπερβερ» ο Τρομοκράτης και διάβαζε τούς σχετικούς διθυράμβους στην Άννα, που γελοούσε. Πραγματικώς ή Σκώτλαντ Γυάρεδ έπετέλεσε άληθή άθλον, με την έξόντωσιν του διαβοήτου Τρομοκράτου. Η κοινωνία άνέπνευσε και διετρανώθη ούτω ή άρχη ότι τó έγκλημα δεν είναι δυνατόν να παραμείνει επί πολύ άτιμώρητον.

Αυτά κι' άλλα πολλά έγγραφε ο «Όπερβερ», κάνοντας μνεία και για την εξαφάνιση της Άννας.

Τό περίεργο είναι ότι ή καταδόσασα το καταφύγιον μίς έξηφανίσθη. Πιστεύεται ότι μετεφέρθη υπό συμμοριτών εις έτερον καταφύγιον, άγνωστον διά πόλους λόγους.

Η Άννα τά άκουγε αυτά χωρίς να εκδηλώνη ούτε το παραμικρό ένδιαφέρον. Δεν την άπασχολούσε τίποτε άλλο, εκτός απ' τόν Τρομοκράτη. Άδιαφορούσε ακόμα και για τόν Τζίν, που τόν λάτρευε άλλοτε. Τέτοια έπιρροή κατώρθωσε ν' άσκήση επάνω της ο κακοποιός!

Ηθελε να μαθαίνει τά νέα φονικά σχέδια του Τρομοκράτου και δεν έδειχνε καμμία άπέχθεια κανένα άποτροπισμό γι' αυτά. Τό μόνο που δεν κατώρθωσε να πληροφορηθή ακόμα, όσο κι' άν τó έπέδιωσε, ήταν ή άποκάλυψις του μυστηρίου που τόν έσκέπαζε. Δεν ήξερε ούτε ποιός ήταν, ούτε τί, άκριβώς, έπέδιωσε.

Ο Τρομοκράτης της επαναλάμβανε πάντα ότι θά ήρχετο κάποια μέρα που θά τά έμάθανε όλα, αλλά ή μέρα αυτή δεν είχε φθάσει ακόμα. Κι' ίσως ν' άργούσε.

Στό νέο του καταφύγιο κατώρθωσε άμέσως ο Τρομοκράτης να συγκεντρώσει όλα τά στελέχη της συμμορίας του. Κι' άρχισε με νέο ζήλο ή δράση του.

—Άπόψε εξέγησε στην Άννα, πρέπει όπωσδήποτε να κάνω ένα φόνο. Άν τόν επιτύχω, που δεν άμφιβάλλω, όλα τά σχέδιά μου πολύ σύντομα θά ολοκληρωθούν.

—Θά διακινδυνεύσετε όμως τή ζωή σας, παρητήρησε άνησυχη ή Άννα.

—Άστείνεσθε της άπάντησε. Ο Τρομοκράτης δεν έχει τίποτε να φοβηθή! Και πρόφερε αυτά τά λόγια με κομπασμό και υπερηφάνεια.

Ο Τζός Μάκ Λή, περπατούσε νευρικά μέσ' στο δωμάτιό του. Ήταν πολύ περασμένη ή ώρα, δυό μετά τά μεσάνυχτα κι' όμως δεν είχε διόλου διάθεση να κοιμηθή.

Ήταν άπορροφημένος κυριολεκτικά, απ' τις άπειρες υποθέσεις του, που τόν άπασχολούσαν ακόμα και την νύκτα.

Τόν τελευταίο καιρό ήωρίσθηκε γενικός διευθυντής του «Νάσιοναλ—Τράστ» κι' αυτή ή θέσις συνεπήγετο πολλές φροντίδες και κόπους.

Ωστόσο ο Τζός Μάκ Λή, ήταν άκούραστος. Είχε πλήρη συναίσθηση της θέσεώς του κι' εργαζόταν άδιάκοπα. Τό «Νάσιοναλ—Τράστ», που είχε κλονισθή, ύστερα απ' τούς άλλεπαλλήλους φόνους τών έγκρίτων συμβούλων και μετόχων του, άρχισε πάλι ν' άνακτά τó πρώτό του κύρος. Είχε γίνει πραγματικώς άκατανίκητος όργανισμός και τά κέρδη του ήσαν άμύθητα, χάρις στην ικανότητα και στις ενέργειες του Μάκ Λή.

Σκώτος την καταγωγή ή Μάκ Λή, άνύπαντρος και πολύ νέος ακόμα εξέπληττε όλους με την ευφυία του. Άπό άσημος δημοσιογράφος, κατώρθωσε να γίνη ένας απ' τούς πιο ισχυρούς οικονομικούς δικτάτορας του Σίτυ.

Περπατούσε όλοένα, άπάνω—κάτω, μέσα στο δωμάτιό του και κάθε τόσο πήγαινε στο γραφείο του και κάτι σημειώνει σ' ένα κατάστιχο.

Έσκεπτόταν να παίξει ένα παιγνίδι σε κάποιο αντίπαλο του Τράστ κι' άναμετρούσε τις δυνάμεις του και τις συνέπειες.

—Θά τούς συντρίψω! ψιθύριζε κάθε τόσο. Θά τούς άφανίσω.

Έξαφνα ή πόρτα του άνοιξε και μία σκιά γλύστρησε άθόρυβα μέσα στο δωμάτιο.

Ο Μάκ Λή δεν άντελήφη τίποτε, μέχρις ότου άκουσε μία άγροια φωνή να του λέη.

—Η έπίσι, εφίσι μου θά σάς είναι πολύ όχληρή, σέρ.

Έκπληκτος κι' έντρομος γύρισε άπότομα ο Λή κι' αντίκρυσε τόν Τρομοκράτη, που φορούσε, όπως πάντα, τó ντόμινο του.

Η έκπληξις του ήταν τέτοια, που μόλις κρατιόταν στα πόδια του. Άκούμπησε στο τραπέζι, γιό να μὴν πέση και βλέποντας άμύχανος κά τρομαγμένους τόν κακοποιό, τραύλισε.

—Ο Τρομοκράτης! Ο Τρομοκράτης! Μά μήπως βρυκολάκισσε, λοιπόν; Μήπως σηκώθηκε απ' τόν τάφο;

—Δέν σηκώθηκα απ' τόν τάφο, άπάντησε με περιφρονητικό τόνο ο κακούργος, γιατί ποτέ δεν μ' έβαλαν εκεί. Ο Τρομοκράτης δεν μπορεί να πεθάνη. Καί μά θετέ το καλά. Θά ζήση για να τιμωρήσει εσάς και τούς όμοιους σας.

—Είμαι έκπληκτικό, είναι άπίστευτο, ψιθύρισε ο Μάκ Λή. Ο Τρομοκράτης!.. Καλά, τί θέλετε από μένα τώρα; Τί ζητάτε, λοιπόν;

Ο κακοποιός έκανε λίγα βήματα κι' εστάθηκε κοντά στον έμβρόντητο Μάκ Λή.

—Άπορώ, του ειπε, ένω τόν έπιανε απ' τόν γιακά, πως δεν καταλάβατε τί θέλω να σάς πώ. Η μήπως προσποιείσθε τόν άνήξερο;

—Δέν καταλαβαίνω τίποτε, τραύλισε πάλι ο Μάκ Λή. Πού σκοπεύετε, λοιπόν, να καταλήξετε; Μήπως θέλετε να σκοτώσετε κι' έμένα;

Τά μάτια του Τρομοκράτου, μέσα απ' τις όπες της μάσκας του, πέταξαν σίφης. Είχε όρθωμένο μπροστά στον Μάκ Λή τó ψηλό άνάστημά του, άγέρωχο και προκλητικό.

—Μὴν είστε άφελής, σέρ, παρητήρησε ειρωνικά ο κακοποιός. Περίεργο είστε τόσο έξυπνος και δεν καταλαβαίνετε ποιά τύχη σάς περιμένει;

—Όστε θά με σκοτώσετε πράγματι; φώναξε έντρομος ο Μάκ Λή. Κι' ετοιμάσθηκε να τρέξει προς την πόρτα.

Μά ο Τρομοκράτης τόν άρπαξε, τόν κάρφωσε στη θέση του και βγάζοντας τó μαχαίρι του τó στήριξε στην καρδιά του Μάκ.

—Δέν έχω παρά να πιέσω τó όπλο μου και να σάς αφήσω νεκρό και να σταματήσω έτσι την έπιτυχή σταδιοδρομία σας. Ωστόσο όμως δεν σκέπτομαι να τó κάνω αυτό άμέσως.

Ο Μάκ Λή άρχισε, τότε, να φωνάξη και να διαμαρτύρεται. Μά δεν τόν άκουγε κανείς. Ήταν φανερό ότι βρισκόταν εκεί στην διάθεση του κακοποιού και θ' αντιμετώπιζε, πιθανόν, τόν θάνατο. Γι' αυτό έπεχείρησε να λυτρωθή απ' τά χέρια του Τρομοκράτου και να τρέξει.

Μάταιος κόπος! Ο κακοποιός ήταν έξαιρετικό χειροδύναμος και τόν κάρφωσε πάλι στη θέση του.

—Δυπηθήτέ με, τραύλισε κάτωχρος ο Μάκ, δεν φταίω σε τίποτα έγώ. Δέν έκανα τίποτε, για να...

—Περιττεύουν οι δικαιολογίες, ειπε, διακόπτοντάς των, ο τρομοκράτης. Εξέρω πολύ καλά τί ρόλο παίξατε, άκριβώς. Τούλάχιστον νάχετε τόν άνδρισμό να μὴν άπομακρύνετε από τούς ώμους σας τις ευθύνες.

—Μά λησμονείτε, ψέλλισε ο άλλος, ότι κάνω άπλώς την δουλειά του; Δεν τó λαμβάνετε διόλου υπ' όψει σας αυτό;

—Όραία ύπεκφυγή! Όραία δικαιολογία! Θά με περνάτε, φαίνεται για πολύ άφελή.

Ο κακοποιός χωρίς να πη τίποτε άλλο, τόν έφίμωσε και τόν έρριξε άπάνω σ' ένα καθίσμα.

—Τώρα φωνάξατε όσο θέλετε, του ειπε ειρωνικά. Και άρχισε να εξέταξη όλα τά έγγραφα, που ήταν στο γραφείο του, βάζοντας στη τσέπη του ντομίνο του, όσα έκρινε ενδιαφέροντα.

Έπειτα άνοιξε όλα τά συρτάρια κι' έπήρε κι' από εκεί ό,τι του χρειαζόταν.

Κάποιο έγγραφο, μάλιστα, φαίνεται πως τó βρήκε πολύ σοβαρό έπειδή, όταν τού έρριξε μία ματιά, χαμογέλασε εύχαρι, στημένος.

Ο Μάκ Λή τόν παρατηρούσε τρέμοντας, κατάχλωμος και τρομαγμένος.

Ήταν μόνος του στο σπίτι του και κανείς δεν θά μπορούσε να τόν βοηθήσει. Ένας τρόπος ύπήρχε μόνο για να σώση την ζωή του. Καί άπεφάσισε να τόν εφάρμοση.

—Μίστερο, θέλω να σάς πώ κάτι, φώναξε τόν Τρομοκράτη. Έκείνος ήρθε κοντά του και κάρφωσε άπάνω του έπίμονα, τó πυροσμένο του βλέμμα. Ο Μάκ Λή άνακάθισε στο κάθισμα του κι' άρχισε να [λέη με τρεμάμενη φωνή]

—Θέλετε, όπως βλέπω, να με σκοτώσετε. Άλλά τί θά κερδίσετε απ' αυτό; Άσφαλώς τίποτε! Ένώ άν μ' αφήσετε να ζήσω, θ' αναλάβω να έξυπηρετήσω όλους τούς σκοπούς σας. Φυσικά δεν με πιστεύετε κι' ούτε μπορείτε να βασισθήτε στα λεγόμενά μου.

Θά σάς δώσω όμως μία έγγηση ότι θά τηρήσω τόν λόγο μου. Θά σάς δώσω όλα τά έγγραφα, που άποκαλύπτουν όλο τόν έσωτερικό μηχανισμό του «Νάσιοναλ—Τράστ». Χωρίς αυτά δεν μπορώ να κάνω τίποτε, παρά μόνο εκείνο που θά μου υποδείξετε εσείς, που θά είστε ο κάτοχος τών έγγράφων. Αναφέρονται στα χάρτιά αυτά όλα τά μυστικά του Τράστ, όλες οι επιδιώξεις κι' οι σκοποί του. Λοιπόν; Δέξεστε; Έτσι δεν έξυπηρετείτε καλλίτερα τόν σκοπό σας;

Ο Τρομοκράτης δεν άπάντησε.

Στάθηκε κοντά στον έμβρόντητο Μάκ Λή.

Ἀφῆσε ἓνα σατανικό γέλιο κι' ἔβγαλε πάλι τὸ μαχαίρι του. Κι' ἐνῶ ὁ Μὰκ λή τὸν κυτοῦσε ἀσπασβόλῳ, τοῦ ἔπετρε ἀπότομα καὶ τὸν κάρφωσε στὴν καρδιά.

—Τελείωσε, ψιθύρισε, ἐπέτυχ' αὐτὸ πού ὄνειρευόμουν τόσον καιρὸ τώρα. Μπαρβό!

Μὲ γρήγορες κινήσεις βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ κατέβηκε, ἀργὰ κι' ἀθόρυβα, τὴν σκάλα.

Βγῆκε κι' ἀπ' τὴν ἐξώπορτα κι' ἔτρεξε νὰ μὴ στ' αὐτοκίνητο, πού τὸν περιμένε στὴν γωνία.

Μόλις ὅμως τρύπωσε μέσα, ἄκουσέ νὰ σφυροῦν δυὸ πυροβολισμοί.

Κάποιοι ν' ἐτέκτιβ' τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ τὸν διέκριναν ἐκπληκτοὶ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὸν πυροβόλησαν.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τρομοκράτου ἄρχισε νὰ τρέχει δαιμονιωδῶς, ἐνῶ τὸ ἀκολοθοῦσε ἓνα ἄλλο αὐτοκίνητο, μὲ τοὺς ντέτεκτιβ'.

Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι καὶ τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ἔτρεχαν ὀλοταχῶς, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ κάθε τι.

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν ντέτεκτιβ' εἶχε πιά πολὺ πλησιάσει τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τρομοκράτου μιά νέα ὁμοβροντία ρίχτηκε ἐναντίον του.

Οἱ σφαῖρες τρίπησαν τὰ γυαλιὰ κι' ἀνοῖξαν παντοῦ τρύπες στὸ αὐτοκίνητο. Τὰ λάστιχα δὲν μπόρεσαν νὰ τὰ σπᾶσουν, οὔτε νὰ κτυπήσουν τὸν συμμορίτη σωφῆρ.

Ὁ Τρομοκράτης, πού εἶχε πάντα μέσα στοῦ αὐτοκινήτου ἓνα μικρὸ πολυβόλο, κατάρθρωσε μὲ μεγάλη ἐπιτηδίαση τὰ νὰ τὸ στηρίξει πίσω στὸν φρεγγίτη τῆς καρσοσερῆ καὶ νὰ πυροβολῇ κι' αὐτὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς.

Οἱ σφαῖρές του, ἔτσι γρήγορα ὅπως ἐρρίχνοντο ἀπ' τὸ πολυβόλο ἐσκοτώσαν δυὸ ἀπ' τοὺς ντέτεκτιβ' καὶ πλήγωσαν τὸν σωφῆρ, πού ἐξακολουθοῦσε ὡστόσο νὰ κρατᾷ μὲ πείσμα τὸ βολάν.

Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ἔτρεχαν πιά ἔξω ἀπ' τὴν πόλη, σὰν δαιμονισμένα μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπ' τοὺς πολλοὺς, ἄπειρους πυροβολισμοὺς πού ἀνταλλάγησαν ἔλειψαν καὶ στοὺς δυὸ οἱ σφαῖρες.

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν ντέτεκτιβ' μὲ τὸ μακάβριο φορτίο του, πλησίασε πιά τὸ ἄλλο καὶ μὲ μεγάλη προσπάθεια τοῦ πληγωμένου σωφῆρος τὸ προσπέρασε.

Οἱ ἄλλοι δυὸ ντέτεκτιβ', πού δὲν τοὺς εἶχαν θίξει καθόλου οἱ σφαῖρες, μανιώδεις ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τῶν συναδέλφων τους, ἔδωσαν μιά ἐπικίνδυνη διαταγὴ στὸν ἡρωϊκὸ σωφῆρ τους, τὴν ὁποία ἐκεῖνος ἐπραγματοποίησε. Τὸ αὐτοκίνητό τους, ἔκανε μιά ἀπότομη στροφή καὶ μ' ὅλο τὸν ὄγκο του, ἔφραξε τὸ δρόμο.

Οἱ δυὸ ντέτεκτιβ' ἐπὶ δὴσαν ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό τους κι' ἔτρεξαν ἐξαλλοὶ πρὸς τὸ ἄλλο, πού εἶχε ἀπότομα σταματήσει.

Ὁ Τρομοκράτης δὲν ἔχασε. Ἀνοῖξε γρήγορα τὴν πόρτα τοῦ ταξι κι' ἀκάθεκτος ὤρμησε ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν, ἐνῶ τὸν ἀκολουθοῦσε μανιασμένος ὁ συμμορίτης σωφῆρ.

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἐπέτεθησαν ἐναντίον ἀλλήλων, μὲ τὸν πιὸ ἄγριο τρόπο. Τίποτε δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ. Τὸ ὅπλα τους δὲν εἶχαν πλέον σφαῖρες κι' ἔτσι ἐμπιστεύθησαν τὴν τύχη τους στὰ χεῖρά τους.

Ὁ συμμορίτης σωφῆρ ἔρπαξε ἀπ' τὸν λαιμὸ τὸν ἓνα ντέτεκτιβ', κυλίστηκε μαζὶ του κάτω στὸ χῶμα κι' ἐγίναν κι' οἱ δυὸ ἓνας ὄγκος πού φερόταν ἀπότομα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ Τρομοκράτης χούφτισε τὸν λαιμὸ τοῦ ἄλλου κι' ἄρχισε μαζὶ του τὴν πάλη. Λύγισαν κι' αὐτοὶ κι' ἔπεσαν στὸ χῶμα, ἐνῶ ἀκουγόνταν μουνχηρὰ λύσας καὶ κρότοι κτυπημάτων.

Τὰ δυὸ συμπλέγματα φερόνταν πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, χωρὶς κανεὶς ἀπ' τοὺς συμπλεκόμενους νὰ ὑπερτερῇ.

Ὅμως ὁ Τρομοκράτης ἦταν ἀρκετὰ χειροδύναμος. Καὶ καθὼς κατάρθρωσε νὰ σφηνώσῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του μέσα στὰ γόνατά του, τὸν ἄδραξε ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ βγάζοντας ἀφροὺς λύσ-

Βγῆκε γρήγορα ἀπ' τὴν ἐξώπορτα.

σας ἀπ' τὸ στόμα, μούγκρισε.

—Ἐ! τώρα ἐφθάσε, φίλε μου, ἡ τελευταία σου ὥρα!

Οἱ χούφτες του σὰν ἀρπάγιες σφίχτηκαν ἀπ' τὸν λαιμὸ τοῦ ἀτυχοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ σφίγγοντας ὀλοένα καὶ πιὸ δυνατὰ ἐπνίξαν στὸ τέλος τὸν ντέτεκτιβ', πού κλωτοῦσε στὸ κενὸν μὲ τὰ πόδια του, κάνοντας ἔτσι τοὺς τελευταίους σπασμούς τοῦ θανάτου. Τὸ μάτι τοῦ ἀστυνομικοῦ γούρλωσαν κι' ἀπληγῆ καὶ θολά, πετάχθηκαν ἔξω ἀπ' τὴν κόγχη τους. Τὸ στόμα του ἀνοῖξε ἀπότομα κι' ἔμεινε ἔτσι ἀπαίσια ἀνοικτό, σὰν νὰ γελοῦσε.

Ἀκράτητος ἔπειτα ὁ Τρομοκράτης ἄφησε τὸν νεκρὸ ἀντίπαλό του κι' ὤρμησε πρὸς τὸν ἄλλον, πού ἐπάλευε παντα μὲ τὸν σύντροφό του.

Τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴν πλάτη καὶ ἐὼν ἀναποδογύρισε στὸ ἔδαφος. Ὁ σωφῆρ τὸν καβάλλησε, τότε, ἀμέσως καὶ τὸν στρίμωξε κάτω ἀπὸ τὰ σκέλη του.

—Πνίξέ τον! Σκότωσέ τον! φώναξε βρυχά στὸν σύντρόφό του ὁ Τρομοκράτης, ἐνῶ κρατοῦσε κι' αὐτὸς τὰ πόδια τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τὰ ἀκίνητοῦσε.

Ὁ συμμορίτης δὲν ἔχασε καιρὸ. Περιέσφιξε μὲ τὰ χεῖρά του τὸν λαιμὸ τοῦ ντέτεκτιβ' καὶ τὸν ἐσφίγγε ὀλοένα, ἐνῶ ἐκεῖνος, ρόγχαζε, οὐρλιαζε, μούγκριζε, ἐβρυχάτο.

Ὁ συμμορίτης χαμογέλασε σατανικά.

—Πάει! ψιθύρισε. Πέθανε! Πράγματι κι' αὐτὸς ὁ ἄμοιρος ντέτεκτιβ' ἐξπνύχισε, ἀφήνοντας μιά τελευταία σπαρτακτικὴ κραυγὴ.

Ὁ Τρομοκράτης κι' ὁ συμμορίτης, κατὰ κοπὴν καὶ καταξέσχισμένοι ἔτρεξαν στὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀστυνομικῶν γιὰ νὰ αὐτὸ βρισκόταν σὲ καλλίτερη κατάσταση. Μπήκαν καὶ ἐξεκίνησαν.

Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ διαδρομὴ πέρασαν τὸ Κίττινγκς καὶ μπήκαν μέσα στὸν φαρδὺ δρόμο τοῦ δάσους τῶν «Ἰνσπέκτωρ».

Κατάκοπος, ὅταν ἐφθάσε ὁ Τρομοκράτης, ἔσπευσε νὰ συναρτίσῃ τὴν Ἄννα.

Τὸν περιμένε κι' αὐτὴ μὲ ἀγωνία κι' ἀνησύχησε πού τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν οἰκτρὰ κατάσταση.

Ἐτρεξε κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησε.

—Σοῦ συνέβη τίποτε σοβαρὸ; Γιατί βρίσκεσαι σ' αὐτὰ τὰ χάλια;

—Μὴν ἀνησυχεῖς, τῆς ἀπήντησε. Δὲν εἶναι τίποτε. Συναντηθῆκαμε μὲ κάποιους ντέτεκτιβ' κι' ἤρθαμε στὰ χεῖρά μας. Εὐτυχῶς δὲν πάθαμε τίποτε.

Ἀφοῦ πέρασε λίγη ὥρα σιωπῆς, ἡ Ἄννα ξαναρώτησε.

—Ἐπέτυχες τὸ σκοπὸ σου; Σὲ βλέπω μᾶλλον εὐχαριστημένο.

—Ὅλα τελείωσαν, μίς. Ἦρθαν ὅλα ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἤθελα.

Ἐκανα μὲ τὴν πιὸ μεγάλη εὐκολία τὸν φόνο. Τώρα πιά βρισκομαι σχεδόν, στὸ τέρας τοῦ σκοποῦ μου.

Ἡ Ἄννα, αὐτὴ πού ἐκυνηγοῦσε πρῶτα τοὺς ἐγκληματίας, τώρα τὸν ἄκουγε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ψυχραιμία κι' ἴσως μ' εὐχαρίστηση.

Χαμογέλασε κι' ἔρριξε μιά ματιά θανμασμοῦ στὸν κακοῦργο. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὴν ἀμυχή του, ἐψιθύρισε.

—Τί μεγάλος ἄνθρωπος! Ἀλήθεια, τί μεγάλος!

Καὶ ρίχτηκε σὲ σκέψεις κι' ὄνειροπολήσεις, ἐνῶ ἀνθίξε στὰ χεῖλη τῆς ἓνα ἑλαφρὸ χαμόγελο.

Ὅλο τὸ Λονδίνον ἦταν ἀνάστατο τὴν ἄλλη μέρα.

Οἱ φόνοι τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τοῦ Τζὸν Μὰκ Ἀλὲ δὲν προξένησαν τόση ἐντύπωση, ὅση ἡ ἀνάστασις τοῦ Τρομοκράτου.

(Ἀκολουθεῖ)

PANΘΕON

ΠΛΟΥΤΗ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΙΛΙΓΓΟΝ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΩΝ

Ἀμύθητο χρυσάφι. — Πολύτιμα πετράδια. — Τεράστιες γαίες. —
Οἱ σύγχρονοι Κροῖσοι.

Ὅταν διαβάσουμε σὲ κάποιο παραμῦθι τῆς Χαλιμάς, γιὰ τ' ἀμύθητα πλούτη τῶν πριγκίπων καὶ τῶν σουλτάνων γελοῦμε μὲ δυσπιστία. Εἶναι ποτὲ δυνατόν, σκεπτόμαστε, νὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι, μὲ τέτοια ἱλιγγιώδη πλούτη. Κι' ὅμως! Οἱ Μαχαραγιάδες τῶν Ἰνδιῶν, μὲ τ' ἀμέτρητα πλούτη τῶν, δίνουν σ' αὐτὰ τὰ τολμηρὰ παραμῦθια, σάρκα καὶ ὀστά.

Ὁ Μαχαραγιάς τοῦ Καπουρτάλα

Ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ Μαχαραγιάς τοῦ Καπουρτάλα. Ὁ Μαχαραγιάς αὐτὸς εἶναι ἓνας κοινόχρηστος ἄνθρωπος, ὡς 50 χρονῶν, βαθεῖα μελαχροινὸς καὶ πάντα γελαστός. Ἐχει σιὴν κατοχὴ του, ἀπὸ πατρικὴ κληρονομία, ὅλη τὴν ἑκταστὴ τοῦ Καπουρτάλα, ἡ ὁποία εἶναι σχεδὸν ὅση ἡ Γαλλία!

Ἡ κολοσσιαία αὐτὴ ἑκταστὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ χωράφια, καπνοφυτεῖες, ὀριζῶνες καὶ ἐλαιῶνες, καλλιεργεῖται δὲ ἀπὸ στρατιῆς παριῶν πού ἀποτελοῦν κι' αὐτοὶ ἓνα μέρος τῆς περιουσίας τοῦ Ἰνδοῦ ἡγεμόνος.

Τὰ ἔσοδα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀπέραντα ἀκίνητα εἶναι φυσικὰ τεράστια καὶ ὑπερβαίνουν τὸ ἓνα ἑκατομμύριο λιγῶν τὸν χρόνον, τροφοδοτοῦνται δὲ ἐξ αὐτῶν οἱ μεγαλειότερες ἀγορῆς τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς.

Τὰ ἀμύθητα πετράδια

Ὁ Μαχαραγιάς τοῦ Καπουρτάλα, ἔχει στὴν κατοχὴ του καὶ τὴν μεγαλειότερα συλλογὴ πετραδιῶν τοῦ κόσμου.

Ἡ συλλογὴ αὐτὴ καταλαμβάνει ἓνα ὀλόκληρο μέγαρο, κάθε διαμέρισμα τοῦ ὁποίου μοιάζει μὲ τὰ παραμυθιὰ παλάτια πού εἶδε, στοὺς διαφόρους τόπους πού ταξίδεψε, ὁ Σεβᾶχ Θαλασσινός!

Σὲ τέσσερες αἰθουσες τοῦ πρώτου ὀρόφου βρίσκονται φυλαγμένα, τὰ ἐξῆς εἶδη πετραδιῶν: Ἀμέθυστοι ρουμπίνια, τοπάζια καὶ μπριλλιάντια. Ἀπὸ τὰ μπριλλιάντια ἓνα πού φέρει τὴν ὀνομασίαν τὸ «μπριλλιάντι τῆς τίγρεως», εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο τοῦ κόσμου. Ἐχει τὸ ἐκπληκτικὸ σχῆμα τοῦ αὐγοῦ τῆς στρουθοκαμήλου κι' ὅταν τὸ βάλῃ κανεὶς στὸ φῶς ἀντανάκλᾷ τὴν πιὸ φαντασμαγορικὴ καὶ ποικιλόχρωμη ἀποχρώσει.

Στὶς αἰθουσες τοῦ δευτέρου ὀρόφου ὑπάρχουν μαχαριγιάδια, καὶ κοράλια, στὰ πιὸ παράδοξα σχήματα καὶ στὰ πιὸ ἐξαιρετικὰ μεγέθη.

Στὶς αἰθουσες τοῦ τρίτου ὀρόφου φυλάσσεται μεγάλη ποσότης ἐλεφαντοστοῦν ἄπειρα νύχια, δόντια καὶ δορὲς θηρίων καὶ σ' ἓνα τεράστιο διαμέρισμα τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς βρίσκονται τὰ κοσμήματα τοῦ Μαχαραγιά.

Τὰ κοσμήματα αὐτὰ εἶναι περιδέραια, ἰδίως, ἀμυθῆτου ἀξίας, βρυσχολία, σκουλαρίκια, πόρπες, δακτυλίδια κλπ. Ἡ ἀξία τῶν κοσμημάτων αὐτῶν εἶναι ἱλιγγιώδης.

Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι κάποιος Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριούχος προσέφερε στὸν Μαχαραγιά 800000 λίρες, γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ἓνα περιδέραιο κι' ὁ Ἰνδὸς Κροῖσος ἀπέρριψε τὴν προσφορὰν.

Ὁ Μαχαραγιάς τοῦ Καπουρτάλα ἔχει κατατεθειμένα, σὲ διά-

φορες Εὐρωπαϊκὲς καὶ Ἰαπωνικὲς τραπεζές, ποσὰ πού ὑπερβαίνουν τὸ ἓνα δισεκατομμύριο λίρες. Εἶναι ἐπίσης ὁ κυριώτερος μέτοχος σὲ τέσσερες Εὐρωπαϊκὲς Τρά-

πεζες, σὲ δυὸ ἀγγλικὲς ἀτμοπλοῖ κὲς ἐταιρίες, σὲ ἄπειρες ἄλλες ἐπιχειρήσεις καὶ σὲ μιά κινηματογρ. ἐταιρία τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἄλλος Μαχαραγιάς

Ἄλλος Ἰνδὸς Κροῖσος, εἶναι ὁ Μαχαραγιάς τοῦ Ἀλαγκάντα. Αὐτὸς μπορεῖ, νὰ μὴν ἔχῃ τὴν περιουσίαν τοῦ συναδέλφου του Μαχαραγιά τοῦ Καπουρτάλα, ἀλλὰ ἔχει πιὸ πολὺ τιμὴ συλλογὴ πετραδιῶν.

Τὰ μαχαριγιάδια, του θεωροῦνται μοναδικὰ στὸν κόσμον, ἰδίως μερικὰ μὲ χρῶμα ἀνοικτὸ ἐρυθρὸ, ἀπόχρωσις δηλαδή, πού δὲν ἀπαντᾷται σ' ἄλλα μαχαριγιάδια, στὸν κόσμον.

Ὁ Μαχαραγιάς τοῦ Ἀλαγκάντα πού εἶναι σχεδόν, νέος ἔχει καὶ τὸ πιὸ ὠραῖο μέγαρο τοῦ κόσμου. Ἐνα τεράστιο σπιτί μὲ ὀκτὼ ὀρόφους, καθαρῶς Ἰαπωνικοῦ ρυθμοῦ, πού βρίσκεται κτισμένο, ἀνάμεσα στὰ πεῦκα, σὲ μιά ποιητικὴ βουνοπλαγιά.

Στὸ ὄνειρεμένο αὐτὸ παλάτι, κατοικεῖ ὁ Μαχαραγιάς παληὸς φανατικὸς Μωαμεθανὸς—μὲ τὸ χαρέμι του, πού τὸ ἀποτελοῦν 160 μικρὲς, χαριτωμένες Μουσουλμανίδες Ἰνδές!

Ὁ Μαχαραγιάς τοῦ Ἀλαγκάντα ἔχει καὶ τὴν πιὸ μεγάλη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου, καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων, μέχρι σήμερα, δὲν κατωρθώθη νὰ καταμετρηθῇ.

Ὁ Μαχαγιάς τοῦ Ἀράντομ

Ὁ Μαχαγιάς τοῦ Ἀράντομ, ἔρχεται τρίτος κατὰ σειρὰν στὰ πλούτη καὶ πρῶτος σὲ πολιτικὴ ἰσχὺ. Εἶναι ὁ πιὸ φανατικὸς ἀντίπαλός τοῦ Μαχάτμα Γκάντι, προσωπικὸς φίλος τοῦ Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ καὶ θερμὸς θιασώτης τῶν Ἀγγλῶν.

Ὁ μαχαρίτης βασιλεὺς Γεώργιος, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς αὐτοκράτορος τῶν Ἰνδιῶν, τὸν ἐτίμησε ἐπανεὶλημμένος μὲ παράσημα καὶ τὸν ἐφιλοξένησε τρεῖς φορὲς στὰ ἀνάκτορα τοῦ Βουγκνιχαμ.

Ὁ Μαχαραγιάς τοῦ Ἀράντομ ἔχει κατατεθειμένα σὲ Ἀγγλικὲς Τράπεζες 800 ἑκατομμύρια λίρες, περνώντας δηλαδή, τὴν περιουσίαν τοῦ Φόρντ, πού θεωρεῖται ὡς ὁ πιὸ πλούσιος, ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ 300 ἑκατομμύρια λίρες!

Ὁ Μαχαραγιάς αὐτὸς ἔχει στὴν ὑπηρεσίαν του 50000 ἄνθρωπους καὶ 15000 ἐλέφαντας. Εἶναι ἀριστος κυνηγὸς κι' ἔχει σκοτώσει μέχρι σήμερα πάνω ἀπὸ 10000 διάφορα ἄγρια θηρία! Τὸ δακτυλίδι, πού φορεῖ πάντα στὸν δακτύλ, στοιχίζει 100 χιλιάδες λίρες καὶ ἡ ἀξία του τοῦ στέμματός του ἀνέρχεται σὲ 280 χιλιάδες λίρες.

Γιὰ τὴν φύλαξή τοῦ στέματός του, ὅταν πῆγε στὸ Λονδίνον, γιὰ νὰ συμμετάσχῃ στὸ Ἰοβιλιῶν τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, διατέθησαν 350 ντέτεκτιβ' τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν αὐτῶν Μαχαραγιάδων, πού ἀναφέραμε ἀνωτέρω ὑπάρχουν ἄλλοι πέντε ἀκόμη οἱ ὁποῖοι ἔχουν περιουσίες, πού ὑπερβαίνουν τοῦ καθενὸς τὰ 500 ἑκατομμύρια λίρες!

Ὑστερα ἀπ' αὐτοὺς ἔρχεται μιά στρατιὰ ὀλόκληρη Μαχαραγιάδων, Ραγιαδῶν καὶ Νεζάμηδων—οἱ διάφορες διαβαθμίσεις τῶν Ἰνδῶν ἡγεμόνων—τῶν ὁποίων ἡ περιουσία, κυμαίνεται ἀπὸ 100 ἕως 400 ἑκατομμύρια λίρες τοῦ καθενός. Τὰ ποσὰ αὐτὰ, σημειωτέον, ἀντιπροσωπεύουν μόνον τὴν εἰς χεῖρα καὶ χρυσὸν περιουσίαν των.

Ἡ συνολικὴ ἀξία, τῆς περιουσίας τῶν ἀν' ὑπολογισθῶν ἀκίνητα, κοσμήματα γαίης κ. λ. π. φθάνει σὲ ἀστρονομικοὺς ἀριθμούς.

Ο τραπεζίτης Κέλτικ, διευθυντής της 'Αγ-γλοσαξωνικής τραπέζης, βρέθηκε δολο-φονημένος μέσα στο γραφείο του.

Ο Κέλτικ ήταν τόσο άγαπητός στους οικο-νομικούς κύκλους του Σίτυ, ώστε η είδησις της δολοφονίας του προκάλεσε αληθινή κατά-πληξη και οδύνη. Οδολοφονηθείς ήταν άνθρω-πος σοβαρός, τίμιος κι' εργατικός και κανείς δεν είχε ποτέ κανέ-να παράπονο μαζί του.

Έπειτα κι' ο τρόπος, με τον οποίον έγινε το έγκλημα, ήταν κυριολεκτικά ανατριχιαστικός.

Ο δυστυχής τραπεζίτης βρέθηκε ξαπλωμένος ανάσκελα στο έδαφος με τρία τραύματα στο κορμί του: ένα στην καρδιά, ένα στο στήθος κι' ένα διαμπερές στον λαιμό.

Το αίμα είχε κάνει σωστή λίμνη γύρω από το πτώμα του και τα σχισμένα ρούχά του μαρτυρούσαν ότι προηγήθη του φόνου, άπεγνωσμένη πάλη.

Έκ παραλλήλου με τις ενέργειες των αστυνομικών αρχών ή χήρα του τραπεζίτου έκάλεσε τα καλλίτερα λαγωνικά της Σκότ-λαντ Γουάρντ, για να εξιχνιάσουν το έγκλημα και έσπεισαν πράγ-ματι οι καλλίτεροι αστυνομικοί, οι οποίοι άρχισαν τις πιο έξονο-χιστικές έρευνες.

Τα πράγματα δεν ήταν και τόσο σαφή. Ο φόνος δεν είχε ώ-ελάτηριο την κλοπή, γιατί το χρηματοκιβώτιο του τραπεζίτου βρέ-θηκε άθικτο. 'Ακόμα κι' αυτό το βαρύτιμο δακτυλίδι του, ήταν πάντα στο δάκτυλό του.

Οι λόγοι του εγκλήματος έπρεπε, λοιπόν, ν' αναζητηθούν άλ-λου κι' οι ντέτεκτιβς έζητάζαν όλες τις εκδοχές.

Ο πιστός υπάλληλος του Κέλτικ, ο οικονομός Κέλτς Σμι-τερος, έκανε μια πολύ διαφωτιστική κατάθεση. Κι' έτσι οι ντέτεκ-τιβς βρήκαν το κλειδί του μυστηρίου.

Η κατάθεσις του Κέλτς συνίστατο εις το ότι κατά την ένδε-κάτην ώρα, της ίδιας νύκτας που έγινε ο φόνος, το θύμα είχε μια βιαία συνομιλία με τον άνηψιό του Στάμ 'Αρμιστις.

Ο Κέλτς είχε άκούσει τον κύριό του ν' άποκαλή τον άνηψιό του επιτόλαιο και να τον καλίζει για την άνάγκαστη διαγωγή του. Ο άνηψιός διεμαρτύρετο έντονα και θορυβωδώς για τις κα-τηγορίες και φαινόταν έννευρσιμένος.

Πού κατέληξε ή συζήτησις αυτή, ο γέρο υπάλληλος δεν υπόρσε ν' άντιληφθί, ούτε και είδε τον άνηψιό να βγαίνει άτ' το δωμά-τιο του θείου του.

Η μαρτυρία του όμως έλυνε τον γόφο. Ο Στάμ 'Αρμιστις συνελήφθη άμέσως ως ένοχος και ώδηγήθηκε μπροστά στον ά-νακριτή.

Η κατηγορία που τον έβάρυνε ήταν βαρυτάτη και τον έκανε να χάσει την ψυχραιμία του.

— Άληθεύει, τον έρώτησε ο άνακριτής, ότι την ίδια νύκτα που έγινε ο φόνος, ήσουν με τον θείο σου, στο γραφείο του κι' είχες μια πολύ βιαία συζήτηση μαζί του;

Ταραγμένος ο Στάμ άπάντησε.

— Πράγματι ήμουν μαζί με τον μακαρίτη τον θείο μου, μέχρι τα μεσάνυχτα, περίπου. Ύστερα έφυγα πολύ θυμωμένος, χωρίς να τον χαιρετίσω καν. Θέλησε να μου κάνει ατηνές παρατηρή-σεις για την ζωή μου κι' αυτό το πράγμα μ' έξηρέθισε πολύ. Τον φόνό του τον πληροφορήθηκα κι' έγω την άλλη μέρα και μ' ά-φησε κατάπληκτο. Ότι θα συλλαμβανόμουν όμως έγω για δολο-φόνος, αυτό δεν το περίμενα. Γιατί, τί συμφέρον είχα να σκοτώ-σω τον άτυχο θείο μου;

Ο άνακριτής τον διέκοψε. Του έρριξε μια άυστηρή ματιά και τον ρώτησε πάλι.

— Πήγαινες τακτικά στο γραφείο του θείου σου την νύκτα;

— Όχι!

— Τότε, πώς συνέβη να βρεθίς εκεί, την νύκτα, άκριβώς, του φόνου;

— Με είχε καλέσει, για να μου κάνει παρατηρήσεις. Δεν πήγα μόνος μου.

— Είχε κανείς συμφέρον να σκοτώσει τον θείο σου;

— Κανείς. Όλοι οι συγγενείς του ήξεραν ότι τους άπεκλήρωνε με τη διαθήκη του.

— Αυτό όμως δεν είναι βέβαιο.

Και ύστερα από βαθιά σκέψη ρώτησε πάλι ο άνακριτής.

— Ποιά ήταν ή άνάγκαστη διαγωγή για την οποίαν ήθελε να σου κάνει παρατηρήσεις ο θείός σου;

— Είχα χάσει ένα μεγάλο ποσόν στα χαρτιά.

Η πληροφορία κίνησε την προσοχή του άνακριτού, ο οποίος δεν άργησε να εξακριβώσει ότι ο Στάμ 'Αρμιστις είχε χάσει τε-λευταίως στα χαρτιά 500 λίρες.

Όλα πλέον έβάρυναν τον άνηψιό κι' ήταν φανερό ότι αυτός διέπραξε τον φόνό. Έπροφυλακίσθη, μέχρις ότου γίνη ή δίκη

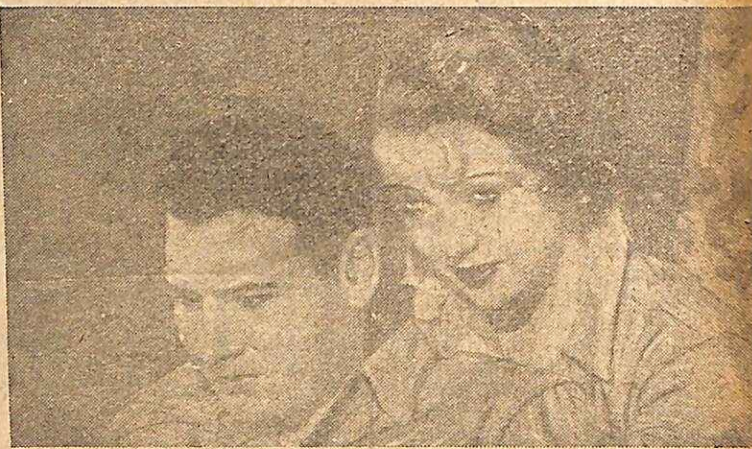
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑ- Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ

του, την οποίαν όλοι περίμεναν μ' ενδιαφέρον κι' έθεωρείτο βε-βαία ή καταδίκη του.

Ένας άπ' τους ντέτεκτιβς της Σκότλαντ Γουάρντ, που είχαν ά-ναμνησθή στην ύπόθεση της δολοφονίας του τραπεζίτου, ήταν κι' ο Ουίν Τζέσσιν. Άν και πολύ νέος ακόμα, έθεωρείτο, έν τούτοις, ως ένα άπ' τα πιο καλά λαγωνικά της Σκότλαντ Γουάρντ.

Άπό τις πρώτες άνακρίσεις ο Τζέσσιν, έπείσθη ότι ο πραγμα-τικός δολοφόνος του Κέλτικ δεν ήταν ο άνηψιός του.

Άλλά και ή χήρα του δολοφονηθέντος, φαίνεται πως δεν ή-ταν βεβαία γιό την ένοχή του άνηψιού του. Και έδωσε μεν την άμοιβή που είχε προκηρύξει, τις 1000 λίρες, στον αστυνομικό που

Είδε την Μπέττυ μ' έναν άνθρωπο που τον έβλεπε για πρώτη φορά.

συνέλαβε τον Στάμ, άλλ' έν τούτοις, δεν έπαυσε νά διερευνά την ύπόθεση.

Ευφύης, έξαιρετικά ώραία, και τόσο πλουσία, όπως ήταν, ήμ-πορούσε να τά επιτύχη όλα και, χωρίς ν' άναφέρει στην άστυνο-μία τίποτα, έκανε διάφορες μυστηριώδεις εκδρομές, ώπλισμένη πάντοτε με δύο αυτόματα πιστόλια.

Ο Ουίν Τζέσσιν, μεταμφιεσμένος, έκανε κάθε βράδυ βόλτες έξω άπ' το σπίτι του τραπεζίτου. Ύποπτευετο ότι ο δολοφόνος έ-σύνναζε εκεί κι' ήλπιζε να τον ιδί ή να πηγαίνει. Ποιος ξέρει αν δεν είχε ποθήσει την ώραία χήρα και την περιουσία της.

Έπί άρκετές μέρες δεν είχε παρατηρήσει τίποτε το ύποπτο, όταν ένα βράδυ άντελήφθη την Μπέττυ να μπαίνει σ' ένα αυτο-κίνητο, που στάθμευσε έξω άπ' το σπίτι της, έχοντας ως συνοδό της έναν κύριο με γκρι σακκάκι, τον οποίον αυτός έβλεπε για πρώτη φορά.

Χωρίς να χάσει καιρό πήρε ένα ταξί και τους άκολούθησε, γιατί τολημήρη χήρα σέ κάποια παγίδα.

Τά δύο αυτοκίνητα διέσχισαν διαφόρους δρόμους και κατέλη-ξαν, τέλος, να κατευθυνθούν προς τις κακόφημες συνοικίες, που βρίσκονται πλάι στον Τάμεσι.

Το αυτοκίνητο της Μπέττυ σταμάτησε μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι όπου ή χήρα κι' ο περίεργος συνοδός της χώθηκαν γρήγο-ρα χωρίς να προσέξουν τον άστυνομικό, που τους παρακολου-θούσε.

Ο Τζέσσιν, χωρίς να διστάση, χώθηκε κι' αυτός στο ύποπτο σπίτι, κρατώντας στο χέρι το πιστόλι του.

Το πυκνό σκοτάδι τον έκάλυπτε κι' έτσι δεν μπορούσε κανείς ν' άντιληφθί την παρουσία του.

Άπό ένα μικρό παράθυρο ο άστυνομικός κατόρθωσε να ιδί τι γινόταν εκεί μέσα. Γύρω από ένα τραπέζι, άρκετοι άνδρες συγκεντρωμένοι συζητούσαν ζωηρά, ενώ ο άνθρωπος με το γκρι σακκάκι κυτούσε την γροθιά του στο τραπέζι και φώναζε.

ΤΑ ΥΠΟ Β. Ε. ΝΤΟΥΠΛΙΝ ΤΟ ΓΚΡΙ ΣΑΚΚΑΚΙ

— Έμεις δεν δίνουμε πιά άλλα χρήματα. Άρκετά...

Κάποιος άπ' τους παρευρισκομένους εξαγριώθηκε, μ' αυτά τά λόγια και φώναζε άγρια.

— Δεν φαντάζομαι να θέλεις να πάμε στην φυλακή. Μας χρε-άζονται 5000 λίρες και πρέπει να μās τις δώσεις. Όπως σās βοη-θήσαμε έμεις ως τώρα, πρέπει να μās βοηθήσετε κι' έσεις.

Ο άνδρας με το γκρι σακκάκι θύμωσε.

— Για να σου πώ, φώναζε, δεν συνήθισα να δέχομαι έκβι-μους. Δεν σās δίνουμε τίποτα και πάρε το άπόφαση. Άν νομίζετε πως θα σās φοβηθούμε, γελαστήκατε.

— Όστε, φώναζε κάποιος άλλος στον άνθρωπο με το γκρι σακκάκι, όταν μās είχες άνάγκη είμαστε καλοί και τώρα μās πε-τάς στον δρόμο; Αυτό θέλεις να κάνης;

— Άφου το θέλεις έτσι, μάλιστα! άπάντησε εκείνος. Έγώ δι-ηγύθυνα για τόσον καιρό την συμμορία, χωρίς να έπιβαρύνω ποτέ κανένα. Τώρα άπομακρύνομαι. Κάνετε, λοιπόν, ό,τι θέλετε.

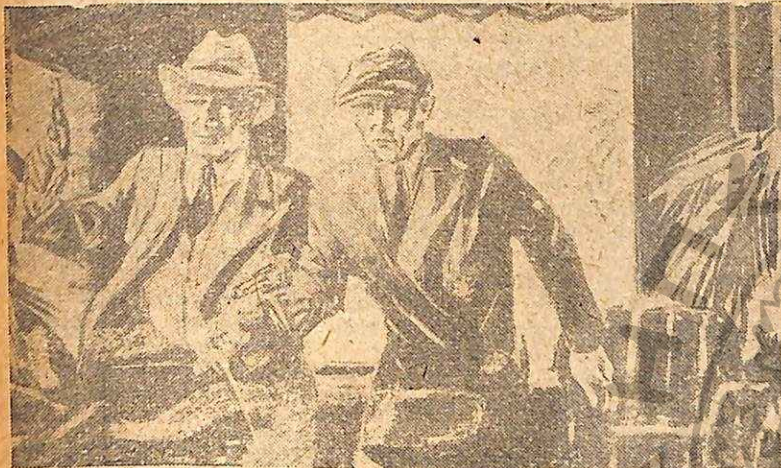
Τά μάτια του άστυνομικού άστραψαν άπό χαρά. Η άποκάλυ-ψις ήταν άπίστευτη και δεν του έμεινε τίποτε άλλο, παρά να τους συλλάβη. Άλλά πως θα μπορούσε να το κάνει αυτό έδώ; Δεν θα διέτρεχε κίνδυνο ή ζωή του;

Άν άδρανούσε όμως τί θα μπορούσε να έπακολουθήση; Ίσως να έχανε τά ίχνη του ανθρώπου με το γκρι σακκάκι, ο οποίος φαίνεται ότι ήταν κι' ο πραγματικός δολοφόνος του τραπεζίτου. Άναποφάσιτος ακόμα άκουσε κάποιον που φώναζε.

— Η συμμορία του «Άνθρώπου με το γκρι σακκάκι» δεν πρέ-πει να διαλυθί. Σόν άρχηγός δεν πρέπει να μās εγκαταλείψης τώρα που σέ χρειάζόμαστε. Διαφορετικά θ' άντιμετωπίσης την πυγή μας και το μαχαίρι μας.

Έπηκολούθησε, τότε, ένα άληθινό πανδαιμόνιο. Οι συμμορί-τες είχαν συγκρουσθί μεταξύ τους και κυτιόνταν με λύσσα και άγανάκτηση. Άλλά ή ώραία χήρα, δεν φαινόταν πουθενά.

Ο άνθρωπος με το γκρι σακκάκι, ο οποίος ήταν άρκετά ρωμα-λαίος, κατόρθωσε να στριμώξει δυό συμμορίες σε μια γωνιά και

Ύπο την άπειλή των περιστροφών των, δεν έφερε καμιά άντίσταση.

τους ξυλοκοπούσε άγρια, ενώ κάποιος τρίτος τον κρατούσε άπό τη μέση και προσπαθούσε να τον ρίξει στο πάτωμα.

Ο Τζέσσιν σκέφθηκε ότι όποσδήποτε τώρα έπρεπε να επέμβη. Η στιγμή ήταν άρκετά κατάλληλη. Θα έπωφελείτο της διχονοίας των κακοποιών και θα συνέλαμβανε τον άνθρωπο με το γκρι σακ-κάκι.

Μ ένα πήδημα ο Τζέσσιν βρέθηκε άπ' το παράθυρο μέσα στην αίθουσα, έχοντας προτεταμένο το πιστόλι του.

— Σταθήτε! φώναζε. Ψηλά τά χέρια, γιατί πυροβολώ!

Στην φωνή του έμειναν όλοι έμβρόντητοι. Αιτή την όκληρη έπίσκεψη δεν την περίμεναν και γύρισαν έξαγριωμένοι το κεφάλι προς τον άστυνομικό, ενώ σήκωναν ψηλά τά χέρια.

Η Μπέττυ, ήταν κι' αυτή εκεί κι' ήταν κάτωχω. Δεν τολ-μούσε ν' άτενίση καν τον άστυνομικό και άκρωσε τη ματιά της

στο έδαφος.

— Είσαστε ή συμμορία του ανθρώπου με το γκρι σακκάκι, φώναζε ο ντέτεκτιβ. Όστόσο δεν θα συλλάβω κανένα άπό σās. Θέλω μόνο να με βοηθήσετε να συλλάβω τον άρχηγό σās, ο όποιος σκότωσε τον τραπεζίτη Κέλτικ. Αυ-τός ο ίδιος σās φέρθηκε τώρα με τον πιο ά-ναδρο τρόπο. Διστάζετε ακόμα;

Άλλά δεν δίσταζε κανείς. Δυό συμμορίες ώρμησαν κι' έπια-σαν τον άρχηγό, ο όποιος, υπό την άπειλή του περιστρόφου του άστυνομικού και του συμμορίτου εκείνου που τον κύτλησε προό ο λίγου, δεν έφερε καμιά άντίσταση.

Ο άστυνομικός του πέρασε τις χειροπέδες, ενώ οι πρώην σύν-τροφοί του ξεδήλωναν με κάθε τρόπο τη χαρά τους.

Ο ντέτεκτιβ είχε μείνει κατάπληκτος με το ρόλο που παίζει ή Μπέττυ σ' αυτή την ύπόθεση.

— Τον άτυχο τον άνδρα μου δεν τον σκότωσα έγώ, αλλά ο Στήλ, ο άνθρωπος με το γκρι σακκάκι, άνέκραξε τρομαγμένη άπό το βλέμμα του άστυνομικού. Ήμουν κάπως έπιτόλαιη γυναίκα και κατόρθωσε να με παρασύρη, γνωρίζοντάς μου διαφόρους κα-κοποιούς κι' έγκληματίες. Τέλος μου υπέδειξε, έπειδή τον άγα-πούσα, ως μόνο τρόπο ν' άπαλλαγώ άπό τον άνδρα μου, την δο-λοφονία του. Κι' έγώ, δυστυχώς, δεν του έφερα καμιά άντίρρη-ση. Μ' έπεισε, γιατί τον άγαπούσα.

Ο ντέτεκτιβ διέκοψε την φλυαρία της κι' έσπρωξε έξω τους δυό ένόχους.

Άλλά όταν περνούσαν τον διάδρομο, ο άνθρωπος με το γκρι σακκάκι, έκανε ένα άπότομο πήδημα κι' έπεσε άπό κάποιο παρά-θυρο στον κήπο.

Ο άστυνομικός τον πυροβόλησε έπανελλημμένως, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Έκείνος κατόρθωσε να χωθί κάτω άπό τά δένδρα και να έ-ξαφανισθί.

Ο ντέτεκτιβ έμπιστεύθηκε την φύλαξη της Μ. έττυ στους πρό-θυμους συμμορίες κι' αυτός έτρεξε προς καταδίωξιν του επικίν-δυνου άρχηγού.

Άπό τον κήπο ο άνθρωπος με το γκρι σακκάκι κατόρθωσε να βγί πίσω, σε μια δενδροστοιχία κι' έτρεχε γρήγορα, προφυ-λαγμένος άπ' το σκοτάδι, προς τον Τάμεσι.

Για μια στιγμή ο άστυνομικός τον έχασε έντελώς άπό τά μάτια του και στάθηκε διστακτικός μη ξέροντας ποιδν δρόμο ν' άκολουθήση.

Γρήγορα όμως άνέκτησε την έτοιμότητά του και σάν να τον ώδηγούσε το ένστικτο άκολούθησε κι' αυτός την διεύθυν-ση του ποταμού.

Έτρεχε στην τύχη με το πιστόλι στο χέρι έτοιμος να πυ-ροβολήση. Διακόσια μέτρα μακριά ξεχώρισε, επί τέλους, μέσα στο σκοτάδι τη σιλουέτα του ανθρώπου.

Σήκωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε έπανελλημμένως. Οι σφαίρες του όμως άστόχησαν όλες κι' ο καταδιωκόμενος άρχι-σε να τρέχει γρηγορώτερα μεγαλώνοντας ολοένα την άπόσταση που τον χώριζε άπό τον ντέτεκτιβ.

Ο Τζέσσιν κατέβαλλε μια έντατική προσπάθεια και συγ-κεντρώνοντας τις δυνάμεις του ξανακέρδισε τη χαμένη άπό-σταση.

Είχαν φθάσει τώρα στην προκυμαία κι' έτρεχαν κατά μή-κος της όχθης. Το φώς των φαναριών μόλις κατόρθωνε να διασπεί την πυκνή ομίχλη. Έν τούτοις όμως, μέσα στο άμφί-βολο αυτό φώς, ο Τζέσσιν διέκρινε τά χέρια του κακοποιού να κινούνται έλεύθερα, καθώς έτρεχε. Είχε κατωρθώσει φαίνεται, να άπαλλαγί άπ' τις χειροπέδες κι' αυτό τον διευκόλυνε έξαι-ρετικά στην άπεγνωσμένη φυγή του.

Έξαφνα φάνηκαν ναρχονται άτ' την αντίθετη διεύθυνση τρεις πόλισμαν. Είχαν άκούσει τους πυροβολισμούς κι' έσπευδαν προς τά εκεί. Ο άνθρωπος με το γκρι σακκάκι βρέθηκε άπότομα σε δύσκολη θέση και για να άποφύγη τη βεβαία πιά σύλληψή του ρίχθηκε στο ποτάμι. Ο Τζέσσιν τον άκολούθησε.

Την άλλη μέρα σ' όλο το Λονδίον μιλούσαν για τον ήρωισμό του ντέτεκτιβ Ουίν Τζέσσιν, ο όποιος, για να συλλάβη τον άν-θρωπο με το γκρι σακκάκι, έπεσε στον Τάμεσι και πνίγηκε μαζί του. Άκόμα άνέφεραν ότι ή Μπέττυ Κέλτικ όμολόγησε ότι σκό-τωσε τον άνδρα της ο άνθρωπος με το γκρι σακκάκι με την συ-νεργασία της. Στην άστυνομία την ώδήγησαν οι παλιοί φίλοι του μισητού δολοφόνου, οι όποιοι έφρόντισαν ύστερα να εξαφανισθούν.

B. E. ΝΤΟΥΠΛΙΝ

Τὰ βλέφαρα τῆς ἐτοιμοθάνατης Μύρας χαμήλωσαν κουρασμένα κι' ἡ φωνή της, πού ὅσο πῆγαινε γινόταν καὶ πιδ ἀδύνατη, ἀκούσθηκε νὰ λέη παρακλητικά στὸν ἄνδρα της.

—Έντυ, μὴν ξαφνιαῖσαι... Ἐγὼ θὰ πεθάνω σὲ λίγο καὶ θέλω... τὸ ἀπατῶ... νὰ παντρευθῇς... Μπορεῖ νὰ μὴν μὴν πιά ἡ κόρη μας, μὰ πρέπει νάχη μιὰ γυναίκα γιὰ προστατί... μιὰ γυναίκα πού νὰ τῆς χαρίζη λιγάκι στοργή... Ἡ νέα γυναίκα πού θὰ πάρῃς θὰ τὴν ἀγαπήσῃ... Εἶναι τόσο καλὸ κορίτσι ἡ Βαρβάρα μας...

Τὰ μάτια τῆς Μάρθας δάκρυζαν κι' ἡ ἀναπνοή της γινόταν ὁλοένα πιδ δύσκολη καὶ βαρειά.

Ἡ Ἐντυ, μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια καὶ παραγμένη τὴν καρδιά, παρακολουθοῦσε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς γυναίκας του κι' ἐνοιοθε τὴν ψυχὴ του νὰ χάνεται κι' αὐτὴ μαζί της.

—Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ γίνη, ψιθύρισε συγκινημένος. Θὰ κάνω αὐτὸ πού ζητᾷς ἂν καὶ πορὰ τὴ θέλησή μου.

Οἱ λυγροὶ τὸν ἐπνίξαν καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ περισσότερα.

Τὰ μάτια τῆς Μύρας μισάνοιξαν γιὰ τελευταία φορὰ. Ἐνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως φώτισε φευγαλέα τὴ χλωμὴ ὄψη της καὶ μὲ μιὰ ἀργὴ καὶ κουρασμένη κίνηση τὰ δάχτυλά της χάιδεψαν ψηλαφητὰ τὸ ἀνδρικό κεφάλι πούχερε ἐπάνω της. Ἐνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς φούσκωσε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ στήθος της καὶ ἔξφυγε ὕστερα ἀπ' τὸ μισανοιγμένο χεῖλός της καὶ τὴν τελευταία της πνοή.

Πέρασε ἀρχετὲς καιροὺς. Ἡ Βαρβάρα εἶχε γίνει

Τὰ βλέμματα τῆς ἐτοιμοθάνατης Μύρας χαμήλωσαν κουρασμένα

λαγχολικὸ καὶ ρωμαντικὸ. Τὸν ἔρωτα δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει ἀκόμα, ἡ καρδιά της ὅμως ἦταν πρόθυμη νὰ τὸν δεχθῇ, σὰν ἕνα μακρινὸ ξενιτεμένο, πού τὸν περιέμενε μὲ λαχτάρα.

Πραγματικὰ δὲν πέρασε πολλὸς καιρὸς κι' ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἀπὸ τὸσον καιρὸ καρτεροῦσε τὸν ἐρχομὸ, ἔφθασε στὸ πρόσωπο τοῦ Πέρσου. Ἄμπερ, τοῦ ὁμορφοῦ ξανθοῦ πολληκαριου μὲ τὸ εὐρωστο κορμί, καὶ τὰ δυνατὰ μπράτσα.

Ἡ Βαρβάρα καὶ ὁ Πέρσου ἀγαπήθηκαν πραγματικὰ καὶ χάριζε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὶς πιδ γλυκές, τὶς πιδ εὐφρόδυνες στιγμὲς.

Περπατοῦσαν μαζί στὶς ἀλλέες, πῆγαιναν πέρα στοὺς ἐλαιῶνες καὶ ἔχηνόταν πλάι στὸ ἀπαλὸ μουρμουρίσμα τῶν ρυακιῶν.

Ἡ ἀμαθὴ κι' ἀπονήρευτη Βαρβάρα, δόθηκε μ' ὅλη τὴν ψυχὴ της στὸν Πέρσου κι' αὐτὸς ἤξερε τὸν τρόπο νὰ τῆς μεγαλῶνῃ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πόθο.

Ἡ Ἐντυ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὶς σχέσεις τῆς [κόρης] του μὲ

2002

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ

τὸν Πέρσου, καὶ δεχόταν σίτι τοῦ τὸν ξανθὸ νέο μὲ μεγάλη ἐθ-γένεια. Τὸν περιέβαλε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ ζητοῦσε, γιὰ ὅλα του τὰ ζητήματα, τὶς γνώμες του.

Ἡ Ἐντυ, πού εἶχε καλὴ κοινωνικὴ θέση, φρόντιζε νὰ βοηθῇ πάντα τὸν Ἐντυ, κι' ἐπέδιδε, μὲ κάθε τρόπο τὴν κοινωνικὴ του ἀνύψωση.

Μὲ τὸν καιρὸ ὁ Πέρσου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐκτίμησή του Ἐντυ κα-τώρθωσε νὰ κερδίσῃ καὶ τὴν συμπάθεια τῆς Στέλλας.

Ἡ ὥραια μητριὰ ἐκτιμοῦσε πολλὰ τὰ προσόντα του καὶ τὸν ἄκουε νὰ μιλεῖ, μὲ τὸ πιδ μεγάλῳ ἐνδιαφέρον.

Εἶναι ὅμως φυσικὸ. Τὴν ἐκτίμησή της γυναικὸς πρὸς ἕναν ἄνδρα τὴν διαδέχεται πάντα ἡ συμπάθεια κι' αὐτὴν τὴν ἀκολου-θῇ ὁ ἔρως. Καὶ μιὰ μέρα ἡ Στέλλα ἐνοιοσε πὼς ἀγαποῦσε τὸν Πέρσου, μὲ μιὰ κρυφὴ, μυστικὴ καὶ ἐντονη ἀγάπη. Τῆς εἶχε γίνει σιγὰ—σιγὰ, ἀπαραίτητος καὶ μόνον ὅταν βρισκόταν στὸ πλάι του, αἰσθάνονταν τὸν ἑαυτὸν της εὐτυχισμένο.

Τὸν ἄνδρα της τὸν σεβόταν, τὸν πονοῦσε καὶ τὸν φοβόταν μὰ μπροστά του εὐρίσκε τὸν Πέρσου σὰν ἕνα ἡμίθεο. Ἐκεῖνος ἦ-ταν ὥραιος, αὐτὸς ἀποκρουστικὸς σχεδόν· ἐκεῖνος ἔξυπνος, μεγάλ-ος, αὐτὸς περιωρισμένης ἀντιλήψεως καὶ ταπεινός.

Μὰ ἡ Στέλλα δὲν τολμοῦσε νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτὸν τὸν ἀμαρτω-λὸ ἑωτὰ της. Ὑπόφερε, ἔλυωνε ἀπ' τὸ πάθος, μὰ ὑπέμενε καρ-τερικὰ τὸ μαρτύριο, πού ἔγινε ἀκόμη πιδ φρικτὸ, ὅταν κατάλοβε ὅτι ὁ Πέρσου ἀγαποῦσε τὴ Βαρβάρα.

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμα κι' ἡ Στέλλα ἀγαποῦσε τὸν Πέρ-σου, κρυφὰ πάντα, μὲ μιὰ ἀγάπη πού ὁλοένα μεγάλωνε, φούντωνε, ὅπως στὸν ἄνεμο ἡ πυρκαϊά.

Ἀρχισε μόνον τώρα νὰ προσέχη, μὲ τὸ διακριτικὸ μάτι της, ὅτι ὁ Πέρσου δὲν ἦταν ὅπως πρῶτα, πολλὸ θερμὸς πρὸς τὴν Βαρβάρα.

Κυνηγοῦσε, πάντα, τὴν συντροφία της, μὰ τὸ βλέμμα του πλανιόταν ἄλλοῦ. Ἄλλοιμονο! Ἡ ματιά τ' οὐ καρφωνόταν ἐπάνω της! Ναι! Ὁ Πέρσου εἶχε ἀγαπήσῃ τὴν Στέλλα! Αὐτὸ ἦταν φανερό. Τὴν ἐκτίταζε τρυφερά, τῆς ἔλεγε λόγια αἰνιγματικά, μὰ δηλωτικά, ὥστόσο, τῆς ἀγάπης του.

Μιὰ μέρα βρέθηκαν μόνοι μέσα στὸ σπῆτι ὁ Πέρσου κι' ἡ Στέλλα.

Καθόνταν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον καὶ συνομιλοῦσαν ἤρε-μα ὅταν ἔξαφνα ὁ Πέρσου τράβηξε πιδ κοντὰ τὴν καρδέλα του, κύτταξε ἐρευνητικὰ στὰ μάτια τὴν ὥραια καὶ φοβισμένη γυναίκα καὶ ἄφησε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ.

Ἡ Στέλλα κατάλαβε, τί ἐσήμαινε ἐκεῖνο τὸ ἀνυστέναγμα, ἀλλὰ προσποιήθηκε ὅτι δὲν ἔδοσε σημασία. Ὁ Πέρσου ἀνασηκώ-θηκε λιγάκι νευρικὰ στὸ κάθισμά του, τσαλάκωσε στὰ γέρια του κάποιο χαρτί καὶ, τέλος, δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε.

—Στέλλα, ὅσο εἶμαι κοντὰ σου αἰσθάνομαι εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτὸ μου. Φουντώνει μέσ' στὸ στήθος μου ἡ χαρὰ καὶ νοιώθω νὰ γίνωμαι ἄλλος ἄνθρωπος.

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ προσπάθησε νὰ διακρίνῃ στὸ πρόσωπο τῆς Στέλλας, τὴν ἐντύπωση πού ἐπροκάλεσαν τὰ λόγια του κι' ἐξακολούθησε.

—Τί ὠφελεῖ νὰ σοῦ τὸ κρύψω; Ἀγαποῦσα τὴ Βαρβάρα. Νό-μιζα πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλη γυναίκα ἀπ' αὐτὴν στὸν κόσμῳ. Μὰ τώρα βλέπω ὅτι ἔσφαλα. Στέλλα, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πού σ' ἄν δὲν τὸ κατώρθωσα. Δὲν ἤθελα νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν ἐμπιστοσύ-νη τοῦ ἀνδρός σου. Δὲν ἤθελα νὰ ἀπατήσω τὸ σῆτι τοῦ. Καὶ νὰ γιαιτὶ νὰ τὸ κρύψω; Σ' ἀγαπῶ!

Ἡ Στέλλα ἄκουε σὰν χαμένη, ἀμίλητη καὶ σκεπτική. Γύρι-σε γύρω ἀνήσυχη τὴ ματιά της καὶ ψιθύρισε ἀργά.

—Ὅτι μ' ἀγαπᾷς τὸ ἔχω κατάλαβε ἀπὸ καιρὸ. Καὶ μάντευα τὸ ψυχικὸ σου δῶμα. Φέρεσαι μὲ ψυχρότητα στὴν Βαρβάρα κι' αὐτὸ τὸ πρόσζε ἀμέσως. Ἄλλοιμονο, ὅμως! Ποῦ θὰ καταλήξῃ αὐτὸ; Τί θ' ἀπογίνωμι; Γιατὶ σ' ἀγαπῶ κι' ἐγὼ, Πέρσου. Μὰ ὁ Ἐντυ; Ἡ Βαρβάρα; Ἐχθρὰ πόσα ἐμπόδια στέκονται μπροστά στὸν δρόμο τῆς ἀγάπης μας; Ἐχθρὰ πὼς δὲν μπορούμε νὰ ἐνω-θοῦμε ποτέ;

—Ὅχι! μὴ μιλεῖς ἔτσι, Στέλλα, φώναξε ὁ Πέρσου. Μὴν κατα-δικάζῃς τὸν ἔρωτά μας, πού εἶναι τόσο ὁμορφος καὶ τόσο μεγάλ-ος. Θὰ παλαίψουμε μὲ τὶς ἐναντιότητες, θὰ προσπαθήσουμε νὰ

ΥΠΟ ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ ΕΡΩΤΑΣ...

περάσουμε τοὺς βράχους, πού στέκονται στὸ διάβα μας. Κι' ἴσως νὰ νικήσωμε στὸ τέλος.

Καθὼς ἦταν πολλὸ κοντὰ, τὰ κεφάλια τους βρέθηκαν ξαφνικὰ ἐνωμένα. Κι' ἦταν τὸ φιλὶ τους γλυκὸ κι' ἀτέλειωτο κι' ἔμειναν ἐκεῖ γιὰ πολλὴ ὥρα ξεχασμένοι.

Ἡ εὐτυχία εἶχε πετάξει πιδ ἀπὸ τὸ σῆτι τοῦ Ἐντυ. Ἡ Βαρ-βάρα κι' ἡ Στέλλα βρέθηκαν ἀντιμέτωπες, βαθειὰ ἐρωτευμένες καὶ οἱ δύο μὲ τὸν Πέρσου.

Ἦταν φοβερό. Ἡ Βαρβάρα κατάλαβαινε ὅτι ὁ Πέρσου ἀγα-ποῦσε τὴν ὁμορφὴ μητριὰ της, τὸ ἔβλεπε, τὸ ἐνοιοθε κι' ὅμως δὲν μπορούσε ν' ἀντιδράσῃ. Σεβόταν τὴν γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ταράξῃ. Ἐπειτα δὲν ἀντιπαθούσε τὴν μη-τριὰ της. Τῆς ἔκλεψε τὸν ἀγαπημένο της κι' ὥστόσο δὲν μπο-ροῦσε νὰ τὴν μισήσῃ. Εἶχε τόσο καλὴ καρδιά, πού δὲν χωροῦσαν σ' αὐτὴν, ἄλλα αἰσθήματα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν στοργὴ καὶ τὴν ἀ-γάπη.

Τί νάκανε, λοιπόν;

Τὶς νύκτες δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ καὶ αὐτὴ σκεπτόταν τὴν τραγωδία τῆς οἰκογενείας της. Ὁ πατέρας της, ὁ ἀγαθὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, δὲν εἶχε ὑποπτευθῇ τίποτα, κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐμπιστεύεται τὸν Πέρσου. Κι' ἔτσι ἦσαν φανερό ὅτι κλονιζό-ταν τὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ των.

Ἀπέφευγε τώρα νὰ βρεθῇ ἀντιμέτωπη μὲ τὸν Πέρσου. Ἐν τού-τοις μιὰ μέρα δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποφύγῃ καὶ βρέθηκε μόνη μαζί του.

Δὲν τὸ περίμενα, ἔξασπασε, νὰ μὲ φερθῇς μ' αὐτὸν τὸν αἰ-σχρὸ τρόπο. Ὑστερα ἀπὸ τόσες ὑποσχέσεις καὶ τόσους ὅρκους, δὲν φανταζόμουν ποτέ πὼς θὰ μὲ ξεχνοῦσε.

Ἡ Ἐντυ ψιθύρισε μερικὲς ἀσυνάρτητες δικαιολογίες. Μὰ ἡ Βαρβάρα συνέχισε ἀμείλιχτα.

—Τὸ ξέρω πὼς ἀγαπᾷς τὴν μητριὰ μου καὶ σ' ἀγαπᾷ κι' αὐτή. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω πού θέλεις νὰ καταλήξῃς; Μήπως θὰ σοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ καταστρέψῃς τὴν γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ μου;

—Σὲ παρακαλῶ, τραύλισε ὁ Πέρσου, μὴ μὲ μιλεῖς ἔτσι αὐστη-ρά. Ἀπατάσαι! Σέβομαι τὸν πατέρα σου καὶ δὲν θέλω μὲ κανένα τρόπο νὰ καταχρασθῶ τῆς ἐμπιστοσύνης του. Δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτοὺς πού μπαίνουν σ' ἕνα σῆτι, γιὰ νὰ κλέψουν ὅ,τι βοοῖν πιδ πολύ τιμῳ. Τὴν Στέλλα εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὴν σεβασθῶ.

Καὶ ἐπρόφερε ἔντονα αὐτὰ τὰ λόγια μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπ' τὴν συγκίνηση.

Δὲν εἶπαν τίποτα ἄλλο. Στεκόταν καὶ οἱ δύο τους ἀμίλητοι καὶ σκεπτικοί, ἀποφεύγοντας ὁ καθένας τὴν ματιά τοῦ ἄλλου, πού τοῦ φαινόταν τόσο ἐνοχλητική.

Ἡ πιδ μεγάλος ἦρως αὐτοῦ τοῦ δράματος, ἦταν χωρὶς ἀμφι-βολία ἡ Στέλλα.

Ἀγαποῦσε μ' ἐξαιρετικὴ θέρη τὸν Πέρσου κι' ἔτρεμε μήπως τὸν χάσῃ. Σεβόταν ὅμως καὶ τὸν ἄνδρα της κι' ἐκτιμοῦσε ὁλόψυ-χα τὸν ἀγαθὸ χαρακτήρα του.

Ἐπειτα, λυπόταν καὶ τὴν Βαρβάρα. Φέρθηκε στὴν προγονή της μὲ τὸν πιδ ἐλεεινὸ τρόπο. Τῆς ἔκλεψε τὸν ἄνθρωπο πού ἀ-γαποῦσε, πού ἐλάτρευε, αὐτὴ, μιὰ παντρεμένη γυναίκα. Καὶ μά-λιστα παντρεμένη μὲ τὸν πατέρα της, μὲ τὸν Ἐντυ, πούταν ὁ πιδ καλὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐντυ ἦταν φοβερό! Κατάστρεψε ἕνα κορίτσι κι' ἀτίμαζε ἕ-ναν ἐντιμὸ ἄνθρωπο.

Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτὸ. Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κατα-στρέφῃ παρὰ μόνάχη τὸν ἑαυτὸ της.

Μα, καλὰ, τί θάκανε, λοιπόν; Θὰ μπορούσε νὰ ξεχάσῃ τὸν Πέρσου, τὸν Πέρσου της;

Σ' αὐτὴ τὴ σκέψη ἀνατρίχιασε. Ἀλήθεια! Πὼς θὰ κατώρθω-νε νὰ τὸν λησμονήσῃ; Πὼς θὰ δάσβυνε ἀπ' τὸ βιβλίῳ τῆς θύμης τῆς τὴν ὑπέροχη ἐκείνη μορφή;

Ὅμως ἔπρεπε! Ἐπρεπε νὰ γίνῃ αὐτὸ. Μὰ πὼς θὰ τὸ κατάρ-θων;

Ὅταν γύρισε στὸ σῆτι τοῦ Ἐντυ, βρῆκε μόνον τὴν Βαρ-βάρα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

βάρα, νὰ κάθεται στὸν κῆπο καὶ νὰ διαβᾷ τὴν. Δὲν ἀνησύχησε καὶ κάθισε κι' αὐτὸς μὲ τὴν κόρη του.

Ἐπιασε μαζί της κουβέντα καὶ τὴν ρώτησε, μὲ ἀφέλεια τί εἶχε γίνῃ ὁ Πέρσου.

Ἐκεῖνη τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ πὼς εἶχε πολλὸ καιρὸ νὰ τὸν ἰδῇ.

Δὲν ἔξερε, τοῦ εἶπε, μὲ φαίνεται πὼς δὲν ἐνδιαφέρεται πιδ ὁ Πέρσου γιὰ μᾶς. Ἰσως...

Μὰ κόμπιασε καὶ δὲν προχώρησε.

Ἡ Ἐντυ δὲν κατάλαβε τίποτα. Καὶ ρώτησε.

—Μήπως ἔξερες πού πῆγε ἡ μητέρα σου; Περιέργω! Γιατὶ ἀρ-γὴ νάρθη; Ποτέ ἄλλοτε δὲν συνέβη αὐτὸ.

Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. Κι' εἶχαν ἀρχίσει πιδ ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν τύχη τῆς Στέλλας.

Ἐφαγαν χωρὶς ὄρεξη καὶ κάθισαν ἀμίλητοι στὸ σαλόνι.

Ἡ Βαρβάρα ἐπερίμενε ἀσυναίσθητα νὰ ξεσπάσῃ ἡ μπόρα, πού τὴν ἔβλεπε νὰ πλησιάζῃ ἤδη τρομακτικὴ. Ὁ Ἐντυ δὲν ἤξε-ρε τί νὰ υποθέσῃ, μὰ κατὰ κακὸ προαισθάνονταν κι' αὐτός.

Ἐξαφνα κτύπησε ἡ πόρτα. Κάποιος ἄγνωστος ἔφερε ἕνα γράμ-μα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἐντυ χωρὶς καμμιὰ ἐξήγηση.

Ἐκεῖνος, μὲ χέρι πού ἔτρεμαν, τὸ ἀνοίξε ἀνήσυχος καὶ διά-βασε μὲ πνικτὴ φωνή.

Ἐργαζέται ἡ καρδιά μου, γιὰ τὸ κακὸ πού θὰ σοῦ προξενήσω.

Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικὰ. Μέσα στὸ σῆτι σου παιζόταν ἕνα δῶμα, μιὰ σιωπηλὴ τραγωδία, πού ἡ λύσις της ἀρροῦσε πολλὴ νὰ δοθῇ. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκα νὰ τὴν ἐκβιάσω ἐγὼ.

Ἐκτίμησα, Ἐντυ, ὅσο δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πα-ρουσιάσω. Καὶ σὲ σεβάστη-κα ἀκόμα περισσότερο. Δὲν σ' ἀγάπησα ὅμως. Ναι! Εἶχα τὴν ἐλαφρό-τητα ν' ἀγαπήσω τὸν Πέρ-σου καὶ μ' ἀγάπησε, μάλι-στα κι' αὐτός. Ὁ Πέρσου, δὲν ἔξερε ἂν τὸ κατάλαβε ποτέ, ἀγαποῦσε πρῶτῃτε-ρα τὴν κόρη μας.

Κι' ἔτσι, ἀδελὰ μου, ἔκλεψε ἀπ' τὴν Βαρβάρα τὸν ἀγαπημένο της, χωρὶς νὰ φροντίσω ποτέ νὰ τὸν κάνω δικό μου.

Ἐπάλαιψα μὲ τὸν ἑαυ-τό μου προσπαθώντας νὰ πνίξω τὴν ἐοχὴ ἀγάπη μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρ-θωσα ὅμως. Κι' ἔτσι βρέ-θηκα μπροστά σ' αὐτὸ τὸ δῖλημα.

Ἡ νὰ παραδοθῶ στὸν Πέρσου καὶ νὰ γλεν-τήσω τὴν ἀγάπη του, ἢ νὰ τὸν περιφρονήσω καὶ νὰ τὸν διώξω. Δυστυχῶς οὐτὸ ἕνα, οὐτὸ ἄλλο μπόε-ρεσα νὰ κάνω. Γι' αὐτὸ προτίμησα νὰ φύγω. Ναι! νὰ φύγω μακριὰ.

Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ γίνῃ...

Ἐτσι καὶ τὴν τιμὴ σου δὲν θὰ προσέβαλα καὶ τὸν Πέρ-σου θὰ μπορούσα ἴσως νὰ ξεχάσω. Νὰ ἔμεινα κοντὰ σας, κοντὰ στὸν Πέρσου, θὰ ἦταν κατὰ μεγαλειότερο ἀπ' τὶς δυνάμεις μου.

Γι' αὐτὸ φεύγω, φεύγω πολλὴ μακριὰ, Ἐντυ. Καὶ μὴ ζη-τήσῃς ποτέ νὰ μὲ δῇς. Τὴν Βαρβάρα, πού τὴν ἀγαπῶ πάντα, τὴν χαιρετῶ καὶ τὴν φιλῶ θερμά.

Στέλλα.

Ἡ Ἐντυ, ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα, ἄφησε μιὰ παρακτικὴ κραυγὴ καὶ σωρδίστηκε λιποθύμως μπροστά στὴν κόρη του, πού ἦταν πραγματικὰ, σὰν χαμένη, σὰν ἀλαλιασμένη, σὰν μιὰ ὁλοτελὴ τρελλή...

ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

2003

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

—Νά σὰς εἰπῶ· χαίρετε. Ἦ-
σως δὲν ξέρετε τί βρίσκειται μέ-
σα σ' αὐτὸ τὸ «χαίρετε». Θὰ τὸ μὰ
θετε σὲ λίγο... πρὶν περάσουν
τρεῖς ἡμέρες... Ὁ δῆμιος θὰ σὰς
τὸ εἴη.

Ἐκεῖνος ἔκανε ἕνα κίνημα
τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἔμεινε ἀκίνη-
τος. Ἡ βασίλισσα ἔφυγε ἀργά.
Στὸ μέσον τῶν φυλακῶν ἔκατά
λαβε οἱ θὰ ἄρχιζε τοὺς λυγμοὺς
καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ τέλος τῆς ὑ-
περηφανείας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ
τὸν ὁποῖον εἶχε μέσα της. Μία
στιγμὴ ἔκανε κάποια κίνηση σὰν
νὰ ἤθελε νὰ ξαναπαύῃ πρὸς τὸν
Πασσαβάν καὶ ἔπειτα μὲ ἕνα
γρήγορο βῆμα ἀπεμακρύνθη.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἔμπρός της
ἔκλεισε τὴν πόρτα, καὶ τὴν συνώ-
δευσε ἕως ἔξω. Στὸν καθαρὸ ἀέρα
ἡ βασίλισσα ἠσύχασε.

Μερικὰ λεπτὰ ἔμεινε ἀκίνητη,
βυθισμένη στὶς σκέψεις της. Τέ-
λος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε
ψυχρά.

—Ἐλήφθησαν ὅλες οἱ προ-
φυλάξεις;

—Ποιες προφυλάξεις;
—Ὁ φυλακισμένος μπορεῖ νὰ
δραπέτευση;

—Νὰ δραπέτευση; Ὁχι, κυ-
ρία μου! Θὰ ἐπρεπε γιὰ νὰ γίνῃ
αὐτὸ ν' ἀναποδογνώσῃ ἀπὸ θύ-
ελλα ὁ παλιὸς αὐτὸς πύργος. Ἀλ-
λὰ καὶ τότε ἀκόμη ὁ αἰχμάλω-
τος θὰ κατεπλάκοντο κατὰ αὐτὸ
τὰ ἐρείπια. Ἦ θὰ ἔτρεπε ἐγώ, ὁ
ἴδιος, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα νὰ
τὸν ἔλαινα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ
τοῦ ἔλεγα. «Πηγαίνετε. Οἱ δυ-
στυχίες σας ἐτελείωσαν». Ἀλλὰ
αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον κυρία μου.

—Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.

—Ὅ, τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ σέ-
νῳ, ὅτι ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατῴρθωνε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν φυλα-
κὴ αὐτή.

—Θὰ κρεμασθῶ! τὸ ξέρω.

—Ὁχι! θὰ ὑποβλήθῃς στὰ βασανιστήρια γιὰ τὰ ὅποια προ-
ορίζεται ἐκεῖνος. Τὰ βασανιστήρια βασίλειον.

Ὁ δεσμοφύλαξ ὥχρῃσεν. Τώρα ἡ Ἰσαμπὴ ἔφυγε. Ἀργὰ διὰ
μέσον τῶν χιονισμένων κήπων ἐξηφανίσθη.

—Τὰ βασανιστήρια τῶν βασίλειων! ἔβρυχθη ὁ δεσμοφύ-
λαξ. Διάβολε!... Θὰ τοῦ βγάλουν τὴν γλώσσα, θὰ τοῦ κόψουν τὸ
δεξιὸ χεῖρ... θὰ τὸν ψήσουν σὲ σιγανὴ φωτιά... Διάβολε!... Ποιὸς
λοιπὸν θὰ τολμοῦσε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕνα παρόμοιο θάνατο!

Ἡ Ἰσαμπὴ ἐφθάσε στὸ παλάτι της καὶ μῆλκε ἀπὸ μιά μικρὴ
μυστικὴ πορτοῦλα, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν φυλακες. Ὁ θυμὸς τῆς εἶχε
φύγει. Αἰσθανόταν μὴ κούραση. Ἐκάλεσε τὶς δεσποινίδες τῆς
τιμῆς καὶ μίλησε μαζί τους ἀρχετὴ ὥρα. Ὅταν ἐκεῖνες ἔφυγαν ἔ-
κράτησε τὴν ἀναγνωστρία νὰ τῆς διαβάσῃ κάτι. Ἀληθινὰ φοβό-
ταν νὰ μείνῃ μόνη.

—Ὅταν, ἐν τούτοις ἔφυγαν ὅλες, ὑπέστη τὴν κρίσιν κατὰ τῆς ὁ-

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰσαμπὴ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ βασιλέως
Καρλόου τοῦ δού ἀνάγκασε τὸν ἑαυτὴν τῆς Γιάννην Ἀτρόμητον νὰ μα-
χαίρῃ τὴν ἐραμένην του Λωρὰνς ντ' Ἀμπρεν ἀπὸ τὸ δηλητήριο ποὺ
εἶχε δώσει στὴ βασίλισσα ὁ μάγος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐνόησε. Ὁ μακρὸς
λατὸς Χαρντὶ Πασσαβάν ποὺ ἐπενέβη, συνέληφθη καὶ ὠδηγῆθη στὸν
μάγο Σαϊτάνο. Ἐλευθερώθη ἀπὸ ἐλευθέρωσε καὶ ἄλλους τρεῖς, ἀλλὰ ἔα-
να συνέληφθη καὶ ἔκλεισθη στὴ φυλακὴ. Τὴν Λωρὰνς τὴν πῆρε ὁ Σαϊτά-
νο, τὴν κόρη τῆς Ροζελίς τὴν ἔστειλαν εἰς ἕνα μακρινὸ χωριὸ δπου τὴν
συνήγαγε ἡ δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμ-
πιβέρ καὶ τὴν ἀνάθεσε ὡς κόρη του ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὁδέττης. Μία μέρα
ποὺ πῆγε στὸν πύργο τοὺς ὁ τρελλὸς βασιλεὺς καὶ τὴν εἶδε, συνῆλθε. Τὴν
ἔπρεπε στὴν αὐτὴ καὶ ἡ Ἰσαμπὴ ζήτησε. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος ὁ πατέ-
ρας τῆς ἀπεφάσισε νὰ τὴν κἀν ἑρωμένη του. Ἡ Ὁδέττη-Ροζελίς ποὺ
δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν παλιὰ της ζωὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴ τὸν
νέον. Ὁ Χαρντὶ πῆγε στὸν Σαϊτάνο καὶ ἐκεῖνος τοῖς εἶπε ὅτι ἡ Ροζελίς
καὶ ἡ Λωρὰνς πέθαναν. Κάποια μέρα ποὺ γυρῶσε ἀπὸ περιοδεία ἔσωσε τὴν
basilissa ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν ληστῶν καὶ ἐδολοφόνων τὸν ἀδελφὸ τοῦ
ρα, καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ὁρίσῃ ὅτι θὰ σκοτώνει τὸν Σιαμπιβέρ. Αὐ-
τὸς ἠνέκη. Ὁ Ἀτρόμητος ἔστειλε καὶ ἐδολοφόνους τὸν ἀδελφὸ τοῦ
basilissos. Ἐπειτα οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι τὸν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς Ἰσαμπῆ
ἐδολοφόνουν τὸν Σιαμπιβέρ καὶ τὴν παραμένει τῆς Ὁδέττης καὶ ἔ-
πῃαν στὸ δωμάτιο τῆς νέας καὶ τὴν ἀπαγάγουν. Ἀλλὰ τὴν ἔσωσε
ὁ Πασσαβάν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξώντωναν ἂν δὲν παρουσιαζότο ὁ βασι-
λεὺς, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπασμάτος ποὺ θὰ τὸν συνώ-
δευε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Ὁ Πασσαβάν δταν ἐγύρισε σὰτι
τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ἐπίδειξιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἀτρομήτου, οἱ ὁποῖοι τὸν
κατηγόρησαν ὡς δολοφόνου τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης. Ἐξέφυγε καὶ ἔπῃε
στον πύργο ὅπου ἔμεινε ἡ χήρα τοῦ δολοφονηθέντος, ὅπου θὰ ἐσκοτώτο
ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ἡ δούκισσα, ἡ ὁποία τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ Ροζελίς ἔζη-
σε. Γυρίζοντας στὸ Παρίσι ἐφιλοενητήσθη τὸ σάτι τῆς νέας Βαλανσίν καὶ ἔ-
κει συνήγαγε τὴν Λωρὰνς, ἡ ὁποία ὅμως τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἔλεγαν Ἰσαμ-
νὰ. Ἀπ' ἐκεῖ ἔπῃε στὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ
τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ περαιοποιῇ τὸν ἐπὶ τὸν ἔλεγον. Τὸν ἴδιο καιρὸν σὰ ἀνά-
κτορα ἡ Ἰσαμπὴ ἐτόλμασε τὴν τίμησιν γιὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ κατὰ
τῆς Ὁδέττης. Τὴν ἔλαβεν ἐκείνη πεινασμένη καὶ ἐξαγορευμένη στὸ διαμερίσμα
νῆς νέας, ἀλλ' ὁ σκύλος τῆς τελευταίας, ὁ Μαγνιόρ, ἐξηγάνασε τὸ θῆλον
νὰ ὑποχωρήσῃ καταπληγμένον πρὶν πολεῖν καὶ θύξῃ τὴν κυρία του.
Ἡ Ἰσαμπὴ πῆγαγεν στὸν Σαϊτάνο γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ σκοτώσῃ τὴν
Ὁδέττη καὶ ἐκεῖ εὐρίσκει τὸν Πασσαβάν. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ μάγος ἦταν ἔ-
τοιμος νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ τὸν πῆρεν μαζί τῆς στὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ τοῦ
προτείνει νὰ γίνῃ ἑρωμένης τῆς. Ὁ νέος ἀνέκτειται καὶ ἡ Βασίλισσα τὸν ἀ-
φίνει πάλι στὸν Σαϊτάνο ὁ ὁποῖος τὸν παρασέρνει, στὰς κατωκάμους τοῦ
Παρισινοῦ ὅπου συνεδριάζουν συνωμῶται ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀτρομήτου.
Ἐκεῖ ἐκώλυσε τὸν Κουτελέρ καὶ ἔφυγε. Ἐν τῷ μεταξὺ δυὸ ἐρημίτες
ποῦ ἦσαν πάλι νὰ φερανοῦν τὸν βασιλέα, ἐπῃσαν. Ἀτρόμητος καὶ τοῦ
εἶπαν ὅτι τοὺς εἶδε ἡ Ὁδέττη, τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ βασιλεὺς θὰ εἶπε τὸ
ὄνομα τοῦ τοῦ ἔσωσε. Ἐκεῖνος στέλνει τότε τοὺς Μπρακαγιάν, Λαβάν καὶ
Μπρασακίγ, μεταφρισμένους σὲ ἐρημίτες, νὰ σκοτώσουν αὐτοὺς τὸν βασιλέα.
Ὁ Πασσαβάν πῆγαγεν στὸν Σαϊτάνο νὰ τὸν ἐκδικηθῇ καὶ ἐκεῖ μαθαίνει
ἂν αὐτὸν ὅτι ἡ Ὁδέττη καὶ ἡ Ροζελίς εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ὁ μά-
γος τοῦ παραδίδει ἐκίσχιν καὶ ἕνα κουτὶ γεμάτο κοσμήματα ποὺ ἀνήκουν
στὴν Ροζελίς καὶ τὰ ὁποῖα ὁ Πασσαβάν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ λοχαγοῦ Ταν-
τεγνὶν πρὶν ὁπαδοῦ τοῦ Ἀτρομήτου μεταβάλλει σὲ χρῆματα, καὶ πῆγα-
γὸν νὰ τὰ φυλάξουν στὸ σάτι τοῦ τελευταίου. Ἐκεῖ ὅμως τοὺς πο-
λοχούν ἄνθρωποι τοῦ Ἀτρομήτου, συλλαμβάνουν τὸν Πασσαβάν μὲ δό-
λο καὶ τὸν ὠδηγοῦν στὴν Χουίντελόν. Ἡ Ἰσαμπὴ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ἀτρο-
μήτο νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττη καὶ θὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνατοῖσῃ τὸν Κά-
ρολο καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλεὺς. Ἐκεῖνος ὑπόσεται ἄλλ' ἐπιχειρεῖ νὰ
φέρῃ τὴν νέα στὸ μέγαρό του γιὰ νὰ τὴν σώσῃ ἀπ' τὴν βασίλισσα καὶ
νὰ τὴν κατακτείνῃ. Ἡ Ὁδέττη ποὺ τὸν νομίζει πατέρα της δέχεται ἄλλ'
δταν ἐννοῇ τοὺς σκοποὺς του τὸν ἀποκρούει μὲ φρίκη.

ποίας ἐπάλεψε ἀπὸ τότε ποὺ
βγήκε ἀπὸ τὸ Χουίντελόν. Ἦταν
κάτι τι τὸ τρομερὸ. Ἡ χειμωνιά-
τικὴ αὐγὴ τὴν βρῆκε καταβεβλη-
μένη, ξάγρυπνη, σερμιγμένη στὰ
μαξιλάρια της...

Ὅλην αὐτὴν τὴν ἡμέρα ὅλη
τὴν νύκτα, ποὺ ἀκολοῦθησε, τὶς
ἐπέρασε σὲ ἀπομόνωση, ἄλλοτε
μανιώδης, ἄλλοτε κλαίγοντας,
ἄλλοτε σὲ τρομερὴ ἡσυχία καὶ
ἄλλοτε σὲ προσβολὴς παραληρη-
ματος.

Τέλος ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες
ἡ Ἰσαμπὴ βρέθηκε δυνατὴ, ἀ-
συνκίνητη, ἐτοιμὴ γιὰ δράση. Ἐ-
λεγε μέσα της.

—Ἄν ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμη-
τος εἶναι ἐκεῖ καὶ θελήσῃ νὰ
τὴν ὑπερασπίσῃ θὰ γίνουν δυὸ
πτώματα ἀντὶ ἐνός.

Καὶ τὴν τρίτην ἡμέρα αὐτὴ
ἦταν ἡ μόνη της σκέψις. Ὁ ἱπ-
πότης Πασσαβάν εἶχε ἐξαφανισθῇ
ἀπὸ τὸ μυαλό της.

Αὐτὸ τὸ πρωὶ ἐκάλεσε νὰ ἔλ-
θουν οἱ δυὸ ἡ τρεῖς κατάσκοποι
της, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο κοντὰ
στὴν Ὁδέττη καὶ τοὺς ἔδωκε τὶς
ὁδηγίες της, οἱ ὁποῖες ἦσαν ἀ-
πλοῦστες. Νὰ τὰ κανονίσουν
ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ
Ὁδέττη νὰ βρεθῇ μόνη. Ἐπειτα
ἡ βασίλισσα νύβηκε. Ἦταν ἐν-
νέα ἡ ὥρα δταν ἐτοιμάσθηκε.

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀπομακρυ-
σμένες καμπάνες ἐσήμαιναν. Ἀρ-
χίζει θόρυβος. Τὸ σῦρε καὶ ἔλα-
τῶν ἐνόπλων μέσα στὰ ἀνάκτορα
εἶναι γίνετο σπαιμωδικό. Φωνὲς καὶ
προσκήσεις εἰς βοήθειαν ἀκού-
οντο συνεχῶς.

—Τὶ νὰ συμβαίνει; ἐμουνουμύ-
ριζε ἡ Ἰσαμπὴ, ἀσθμαίνοντας.

—Ἄκουγε χωρὶς νὰ ἐννοῇ. Ἐ-
κάλεσε τὸν λοχαγὸ της, ἐκεῖνος
ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τῆς δόσῃ

καμμιὰ ἐξήγησιν. Δύο ὄρες ἐπέρασαν. Ἡ Ἰσαμπὴ ἐπῃγαγε ἀπὸ
τὸ ἕνα παράθυρο στὸ ἄλλο, προσπαθώντας νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἀκού-
σῃ. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε παρὰ τοὺς τοξότας τοῦ ἀνακτόρου, οἱ ὁποῖοι
συνκεντροῦντο γιὰ μάχη. Δὲν ἄκουγε παρὰ τοὺς ἀορίστους μα-
νῶν. Προσπαθοῦσε νὰ κατατοπισθῇ στὸ μεγάλο αὐτὸ δῶμα τὸ ὁ-
ποῖον ἐμάνευσεν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ἀλλὰ μέσα της εἶχε μιά μόνον
σέωσιν εἶχε ἔλθει.

Ἡ Ἰσαμπὴ ἐτοποθέτησε στὴν ζώνη της τὸ σιελέττο της ὁ-
πως ἔκταναν τότε πολλὰς κυρίες.

Διευθύνθη πρὸς τὴν πόρτα.

Ἦταν ὥχρη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐφάνη ἡσυχώτερη! Μόνον εἶπε
στὶς δεσποινίδες της.

—Αὐτοὶ οἱ θόρυβοι μὲ ἀνησχοῦν. Θὰ πάω ἡ ἴδια στὸν βα-
σιλέα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ. Σεῖς μέινετε ἐδῶ. Θὰ πάω μόνη.

Ἡ βασίλισσα βγήκε καὶ πῆγε στὴ γαλαρία. Τὴν ἴδια στιγμὴν
ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος παρουσιάσθη στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκά-

λας. Ἦταν πελιδνὸς ἀλλαγμένος. Μὲ μιά ματιὰ ποὺ ἔριξε στὴ
basilissa ἐκατάλαβε τί ἐπῃγαγε ἐκεῖνη νὰ κἀν.

Διηυθύνθη πρὸς αὐτήν. Καὶ οἱ δυὸ ἀντελήφθησαν ὅτι τὴν
στιγμὴν ἐκεῖνη δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ δολιευθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

—Διῶχτε ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον! εἶπε ὁ Δουξ μὲ ὑπόκωφον
φωνή.

Ἡ βασίλισσα γύρισε πρὸς τὸν λοχαγὸ της, καὶ τοῦ ἔδωκε μιά
γρήγορη διαταγὴ. Σὲ ἕνα λεπτὸ ἡ μεγάλη γαλαρία ἀδείασε. Καὶ
τότε Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ῥώτησε.

—Πηγαίνετε στὸ διαμερίσμα τῆς Ὁδέττης;

—Μάλιστα, ἀπήντησε ἡ Ἰσαμπὴ, μὲ δόνημα σφιγμένα.

Καὶ τὸ χέρι τῆς συνεσπάρθη ἐπάνω στὴ λαβὴ τοῦ ἐγγχειριδίου
της. Ὁ Δουξ τὴν παρακολουθοῦσε. Ἀσφαλῶς τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ
πνίξῃ τὴν βασίλισσα. Ἀλλὰ εἶχε λάβει τὶς ἀποφάσεις του. Καὶ ἀ-
πῆντησε.

Σὰς τὴν παραδίδω.

Ἡ Ἰσαμπὴ ἀνεταράχθη ἀπὸ ἕνα φρενήρες τρομοῦλισμα, Ἡ
ἐλπίδα ἐγέμισε τὴν καρδίαν της. Εἶχε τὴν συναίσθησιν ὅτι μπο-
ροῦσε νὰ πιασθῇ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ζωὴ, νὰ φθάσῃ ἴσως νὰ ἀγαπή-
σῃ τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητο. Γόν ἀγαποῦσε ἄλλοτε...

—Φυλαχθῆτε εἰπε μὲ φωνὴ τόσο ἀγρία ὥστε ὁ Δουξ ἀντελή-
φθη ὅτι στὸ δευτερόλεπτο αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ἰσαμπῆ εἶχε φθα-
σει στὸ ἀνώτατο σημεῖο παροξυσμοῦ μίσους.

—Γνωρίζω! ἐβρυχήθη. Μπορεῖτε νὰ δυσπιστήτε σὲ μένα.

Προσεπάθησε νὰ σὰς προδώσω. Προσεπάθησε νὰ πείσω τὴν νέα
αὐτὴ καὶ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ τὴν ἴδια ἡμέ-
ρα ποὺ ὠρκίσθηκα σὲ σὰς ὅτι ἤμουν
δικός σας. Ἐλείψωσαν. Καὶ σὰς ἔπανα-
λαμβάνω! Σὰς τὴν παραδίδω. Σκοτώστε
τὴν, βγάλτε τὴν ἀπὸ τὴν ζώην μου.

Ἐσιώπησε λίγο καὶ ἐξήκολούθησε.

—Νὰ ξεριζώσω τὴν καρδίαν μου ἂν
χρειάζεται, ἀλλὰ νὰ γίνω βασιλεὺς. Ὁ
κύριος... Καὶ ἡ σειρά σας τώρα. Προ-
σπαθήσατε νὰ μὲ προδώσετε τὴν ἴδια
ἡμέρα ποὺ ὠρκισθήκατε ὅτι ἀνήκετε
σὲ μένα. Κατεβήκατε στὶς κρυψέες
τῆς Χουίντελόν. Ἡ σειρά σας, λῆω. Μοῦ
παραδίνετε τὸν Πασσαβάν;

Ἐρείδισεν! Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο
ἐκεῖνη ἦταν ἀνωτέρα ἀπὸ τὸν Γιάννη
τὸν Ἀτρόμητο. Αὐτὸς ἔτρεμε, λιποθυ-
μῶσε στὴν ἰδέα ὅτι ἡ Ὁδέττη θὰ ἦ-
ταν νεκρή. Ἀλλὰ ἐκεῖνη εἶχε ἤδη κατα-
δικάσει τὸν Πασσαβάν.

—Ἄς πεθάνῃ, εἶπε ψυχρά. Τί μὲ
ἐνδιαφέρει. Ἄν ποτὲ ἐννοίωσα κάποιον
οἶκτον γιὰ τὸν δυστυχισμένον αὐτόν, ὁ
ὁποῖος ἄλλωστε μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν,
αὐτὸς ὁ οἶκτος ἐπέθανε. Δὲν θὰ τὸν δι-
κάζουν;

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος μισοάνοιξε τὸ
ἐπανωφόρι του καὶ ἔβγαλε μιά περγαμν-
ὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὴν Ἰσαμπὴ, τὴν ὁ-
ποῖαν ἐκῆντο ἀπληστα καὶ ὄν χορ-
δὸν ἐκεῖνη ἐδιάβαζε. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν
διέτρεψε χωρὶς συγκίνησιν καὶ τὴν ξανά-
δωσε στὸν Δουκ, λέγοντας.

—Ὅλα εἶναι καλά. Δὲν ὑπάρχει τί-
ποτε πιά τὸ ζωντανὸ μεταξὺ σοῦ καὶ
ἐμοῦ.

Ἡ περγαμνὴ ἀνέγραφε τὴ διαταγὴ
νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἴδια ἡμέρα, κατὰ τὸ
μεσημέρι, στὴν πλατεία Γκρεβ τὸν ἱππό-
τη Πασσαβάν ποὺ συνέληφθη διότι ἐ-
σκότωσε τὸν Δουκ τῆς Ὁρλεάνης ὁ
δελφὸν τοῦ βασιλέως.

—Ἡ δίκη ἐτελείωσε! ἐξήγησε ὁ
Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος. Ὅλα ἐτελείωσαν.
Δυὸ συνεδριάσεις ἐφθασαν γιὰ νὰ κατα-
δικασθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, γιατί οἱ
μετρωτὶες ἀφθονοῦσαν. Σὲ μιά ὥρα θὰ
ὠδηγηθῇ στὴν Γκρεβ καὶ σεῖς... ναί...
ἔχετε δίκην. Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ζων-
τανὸ μεταξὺ μας.

—Τίποτε παρὰ μόνον ὁ βασιλεὺς καὶ
ἡ Μαργαρίτα τοῦ Χαίνό.

—Στὸ κτύπημα τοῦ μεσημεριοῦ ὁ
Μπρασακίγ θὰ κἀν ἐπάνω στὸν βασι-

λες. Ἦταν πελιδνὸς ἀλλαγμένος. Μὲ μιά ματιὰ ποὺ ἔριξε στὴ
basilissa ἐκατάλαβε τί ἐπῃγαγε ἐκεῖνη νὰ κἀν.

Διηυθύνθη πρὸς αὐτήν. Καὶ οἱ δυὸ ἀντελήφθησαν ὅτι τὴν
στιγμὴν ἐκεῖνη δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ δολιευθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

—Διῶχτε ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον! εἶπε ὁ Δουξ μὲ ὑπόκωφον
φωνή.

Ἡ βασίλισσα γύρισε πρὸς τὸν λοχαγὸ της, καὶ τοῦ ἔδωκε μιά
γρήγορη διαταγὴ. Σὲ ἕνα λεπτὸ ἡ μεγάλη γαλαρία ἀδείασε. Καὶ
τότε Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ῥώτησε.

—Πηγαίνετε στὸ διαμερίσμα τῆς Ὁδέττης;

—Μάλιστα, ἀπήντησε ἡ Ἰσαμπὴ, μὲ δόνημα σφιγμένα.

Καὶ τὸ χέρι τῆς συνεσπάρθη ἐπάνω στὴ λαβὴ τοῦ ἐγγχειριδίου
της. Ὁ Δουξ τὴν παρακολουθοῦσε. Ἀσφαλῶς τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ
πνίξῃ τὴν βασίλισσα. Ἀλλὰ εἶχε λάβει τὶς ἀποφάσεις του. Καὶ ἀ-
πῆντησε.

Σὰς τὴν παραδίδω.

Ἡ Ἰσαμπὴ ἀνεταράχθη ἀπὸ ἕνα φρενήρες τρομοῦλισμα, Ἡ
ἐλπίδα ἐγέμισε τὴν καρδίαν της. Εἶχε τὴν συναίσθησιν ὅτι μπο-
ροῦσε νὰ πιασθῇ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ζωὴ, νὰ φθάσῃ ἴσως νὰ ἀγαπή-
σῃ τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητο. Γόν ἀγαποῦσε ἄλλοτε...

—Φυλαχθῆτε εἰπε μὲ φωνὴ τόσο ἀγρία ὥστε ὁ Δουξ ἀντελή-
φθη ὅτι στὸ δευτερόλεπτο αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ἰσαμπῆ εἶχε φθα-
σει στὸ ἀνώτατο σημεῖο παροξυσμοῦ μίσους.

—Γνωρίζω! ἐβρυχήθη. Μπορεῖτε νὰ δυσπιστήτε σὲ μένα.

Προσεπάθησε νὰ σὰς προδώσω. Προσεπάθησε νὰ πείσω τὴν νέα
αὐτὴ καὶ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ τὴν ἴδια ἡμέ-
ρα ποὺ ὠρκίσθηκα σὲ σὰς ὅτι ἤμουν
δικός σας. Ἐλείψωσαν. Καὶ σὰς ἔπανα-
λαμβάνω! Σὰς τὴν παραδίδω. Σκοτώστε
τὴν, βγάλτε τὴν ἀπὸ τὴν ζώην μου.

Ἐσιώπησε λίγο καὶ ἐξήκολούθησε.

—Νὰ ξεριζώσω τὴν καρδίαν μου ἂν
χρειάζεται, ἀλλὰ νὰ γίνω βασιλεὺς. Ὁ
κύριος... Καὶ ἡ σειρά σας τώρα. Προ-
σπαθήσατε νὰ μὲ προδώσετε τὴν ἴδια
ἡμέρα ποὺ ὠρκισθήκατε ὅτι ἀνήκετε

τέλεση, ἐν τοῖς τοῖς ἡορθάνετο ὅτι τοῦ ἔμενε ἀκόμη κάποια ἐλπίς. Τὴν ἡμέρα ἐδέχθη μάλιστα δυὸ ἐπισκέψεις! (δὲν μιλοῦμε γιὰ ἐκείνη τῆς Ἰζαμπά, πού ἐγινε ἀργά τὴν νύκτα).

Ἡ πρώτη, τὴν ὅποιαν καὶ ἐπερίμενε, ἦταν τοῦ δεσμοφύλακος του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔφερε τρόφιμα πού προωρίζοντο γιὰ ἓνα ἐπὶ κίνδυνον φυλακισμένο τοῦ Κράτους.

—Νά λοιπόν, ὅτι ξαναγύρισε; ρώτησε με τὴν ἀδιάφορη φωνή του.

—Μήπως αὐτὸ σὰς στενοχωρεῖ; εἶπε ὁ Πασσαβάν. Δὲν εἰμαι ἓνας καλὸς φυλακισμένος, πολὺ γλυκός, ἀνίκανος γιὰ μιὰ ἀπόπειρα δραπέτευσεως;

—Χμ! ἀπήντησε ὁ δεσμοφύλαξ. Θὰ μπορούσατε νὰ προσπαθήσετε νὰ δραπέτευσετε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ἐχρησίμευε σὲ τίποτα. Σὰς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὴν Χουίντελὸν παρὸς με τὰ πόδια ἐμπρός. Καὶ ἔπειτα δὲν θὰ ἔχετε τὸν καιρὸν. Ἀκουσα ὅτι θὰ σὰς δικάσουν, δὲν ξέρω γιὰ ποῖο ἐγκλημα καὶ, σὲ τρεῖς, τέσσερες ἡμέρες, θὰ σὰς παραδώσουν στὸν δῆμιο.

—Ἄ! αὐτὸ εἶναι μιὰ παρηγορία.

—Ναί! εἶναι προτιμότερος ὁ δῆμιος. Τουλάχιστον τελειώνει γρήγορα. Ἡ ἀγωνία πού θὰ σὰς ἔπιανε ἐδῶ θὰ ἦταν τρομερὴ καὶ θὰ διακοῦσε μερικὸς μῆνες.

Ὁ Πασσαβάν ἄρχισε νὰ γελάει.

—Καλά, εἶπε, ὅσον δῆποτε γρήγορα καὶ ἂν με παραδώσουν στὸν δῆμιο θὰ ἔχωμε τὸν καιρόν...

—Τὸν καιρόν γιὰ τί;

—Τίποτε! Θυμώσατε τί μοῦ εἶπατε ὅταν με βοηθήσατε νὰ σκαρφαλώσω στὸ δωμάτιο τῆς διδος Σιαμπιβέρ;

—Μάλιστα! ἂν ἔπρεπε νὰ βοηθήσω ἀκόμη θὰ ξαναρχίζα.

—Ἀκούστε! Μοῦ ἐφάνη ὅτι εἴχατε γιὰ μένα δὲν ξέρω κάποια στοργή; εἶναι ἀλήθεια;

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια! εἶπε ὁ δεσμοφύλαξ. Περισσότερο ἀπὸ ὅσον πιστεύετε. Γιὰ σὰς θὰ ἐκινδύνεω νὰ πεθάνω.

Ὁ Πασσαβάν ἐγύρισε ἀπὸτομα τὶς πλάτες! Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸν ἐτάρασαν, τοῦ προξενήσαν μιὰ βίαιη διάψευση ἐλπίδων.

—Ἐμπρός! τότε πηγαίνω εἰς ὁ δεσμοφύλαξ.

—Ὁχι! εἶπε ζωηρὰ ὁ ἱππότης, γυρίζοντας πρὸς αὐτόν. Ἀκούστε! Ἀφοῦ διακινδυνεύσατε τὴν ζωὴν σας πρὸς χάριν μου, ἀφοῦ ἰσχυρίζεσθε ὅτι σεῖς μοῦ εἴχατε λίγη φιλία, ἀφοῦ δείξατε τὴν στοργὴν σας γιὰ τὴν δεσποινίδα Σιαμπιβέρ, λοιπόν, γι' αὐτὴν κρὸς καίτοι τώρα.

—Τί θέλετε!

—Βοηθήσατέ με νὰ φύγω.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐκύντησε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν θέλετε;

—Εἶναι ἀδύνατον!

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐκυντῶντο! Καὶ οἱ δυὸ χωρὶς ἄλλο εἶχαν κάποια κρυφὴ σκέψη, γιὰ τὴν οἱ ματιὰς τους ἦσαν ταραγμένες... Ὁ δεσμοφύλαξ ἐπανάστασε.

—Ἀδύνατον... γιὰτί μὰς ἐπιβλέπουν... καὶ ἔπειτα θὰ σὰς τὸ πῶ. Ὁρκίσθηκα, δὲν τὸ ξέρετε αὐτό; Ἐ, λοιπόν, ἓνας δεσμοφύλακας ὀρκίζεται νὰ μὴ διευκολύνῃ τὴν δραπέτευση τῶν φυλακισμένων... Ἐνας ὀρκος, χμ... Πιστεύετε στὴν αἰωνία καταδίκη;

—Πιστεύω! εἶπε σοβαρὰ ὁ ἱππότης.

—Βλέπετε λοιπόν!

—Τί βλέπω;

—Ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σὰς διευκολύνω στὸ νὰ φύγετε, ἀφοῦ ἔδοσα ὀρκον στὴν ἐκκλησία ἐπὶ παρουσία τοῦ παπᾶ!

Ὁ Πασσαβάν ἐμεινέμηνος καὶ ἐσκέπτετο.

«Κακόμοιρε Διάβολε! Ὁμως θὰ τὸ ἤθελα τόσο πολὺ νὰ τὸ ἀποφύγω... ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τρόπος»...

—Σὰς ἔλεγα, λοιπόν, ξανάπε, ὅτι θὰ ἔχωμε τὸν καιρόν...

—Ναί! εἶπε ὁ δεσμοφύλαξ με ἓνα παράξενο ὕφος. Μοῦ τὸ ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου! Καὶ προηγουμένως ὅπως τώρα, δὲν ἐτελειώσατε νὰ μοῦ εἰπῆτε γιὰ ποῖο πρᾶγμα θὰ ἔχωμε τὸν καιρόν.

—Τὸν καιρόν... νὰ κάνουμε λίγη ξιφασκία μαζί, ἐπέφερε με ἀγωνία ὁ Πασσαβάν.

—Ἄ! Ἄ! οὐτὸ εἶναι; Ἐ! λοιπόν μοῦ κάνετε εὐχαρίστηση, κύριε.

—Φτωχὲ διάβολε! ἐπιθύρισε ὁ Πασσαβάν.

Καὶ ἐσκούπισε με τὸ ἀνάποδο τοῦ μονικιοῦ του τὸν ἰδρωτὰ πού ἔβγαине ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ἐκύνταξε μιὰ στιγμή τὴν στεγνὴ φυσιογνωμία τοῦ δεσμοφύλακος καὶ ἐνόμισε ὅτι εἶδε στὸ πρόσωπο αὐτοῦ μιὰ παράξενη ἐκφραση οἴκτου, αὐτοθυσίας, ἰσως.

—Πρέπει, ἐβρουχίθη, ὥστε λέτε ὅτι αὐτὸ θὰ σὰς προξενήσῃ εὐχαρίστηση;

—Ἀσφαλῶς! Δὲν θὰ στενοχωρηθῶ νὰ ἰδῶ τὶς προσόδους πού ἐξάνατε. Ἄ! Ἄ! ἱππότη μου εἰμαι ὁ δάσκαλός σας. Ἐγὼ εἰμαι

ἐκείνος πού σὰς ἔμαθα πῶς νὰ σκοτώνετε ὠραία ἓναν ἄνθρωπο, μ' ἓνα μόνον κτύπημα πού κατευθύνεται στὴν καρδιά.

Ὁ ἱππότης ἐφρυκίσσετο.

—Ἐμαθα, ἐξακολούθησε ὁ δεσμοφύλακας, ὅτι τὸ κτύπημα σας ἐχρησίμευσε καὶ ὅτι οἱ Γκὺς καὶ Κουρτελὲς κατὶ ξέρουν γι' αὐτό. Ὁ Θεὸς ἂς συγχωρήσῃ τὶς ψυχὰς τους. Τὸ ἔμαθα αὐτὸ ἀκούγοντας τὸν Ὀκεντοβίλ. Εἶναι ἀλήθεια;

—Εἶναι ἀλήθεια! Σεῖς με ἔμαθατε τὸ κτύπημα.

—Σὰς ἐχρησίμευσε, ἐξακολούθησε ὁ δεσμοφύλαξ, με ἓνα τόνο ἀδιαφορίας. Θὰ μπορούσε νὰ σὰς χρησιμεύσῃ ἀκόμα. Μήπως ξέρουμε...

Μιὰ βαθεῖα φρυκίσις συνετάραξε καὶ πάλι τὸν ἱππότην.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ δεσμοφύλαξ, αὐτὸ ὅχι μόνον θὰ μοῦ κίνη εὐχαρίστηση, ἀλλὰ θὰ τὸ θεωρήσω καὶ ὡς τιμὴ μου! Ἐφ' ὅσον εἴσθε ὁ φυλακισμένος μου δὲν εἴχατε φέρει τὸ ξίφος. Σεῖς κτυπήθηκατε με εὐγενεῖς, με ἀνθρώπους πού βρίσκονται πρὸς ψηλὰ ἀπὸ ἓνα φτωχὸ ἄνθρωπο σὰν ἐμένα, ἀλλὰ τώρα, Διάβολε... θὰ με κάνετε εὐγενή.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ ἱππότης ἐνόμισε ὅτι διέκρινε ἓνα εἶδος τρομερῆς ἐρωμένης στὴ φωνὴ τοῦ δεσμοφύλακος.

—Ἐ, καλὰ! Ἀφοῦ αὐτὸ σοῦ προξενεῖ εὐχαρίστηση καὶ σοῦ κάνει τιμὴν, ὅπως λές, πότε θὰ ἀρχίσωμε;

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐσκέφθη καὶ εἶπε ἀργά.

—Θὰ φέρω δυὸ ξίφη ὅπως ἄλλοτε. Με τὴν δικήν σας ἐπιτηδεύω καὶ τὴν δικήν μου, δὲν διακινδυνεύω νὰ τραυματισθοῦμε σοβαρά.

—Ὁχι! δὲν κινδυνεύω.

—Θὰ κατεβάσω λοιπόν δυὸ καλὰς καίστερες λάμες γιὰτί συχαίνομαι τὶς λάμες ἐκείνες, πού λυγίζουν ἢ καὶ σπάζουν με τὸ πρῶτο κτύπημα.

—Πότε; ρώτησε αἰσθημαίνοντας ὁ Πασσαβάν.

—Μόλις θὰ μπορέσω.

Καὶ ἀπεσπύθη ἡσυχος καὶ ἀδιάφορος, ὅπως συνήθιζε ἀφήνοντας τὸν φυλακισμένο του σὲ μιὰ κατάστασι ἀπερίγραπτης νευρικότητος. Ἀλλ' ὅτε φρυκίσσε καὶ ἄλλοτε ἔλεγε.

—Κακόμοιρε διάβολε... θὰ ἔχω τὸ κουράγιο αὐτό; καὶ ὅμως πρέπει. Γιὰ τὴν Ὀδέττη, γιὰ τὴν Ροζελίς...

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς θὰ εἶχαν περάσει περίπου τρεῖς ὥρες ὅταν ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς ἀνοίξε γιὰ δευτέρη φορὰ. Τώρα ὁ δεσμοφύλαξ στάθηκε σὸν διάδρομο καὶ ἀντὶ γι' αὐτὸν μῆκαν 4 ἄνδρες πού κρατοῦσαν δάδες, οἱ ὁποῖες ἐφώτισαν ζωηρὰ τὸ κελί! Ἐπειτα 8 ἐνοῦλοι παρετάχθησαν κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, ἐνῶ 12 ἄλλοι ἐποπεθετοῦντο στὸ διάδρομο. Τέλος δύο ὑπηρετεῖς ἔφεραν ἓνα μικρὸ μαῦρο τραπέζι καὶ 4 σκαμνιά.

Ὅταν ὅλες αὐτὲς οἱ προπαρασκευὲς τελείωσαν, ὁ Πασσαβάν εἶδε νὰ μπαίνουν οἱ Σκὰς καὶ Ὁκεντοβίλ, καὶ κατόπιν 3 ἢ 4 προσωπικότητες τοῦ οἴκου τῆς Βουργώνης.

Ὅλοι ἦσαν σιωπηλοί.

Ὁ Πασσαβάν κυττοῦσε ὅλα αὐτὰ με ἓνα περιφρονητικὸ χαμόγελο, τὸ ὁποῖον εἶχε τουλάχιστον τὴν ἀξία ὅτι ἦταν εὐλακρὸν! Ἀληθινὰ δὲν ἐνδιαφερότο γιὰ κείνα πού συνέβαιναν. Ἡ συνομιλία του με τὸν δεσμοφύλακα τοῦ ἀφῆκε μιὰ ἐγκύπωση ἐξαιρετικὰ βαθεῖα.

Ἀνεξήτησε τὸ βλέμμα τῶν Σκὰς καὶ Ὁκεντοβίλ, ἀλλὰ καὶ οἱ δυὸ εὐγενεῖς, γύρισαν ἀλλοῦ τὰ μάτια των.

Ἐνας μικρόσωμος ἄνθρωπος, ντυμένος στὰ μαῦρα, μῆκε, χαίρετῃ καὶ κάθισε στὴν ἀκρὴ τῆς τραπέζης, πῆρε πένες καὶ τοποθέτησε μπροστά του διάφορες περγαμινές. Ἦταν ὁ γραμματεὺς.

Τέλος, τρεῖς ἄνδρες, ντυμένοι καὶ αὐτοὶ στὰ μαῦρα, σοβαροὶ καὶ ἐπίσημοι, μῆκαν στὴ φυλακὴ καὶ ἐκάθισαν ἀμέσως στὰ σκαμνιά τὰ ὁποῖα εἶχαν τοποθετηθῇ μπροστά στοῦ τραπέζι. Ἦταν οἱ δικασταί.

Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς διάβασε ἓνα χαρτί τὸ ὁποῖον καθώριζε ὅτι λόγῳ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐγκλήματος, τῆς σπουδαιότητος τοῦ προσώπου τοῦ θύματος, τοῦ, ὑπῆρχε σοβαροὶ λόγος νὰ φοβῶνται ὅτι ὁ φυλακισμένος δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ὀδηγηθῇ στὴν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου! ὅτι ἡ δικαία ὀργὴ τοῦ Παρινοῦ λαοῦ θὰ ἀφῆρει ἀναμφιβόλως τὸν κατηγορούμενο ἀπὸ τὴν τιμωρία πού τὸν ἀνέμενε δι' ἐνὸς θανάτου ἀσφαλῶς ἀξίου, ἀλλὰ πολὺ ἡπιού καὶ, συνεπῶς, ἡ δίκη θὰ διεξαχθῇ με τὴν μεγαλειότεραν δυνατήν μυστικότητα.

Τὸ ἴδιον ἔγγραφο ἔλεγε ὅτι τὸ κελλὶ τοῦ κατηγορουμένου θὰ μεταβάλλετο εἰς αἰθούσαν δικαστηρίου.

Ὁ Πασσαβάν παρετήρησε ἀκριβῶς ὅτι οἱ σύμβουλοι τοῦ δικαστηρίου δὲν θὰ μπορούσαν ποτε νὰ μπουν σ' αὐτὴν τὴν φυλακὴ, ἀλλὰ καὶ ὁ δικαστὴς τοῦ ἀπήντησε πολὺ σωστά δὲν εἶχε γνώμη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐλ ε λ ε τ ε ν ἄ μ ἄ θ ε τ ε τ ὸ ν χ α ρ α κ τ ῆ ρ ἄ σ α ς , τ ἄ π ρ ὠ τ ε ρ ῆ μ α τ ἄ σ α ς , τ ῖ ς ψ υ χ ι κ ῆ ς ἰ δ ι ὀ τ ῆ ς ἰ ἴ σ α ς :

Γράψετε λίγες λέξεις μ' ἓνα ψευδώνυμον στὴν ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικῶς «Πάνθεον», Ἀθήνας ἐσωκλειώντας 5 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα καὶ τὸ κατωτέρω δελτίον.

Αἱ ἐπιστολαὶ σας πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι με τὸν πραγματικὸν γραφικὸν χαρακτῆρά σας, χωρὶς καλλιγραφίας καὶ ἐπιτηδεύσεις.

Σ η μ.—Ὅσοι καὶ δεῖσι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὸν χαρακτῆρα φίλων σας προσώπων, ἐσωκλείσατε χειρόγραφόν τους καὶ ἀνάλογα γραμματόσημα καὶ δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ",

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ ὁ χώρος δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν καταχώρησιν ὅλων τῶν ἀπαιτήσεων διὰ τοῦτο ἀκολουθεῖται εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν ἡ σειρὰ τῆς ἀφίξεως τῶν σχετικῶν ἐπιστολῶν.

Π τ ω χ ῆ ν Ἐ λ λ η ν ἰ δ α.—Σύρον. Δὲν εἴσθε πτωχὴ σὲ αἰσθητά καὶ σὲ προσόντα, ἀλλὰ εἴσθε λιγὰκι νοθερὰ καὶ δὲν ἀγαπᾶτε τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν πρόοδο. Προσηλωμένη στὰ ἐρωτικά σας ζητήματα, θυσιάζετε ὅλα τ' ἄλλα. Καὶ γίνεσθε θύμα τῶν ἐπιτηδεύων ἑσσι. Φροντίσατε νὰ πλουτίσετε τὰς γνώσεις σας καὶ τὴν πείραν σας ἀπὸ τὴν ζωὴν.

Λ υ δ ἰ α.—Μυστηριώδης ὑπαρξίς. Σὰς περιβάλει πάντα ἓνας μυστικισμός. Ἀφήνετε κενὰ στὴ ζωὴν σας καὶ προχωρεῖτε προστά χωρὶς νὰ φροντίζετε νὰ μάθετε πού θὰ σὰς βγάλῃ αὐτὴ ἡ μέθοδος. Δὲν κλεῖτε τοὺς αἰσθητικὸς σας λογαριασμοὺς καὶ ἀνοίγετε νέους με ζῆλο ἄλλο καὶ με ψυχραιμία. Ἡ θὰ πετύχετε μιὰ μέρα πολὺ ἢ θὰ πέσετε πολὺ ἄσχημα. Τα κτοποιήσατε τὴν ζωὴν σας.

Γ α τ ο ὺ λ α.—Εἴσθε γατούλα με νύχια καὶ οὐρὰ πού τὴν χώνετε παντοῦ. Ζητᾶτε μιὰ θερμὴ σχέση ἀπὸ κάθε σας φίλα καὶ πέφτετε ἔξω πολλὰς φορές. Σὰς κακολογοῦν. Δὲν σὰς μέλλει. Κάνετε ὅτι θέλετε καὶ περιφρονεῖτε τὴν κοινὴ γνώμη. Σὰς ἀρέσει ν' ἀστείεσθε νὰ λέτε τερατοδῖες καὶ νὰ γελάει. Προσέχετε γιὰτί ἂν πιασθῇτε στὸν ἔρωτα με κανένα ἱκανότερον θὰ καταντήσατε σὰν βρεμένη... γάτα.

Σ κ υ λ ἄ κ ι.—Πὲς στὸν ἀφέντη σου πῶς πρέπει νὰ συμπεριφθῇ με τοὺς ὄρους. C h o c o l a t e α.—Σὰς χαρακτηρίζει εὐπιστία καὶ ἀφέλεια. Εἴσθε φιλακόλουθος καὶ εὐσεβής, σὰς ἀρέσουν τὰ ἀπλά καὶ τακτικὰ πράγματα καὶ προσπαθεῖτε νὰ εἴσθε σωστὸ ρωλοῖ στὰς ὑποχρεώσεις σας. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι ἔτσι ἀπέναντί σας. Μὴ δείχνετε πολλὴν ἀδυναμίαν στοὺς ἀνθρώπους πού συμπαθεῖτε. Προσοχή. Γιὰ τὸν φίλον ξεχάσατε τὰ γραμματόσημα.

Ἐ φ η β ο ν.—Σὰς ἀρέσουν τὰ σχόλια, ἡ συζητήσις καὶ εἴσθε ἐπιμῶν στὴ γνώμη σας μέχρι πείματος. Δὲν εἴσθε σπάταλος οὔτε φιληλίθονος ἀλλὰ ἀγαπᾶτε πάντα κατὰ μετρίαν καὶ προσπαθεῖτε νὰ εἴσθε εὐκόλα, μελετᾶτε κατὰ ζήτημα καὶ δὲν σὰς διαφεύγει καμμίαν λεπτομέρεια. Πά εὐτυχίσατε καὶ θὰ προοδέψετε ἂν θὰ ἀκολουθήσατε τὰς κλίσεις σας καὶ δώσατε ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά σας σ' αὐτό.

Γ λ υ κ ὶ Ἀ ρ α π ἄ κ ι.—Ρωμαντικὸ καὶ ἐρωτευμένο ἀραπάκι, μὴν παραποιεῖσαι ποτε ἀπὸ τὴ ζωὴ. Σὲ προοίకిσε πλουσιοπάροχα με πολλὰς ἁρετὰς. Καρδιά μεγάλη, χέρι ἀνοιχτὸ σὲ ἔξοδα ἂν καὶ κρα-

τὰς πάντα μιὰ γραμμὴ συντηρητικὴ. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἔχης καὶ καλὴ φωνὴ ἂν καλλιεργηθῇ δὲ θὰ εἶναι γιὰ ἓνα τόσο συμπαθητικὸ μαῦρο, πλασματάκι.

Ε ὕ θ μ ο ν Σ η μ α τ ο γ ρ ἄ φ ο ν.—Λησμονήσατε νὰ συμμορφωθῇτε με τοὺς ὄρους τοῦ περιοδικοῦ.

Δ ε μ υ.—Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο.

Λ ἄ ο υ ρ α.—Ἐπίσης καὶ σεῖς.

Δ ε υ κ ῆ Ἀ ρ κ τ ο ς.—Δελία, καὶ νομιμοφοροσύνη. Παραπονίारा καὶ συγκατημένη. Κράβετε τὰ σισθημάτα σας ἀπὸ ὅλους καὶ σπανίως ἀστείεσθε, ἔστω καὶ σὲ στιγμὰς πού ὅλοι γελοῦν. Μὴν εἴσθε τόσο μεγαλοχολική. Κουράζετε.

Γ κ ρ ῆ τ α Γ κ ἄ ρ μ π ο, Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ε ἰ α ν.—Ἀγαπᾶτε τὴν ἐπίδειξιν καὶ σὰς λείπει τὸ καλλιτεχνικὸ γούστο. Προσπαθήσατε νὰ καλλιεργήσατε τὸ πνεῦμά σας. Εἴσθε ἀκόμη πολὺ νέα στὴ ζωὴ. Μόλις ἀρχίσατε νὰ τὴν κατακαβαίνετε. Νὰ φοβῆσθε τοὺς κόλακας πού σὰς λένε κομπλιμέντα.

Α υ β γ ε υ.—Ἀβουλος καὶ ἀνεργάτιστος. Σὰν μικρὸ παιδί σὲ κάθε σας ἐκδήλωσιν. Κάνετε ὅτι σὰς λένε χωρὶς νὰ ἐλέγχετε τὰ ἐλατήρια τῶν ἄλλων. Ἀγαπᾶτε μετὰ τὸ δικὸ σας τρόπο καὶ δὲν πολυσκοτίζεσθε ἀν σὰς καταλαβαίνουν.

Ζ ω ῆ σ τ ῆ ν Ἐ ρ η μ ο.—Πολὺ θάρρος, λίγη φρόνησις καὶ ἐξαιρετικὴ εὐπιστία. Τὸ ζήτημά σας εἶναι μάλλον ἐπισημονικόν. Δὲν πιστεύετε σὲ τίποτα. Εἴσθε μοιρολάτρης. Προσπαθήσατε νὰ ἔχετε ἓνα καλὸ σύμβουλο σὲ κάθε σας κίνησιν.

Ἀ φ ρ ο δ ἰ τ η.—Θελκτικὸ πρόσωπο με ἀρχετὲς χάρες καλῆς νοικοκυρᾶς. Ἀγνοεῖτε τὰ θέληγτρά σας καὶ αὐτὸ σὰς κάνει πρὸς ἐλκυστικὴ. Εἴσατε πάντα εὐθυμὴ καὶ καλοπροαίρετη καὶ σπανίως κακολογεῖτε. Μεγάλον προσόν αὐτό.

Κ λ ἄ ρ α.—Διάθεσις μεγαλοχολική, εὐγενικὰ ἰδεώδη καὶ δίψα ρωμαντισμοῦ. Τὸ βράδυ ὀνειρεύεσθε βασιλοπούλα καὶ τὸ πρωὶ ξυπνᾶτε ἀπογοητευμένη. Προσαρμοσθῆτε μετὰ τὴ ζωὴν, μῆτε, βγῆτε παῖστε, γελᾶστε. Αὐτὸ εἶναι ἡ ὑγεία καὶ φέρνει τὴν χαρὰ.

Ν ἄ γ ι α.—Μιμῆσατε κάθε τι χωρὶς νὰ μελετᾶτε ἂν σὰς ἀρροίξει. Μεγάλη προσοχὴ μὴν γελοιοποιηθῇτε. Εἴσατε χαριτωμένη κατὰ γενικὴν γραμμὴν καὶ ἡ καρδιά σας συμπνεῖ ὅσους σὰς πλησιάζουν.

Σ ὀ ν ι α.—Μυστικοπαθὴς καὶ μυστηριώδης. Σὰς ἀρέσουν οἱ τολημῆρες πράξεις καὶ δὲν φοβάσθε τίποτα. Ἐχετε ὄρεξιν νὰ χαλάσατε τὸν κόσμον, σὰς συγκαταίῃ ὅμως ἡ ἔξιοπρέπεία σας, θυσιάζετε κάθε σας ἄνεση. Ἀμφιβάλλετε καὶ δοκιμάζετε ὅλα.

Σ ε β ἰ λ λ η.—Πεζότης, συμφέρον, τάξις καὶ λίγη τσιγγουνία. Ἀνθρώπος προαρισμένος γιὰ καλὸς οἰκογενειάρχης. Λίγο τραχὺς καὶ θυμώδης. Μετανοεῖ εὐκόλα καὶ χαϊδεύει ἀντὶ νὰ ὕβριση. Καλὸς

καὶ ὑπομονητικὸς.

Θ λ ι μ μ ῆ ν η Κ σ ρ δ ι ἄ.—Λησμονεῖτε τοὺς ὄρους μου.

Ν ἰ ν α.—Δὲν τηρεῖτε τοὺς ὄρους.

Κ ρ ἄ ν ο ς Ν η σ κ ὀ τ η ς.—Ἐλίσσης καὶ σεῖς.

Ἀ σ π ρ ο Ἀ ρ α π ἄ κ ι.—Σὰς ἀρέσει ἡ κομψότης καὶ ἡ εὐπρέπεια. Εἴσθε φιλόρεσκη καὶ κοκέτα. Λέτε κατὰ ἀνώδυνα ψέμματα ἀπὸ πόζα καὶ ἀγαπᾶτε τὸ γλῆντια. Οἱ φίλοι σας σὰς λατρεύουν καὶ τὸ ἀξίζει.

Ρ α γ ι σ μ ῆ ν η Κ α ρ δ ι ἄ.—Παιδικὴ ἀπλότης, καλωσύνη μεγάλη, ταπεινοφροσύνη πολλή. Δὲν θυμώσατε συχρὰ οὔτε κρατᾶτε κακία. Ἀγαπᾶτε ὅλους καὶ καὶ ὅλες χωρὶς προτιμήσεις μεγάλες καὶ ὅμως θ' ἀγαπήσατε πολὺ γιὰτί ἔχετε θερμὸ χαρακτῆρα.

Κ ὀ ρ η ν τ ο ὺ ἔ ξ ω τ ε ρ ι κ ο ὺ. Πάντα ἐρωτευμένη καὶ πάντα σὲ ἀμφιβολίας γιὰ τὸν ἐρωτὰ σας. Ὑποψιάζεσθε κινδύνους πού δὲν ὑπάρχουν δημιουργεῖτε φόβους. Νὰ προσπαθήσατε νὰ εἴσθε πρὸς δυνατὴ καὶ πολὺ πρὸ φυσικῇ. Ἐτσι θ' ἀγαπηθῇτε καὶ θὰ εὐτυχῆσατε (Ὑπάρχουν στὰ ταχυδρομεῖα διεθνῇ δελτία ἀντὶ γραμματόσημα).

Ν α ν ἰ ν α.—Πονᾶς καὶ κανεὶς τὴν ψυχρά, ὑποκρίνεσε τὴν ἀδιάφορη καὶ ὑποφέρειν πρώτη. Προσοχή! ἡ πολλὴ ἀξιοπρέπεια σκοτώνει τὴν ἀγάπην. Δὲν πρέπει νὰ δοκιμάζωμε τόσο ἐκείνους πού μὰς ποιοῦν γιὰτί κουράζονται. Ἐχετε καλὸ χαρακτῆρα καὶ εἴσθε πρὸ παντός, καλῆς ἀνατροπῆς.

Τ ὁ χ ε ι ρ ο γ ρ α φ ὀ ς α ς ἀνήκει σὲ ἄνθρωπο ἀφελὴ καὶ καλόκαρδο πού εἶναι φιλήδονος καὶ γλεντιζέ. Παρασύρεται εὐκόλα ἀρκεῖ νὰ ξερὴ κανεὶς νὰ τὸν πιάσῃ. Δὲν κρατεῖ κακία οὔτε εἶναι ἐκδικητικὸς.

Ἀ π ε λ π ι σ μ ῆ ν η Β ὀ λ ο υ.—Ὑπεροψία καὶ ἔλλειψις τάκτ. Καὶ ὅμως ἀνήκετε σὲ τάξην διανοουμένων ἀνθρώπων, εἴσατε καθὼς πρέπει. Γιὰτί δὲν δίνετε ὅμως σημασίαν σὲ μερικὰς πράξεις σας; Σὰς ἀδικεῖ ὁ ἐγωισμὸς σας ἐνῶ κατὰ βάθος ἔχετε χρυσὴν καρδιά.

Μ ἰ c k η.—Πεζὸς καὶ καλόβολος. Χωρὶς φαντασία καὶ χωρὶς κακίαι. Ρουτίνα σὲ ὅλα. Δὲν βάζει καμὸ μέσον του. Τὸ βλέπει ὅλα με ψυχραιμία. Μπορεῖ σὲ μιὰ στιγμή νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ ἀποσυρθῇ καὶ ἀπὸ τὸ γλυκὺ του ὄνειρον.

Ἀ τ ρ ὀ μ ῆ τ ο ς Φ ο β ἰ τ σ ἰ ἄ ρ η ς.—Πολὺ καλὴ ἀνατροπὴ καὶ ἐξαιρετικὴ εὐγένεια δι' ὅλα, θερμὴ καρδιά καὶ εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴ φήμη. Ξέρετε νὰ ἀποφεύγετε εἰς κακοτοπίαις. (Γροσματοσῆμα διεθνῇ ὑπάρχουν στὰ ταχυδρομεῖα).

ΜΠΕΝ ΧΟΥΝ

2007

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ πολύχρωμο φάρι.

Τὸ ἐνυδρεῖον τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλουσιότερα τοῦ κόσμου ἀπέκτησε ἓνα νέον τρόφιμον τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπαρξὶς ἦτο ἕως τώρα ἐντελὲς ἄγνωστος.

Ὁ νέος φιλοξενούμενος τοῦ ἐνυδρείου τῆς Ἀγγλικῆς πρωτεύουσας εἶναι ἓνα ψάρι τοῦ Εἰρηνικοῦ τοῦ ὁποῖου τὸ εἶδος διὰ πρώτην φοράν ἀπαντᾷται. Τὸ σῶμά του, ἔχει μήκος ἑνὸς περίπου μέτρου, σχῆμα σχεδὸν κυλινδρικόν, χωρίζεται δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς οὐρᾶς εἰς πέντε διαφορετικοῦ χρώματος μέρη. Ἡ κεφαλὴ του ἔχει χρώμα λευκὸν τὸ ἀμέσως μετ' αὐτὴν πράσινον, εἰς τὸ μέρος τῆς κοιλίας ῥοδινόν, ὀλίγον κατωτέρω κυανοῦν καὶ πρὸς τὴν οὐρὰν κίτρινον.

Ἡ ἰδίᾳ διαφορὰ χρωμάτων παρουσιάζεται καὶ εἰς τὰ μάτια του ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓνα εἶναι ἐρυθρὸν καὶ τὸ ἄλλο ἰόχρουν.

Τὸ σπάνιον αὐτὸ ψάρι ἠλiefύθη εἰς τὰς πρὸς τὴν Κίνα ἀκτὰς τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὑπὸ τῆς ἀποστολῆς Φόουρεστ ἡ ὁποία ἀπὸ διετίας ἐξερευνᾷ τοὺς βυθοὺς ἅπω Ἀνατολῆς.

Ἐνα μοντέρνο βουλευτικὸν μέγχεον.

Τὸ πλέον «μοντέρνο» καὶ πλέον συγχρονισμένον βουλευτικὸν μέγχεον τοῦ κόσμου εἶναι ἀσφαλῶς τὸ νέον κτίριον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκατεστάθη τελευταίως ἡ Βελγικὴ Βουλὴ.

Τὸ νέον βουλευτικὸν κτίριον τῶν Βουξελλῶν εἶναι ἓνα πραγματικὸν θαῦμα εἰς τὸ εἶδος του, ἂν τὸ ἐξετάσῃ κανεὶς ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀπόψεως. Ἐχει τρεῖς αἰθούσας συνεδριάσεων χειμερινῇ, ἐαρινῇ καὶ θερινῇ, βιβλιοθήκας, μουσεῖα καὶ ἰδιαιτέρας αἰθούσας συνεδριάσεων διὰ κάθε κόμμα.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως πλεονέκτημα τοῦ μοντέρνου βουλευτικοῦ μεγάρου δὲν εὐρίσκεται μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ εἶναι διατεθειμένον διὰ τὴν ἰδιωτικὴν χρῆσιν τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους. Ἐκαστος βουλευτὴς ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του ἓνα διαμέρισμα ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν ὁριζίων καὶ λουτροῦ πού τὸ παραχωρεῖται ὡς προσωπικῇ του κατοικίᾳ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ κατ' ἀρέσκειαν. Τὰ διαμερίσματα εἶναι ἐν πλωμένα πολυτελέστατα καὶ ἐφοδιασμένα μὲ ὅλα τὰ κομφορ, εἰς τὸν ὅσον ὥστε ὁ ἐγκαθιστάμενος εἰς αὐτὰ βουλευτὴς δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ φέρῃ τίποτε ἀπ' ἑξῶς διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἀνάσεις του.

Κατέπιε ἓνα φεῖδι.

Εἰς τὸ χωρίον Ποντλουγκόβι τῆς Βοσνίας, ὁ ἀγρότης Γιόβαν Ρίστιτς ἀπεκοιμήθη τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸν θερμὸν, εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὅταν ἐξύπνησεν, ἀντελήφθη μὲ ἀπερίγραπτον τρόμον, ὅτι ἡ οὐρὰ ἑνὸς δηλητηριώδους φειδιοῦ ἐξεῖχεν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Κατέβαλε τότε ἀπεγνωσμένης προσπάθειάς διὰ νὰ βγάλῃ τὸ φεῖδι ἀπὸ τὸ στόμα του, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι τὸ δέγμα του ἐγλύστρουσεν. Ἀπληξιμένοι, ἐδάγκασε τὸ φεῖδι, τὸ ὁποῖον

ὁμως ἐγλύστρησε τότε μέχρι τοῦ στομάχου, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ, προκαλέσαν τὸν θάνατον τοῦ δυστυχικοῦ γεωργοῦ.

Ροῦχα ἀπὸ τῆς τρίχης τῆς κεφαλῆς του.

Ἡ ἀνθρωπίνῃ ὑπομονῇ μᾶς ἔχει παρουσιάσει ἕως τώρα ἀρετὰ καταπληκτικὰ δείγματα τοῦ τί ἡμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἔφερε εἰς πέρας διὰ τῆς ὑπομονῆς του ἓνας καταδίκος τῶν φυλακῶν τοῦ Ἀμβούργου ὑπερβαίνει κάθε ὄριον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καταδικασμένος εἰς εἰκοσαετὴ εἰρκτὴν διὰ κάποιον ἐγκλημα, ἔμενε ἀπομονωμένος εἰς τὸ κελί του καὶ μὴ εὐρίσκων ἄλλον τρόπον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξίν του ἐσκέφθη νὰ κατασκευάσῃ ἓνα κοστούμι χρησιμοποιοῦν ὡς ὑλικά... τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

Μόλις ἔλαβε τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν ἔκοψε ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ ἄρκετὰ μακρὰ μαλλιά του καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν μιᾶς βελόνης τοῦ πλεξίματος ἤρχισεν τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐξωφρενικοῦ κοστούμιου του.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀπήτησε μακρότατον χρονικὸν διάστημα—δέκα ἔτη διὰ τὴν ἀκρίβειαν—διότι ἔπρεπε νὰ διακοπῇ ἑκάθε τὸσο τὸ ἔργον του ἐν ἀναμνή τοῦ νὰ μεγαλύνουν τὰ κοπτόμενα μαλλιά του. Ἐπὶ τέλους τὸν παρελθόντα μῆνα τὸ κοστούμι ἐτελείωσε εἶναι δὲ ἓνα μονοκόμματον μαγιὸ μὲ μανίκια καὶ ἄρκετὰ μακρὰ.

Περὶ τὸν βέβαιον νὰ λεχθῇ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχῃ πρακτικὴν χρῆσιν. Ἀποτελεῖ ὅμως ἀμφισβητήτως ἓνα θαῦμα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπομονῆς.

Μικὰ τεραστία πυρκαϊὰ.

Μία τεραστία πυρκαϊὰ πού ἐξεργάγη τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὁλοσχερῇ καταστροφὴν τοῦ περιφήμου οὐρανοξύστου Γιορκαϊρ πού ἀπετέλει ἀληθινὸν κόσμημα τῆς Ἀμερικανικῆς μεγαλοπόλεως.

Ἡ καταστροφικὴ πυρκαϊὰ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἐντοπισθῇ παρὰ τὰ τελεειότατα μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτει ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία τῆς Ν. Ὑόρκης.

Αἱ προκληθεῖσαι ἀπὸ τῆς πυρκαϊᾶς ζημίαι ἀνέρχονται εἰς ἑξάκτοισι εἰκοσι ἑκατομμύρια δολάρια, ἐξήμισιν, δηλαδή, περίπου διςσεκατομμύρια δραχμῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κατεστράφη καὶ ἡ περίφημος βιβλιοθήκη πατρὸς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Γιορκαϊρ, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία ἀνέρχετο εἰς δύο ἑκατομμύρια δολάρια.

Μία γέφυρα τιτανεῖων διαστάσεων.

Ἡ μεγαλειτέρα γέφυρα τοῦ κόσμου εὐρίσκεται ὑπὸ κατασκευὴν εἰς τὸν Καναδᾶν καὶ

θὰ ἐνώνῃ τὰς ὄχθας μιᾶς λίμνης, ἐπιμήκους σχήματος, ἡ ὁποία εὐρίσκεται στὸ βόρειον μέρος τῆς χώρας.

Τὸ μήκος τῆς τεραστίας αὐτῆς γεφύρας θὰ εἶναι τέσσαρες χιλιάδες μέτρα καὶ τὸ πλάτος τῆς δεκατόσια.

Ἡ γέφυρα θὰ κατασκευασθῇ ὁλόκληρος ἐκ γάλυβος καὶ μπέτον, ἡ δὲ δαπάνη τῆς κατασκευῆς τῆς υπολογίζεται ὅτι θὰ ἀνέλθῃ εἰς πενήντα ἑκατομμύρια ἀγγλικῶν λιρῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Τρομακτικὰ ἀποτελέσματα σεισμοῦ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα δυνατὸς σεισμός συνεκλόνησε τὴν περιοχὴν τῆς Σιγκαπούρης χωρὶς—παρὰ τὴν σφοδρότητά του—νὰ προξενήσῃ σημαντικὰς ζημίας.

Ἐπειδὴ τὸ μέρος ὑφίσταται συχνὰ σεισμικὰς δονήσεις καὶ ἐπειδὴ αἱ προκληθεῖσαι ζημίαι εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ περίεξ δὲν ἦσαν ἄξια λόγου, τὸ πρᾶγμα παρήλθε σχεδὸν ἀπαράτητον, ὅταν, ἑξαφνα, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐγνώσθησαν τὰ πραγματικὰ τρομακτικὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα εἶχε.

Ἐκατὸ περίπου χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Σιγκαπούρην καὶ εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ, ὕψους 1600 μέτρων, εὐρίσκετο ἓνα χωρίον μὲ χιλίους περίπου κατοίκους, ὅλους κτηνοτρόφους, καὶ σπανίως ἐρχομένους εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοὺς κατοίκους τῶν γύρω μερῶν λόγῳ τοῦ δυσβάτου τοῦ ἐδάφους του.

Ὀλίγας ἡμέρας, μετὰ τὸν σεισμὸν κάποιος ἔχων ὑποθέσεις εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ μετέβη ἐκεῖ, ἀλλ' ὅταν ἐφθασε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ εὐρέθη πρὸ ἑνὸς χαίνοντος βαράθρου, τὸ ὁποῖον ἠνοίγετο εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ὅπου εὐρίσκοντο τὰ σπῖτια τοῦ χωριοῦ.

Ἀλλόφρων κυριολεκτικῶς ἔσπευσεν νὰ ἀναφέρῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐκ τῶν παρατηρήσεων τὰς ὁποίας εἰδικοί γεωλόγοι, ἔκαμαν, ἐξηκριβώθη ὅτι τὸ χωρίον μὲ τὰ σπῖτια καὶ τοὺς αὐτοὺς κατοίκους τοῦ εἶχε ἑξαφανισθῇ εἰς τὸ βάραθρον αὐτὸ—ἀνοίγεν ἀπὸ τὸν σεισμὸν—πρὶν προλάβῃ κανεὶς νὰ σωθῇ, διότι ἡ μοιραία σεισμικὴ δόνησις ἐγινε εἰς ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐκοιμῶντο.

Πόσον στοιχίζουν τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ δημίου

Εἰς τὸ Τόκιο ἐκυκλοφόρησε τελευταίως ἓνα περίεργον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐξέδωσε ὁ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀποχωρήσας τῆς ὑπηρεσίας, δήμιος τοῦ Τόκιο.

Εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ πρῶην δήμιος περιγράφει, κατὰ τὸν ἐξαιρετικὰ ζωντανὸν τὰς τελευταίας στιγμῆς 2800 ἀνθρώπων ὅσων, δηλαδή, μετέβησαν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἐκτελεθέντες ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριακονταετοῦς σταδιοδρομίας του.

Ὁ Σαντίμς—αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ δημίου—ἐπληρώθη διὰ τὰ ἀπομνημονεύματά του αὐτὰ ἀπὸ τὸν ἐκδότην ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν ἐκδόσιν τῶν δέκα χιλιάδες γιέν. Ἡ πρώτη ἐκδοσις ὅμως ἔξηντλήθη ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ διὰ τὴν ἐπανεκδόσιν τῶν θὰ εἰσπράξῃ ἑκατὸ χιλιάδες γιέν.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Σαντίμς εἶναι ἤδη πλουσιώτατος ἀπὸ ὅσα ἐκέρδισε ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα του, δεδομένου ὅτι εἰσέπραξε 1800 γιέν δι' ἑκάστην ἐκτέλεσιν καταδίκου πού ἔκανε.

Ὁ περίεργος βάτραχος τῆς Σουμάτρας

Ὁ Γάλλος φυσιοδίφης Ἀβενόλ, ἐξερευνῶν τὴν χλωρίδα τῆς Σουμάτρας ἀνεκάλυψε ἓνα νέον εἶδος βατράχου τιτανεῖων πράγματι, διαστάσεων.

Ὁ βάτραχος τοῦ Ἀβενόλ, ἔχει μήκος 168 πόντους ἀκριβῶς καὶ τὸ χρώμα του εἶναι κατάλευκον. Ἡ κατάταξις του εἰς τὴν οἰκο-

γένειαν τῶν βατράχων εἰδῶν ἔγινε μόνον διότι ἡ σωματικὴ του διάπλασις εἶναι ἀκριβῶς ὁμοία μετὰ τὴν διάπλασιν τῶν γνωστῶν μας βατράχων. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ γιγάντιος αὐτὸς βάτραχος διαφέρει τελείως τοῦ μικροσώμου ἀδελφοῦ του. Εἶναι αὐστηρὰ μονάγαμος καὶ ζῇ μετὰ τὴν θηλειάν του—ἡ ὁποία εἶναι κατὰ τι μικροτέρα εἰς διαστάσεις ἀπὸ τὸν ἄρρενα—εἰς φωλεὰς πού κτίζει πλησίον τῶν ὀχθῶν τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν. Εἶναι σύζυγος ἐξαιρετικὰ στοργικὸς καὶ φροντίζει μόνος αὐτὸς διὰ τὴν διατροφὴν τῆς οἰκογενείας του, διότι ἡ σύζυγός του ὀκνηρὰ μέχρι σημείου ἀπελπιστικοῦ εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πείνης ἐν ἐκεῖνος δὲν τῆς φέρῃ τὴν τροφήν της.

Τὸ πλέον αξιοπερίεργον εἰς τὸν βάτραχον τοῦ Ἀβενόλ, εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐρώτων του ἐναγκαλίζεται τὴν θηλειάν του καὶ ὁ ἐναγκαλισμὸς αὐτὸς διαρκεῖ ἐπὶ ἓνα συνεχές ἑξάμηνον ἀνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς χωρὶς καθ' ὅλου αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ δύο σύζυγοι νὰ λάβουν τὴν παραμικρὰν τροφήν.

ΠΙΘΗΚΟΣ ΣΩΦΕΡ

Οἱ νέοι τρόφιμοι τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου

Ὁ Ζωολογικὸς κήπος τοῦ Λονδίνου ἀπέκτησε τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα μερικὸς νέους τροφίμους τοὺς ὁποίους τοῦ ἀπέστειλαν οἱ εἰδικοί κυνηγοὶ τοῦ τῆς Νοτ. Ἀφρικῆς.

Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἓνα ζεύγος μαύρων ἀφρικανικῶν λεόντων ἐξαιρετικῆς ὁμορφίας. Ὁ ἄρσεν ἰδίως ἔχει παραστήμα μεγαλοπρεπέστατον καὶ χαίτην ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τῆς γῆς.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἐνῶ οἱ λεόντες αὐτοὶ ἀπετέλουν συζυγικὸν ζεύγος, ὅταν ἐξοῦσαν ἐλευθεροὶ εἰς ζούγκλαν ἤδη φέρονται ἐχθρικοτάτα ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον καὶ οἱ συνεχεῖς καυγάδες τῶν ἀνάγκασαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ζωολογικοῦ κήπου νὰ τοὺς τοποθετήσῃ εἰς χωριστοὺς κλωβοὺς.

Πλὴν τῶν λεόντων ὁ Ζωολογικὸς κήπος τοῦ Λονδίνου ἀπέκτησε, μετὰ τὴν ἰδίαν ἀποστολὴν καὶ ἓνα περίεργον εἶδος σαρνταποδαροῦσας ἐξαιρετικῶν διαστάσεων.

Τὸ παράδοξον ὅμως εἰς αὐτὴν δὲν εἶναι τόσον τὸ εὐμένεθες σῶμα της ὅσον τὸ γεγονός ὅτι καθ' ὅλην ἑκτασιν αὐτοῦ εἶναι διασκορπισμένα διακόσια μάτια.

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ «Μετροπόλιταν» τῆς Ν. Ὑόρκης

Ἡ μεγαλειτέρα καὶ ἀριώτερον κατηρτισμένη ὀρχήστρα τοῦ κόσμου, εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ὀρχήστρα τοῦ «Μετροπόλιταν Θήατρο» τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὰ ὄργανα πού τὴν ἀπαρτίζουν ἀνέρχονται τριακόσια ἑξήντα, περιλαμβάνουν δὲ μετὰ τῶν τῶν σπανιότερα μουσικὰ ὄργανα πού ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῶν ὁποίων πολλὰ ἀγνοοῦνται.

Τὸ προσωπικὸν τῆς ὀρχήστρας εἶναι μόνιμον. Διὰ κάθε ὄργανον ὑπάρχουν πέντε μουσικοὶ, ἔτοιμοι πάντοτε νὰ ἀντικαταστήσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἐν παρασπῇ ἀνάγκῃ.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Σκοπός της γυμναστικής δεν είναι η ανάπτυξις υπερβολικής μυϊκής δυνάμεως, ούτε η ικανότης πρὸς υπερνίκησιν εξαιρετικῶν δυσκολιών. Ἡ ἐπίτευξις τῶν δύο τούτων σκοπῶν ἀνήκει ἀπο κλειστικῶς εἰς τὸν ἀθλητισμόν, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέεται ἡ γυμναστική, παρὰ τὴν στενὴν συγγένειαν, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν.

Σκοπὸς λοιπὸν τῆς γυμναστικῆς εἶναι, ἐπὶ μὲν τοῦ παιδίου, νὰ προκαλέσῃ κανονικὴν ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν μερῶν τοῦ σώματος τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως γίνεται ἰσχυρόν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνηλίκου νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ διανοητικῆς καὶ σωματικῆς ἐργασίας, ἵνα διατηρηθῇ ἡ λειτουργικὴ ἀρμονία τοῦ σώματος, καὶ ἡ ὑγεία αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ γέροντος, τέλος, ἡ γυμναστικὴ ἔχει σκοπὸν νὰ διατηρήσῃ τὴν εὐλυγισίαν, καὶ νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν ἐκ τοῦ γήρατος, φυσιολογικὴν κατάρτισιν.

Ἡ γυμναστικὴ λοιπὸν εἶναι ἀναγκαία εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Πρὸ τοῦ 7ου ἔτους.—Ὅταν τὸ παιδίον ἔχει καλὴν σωματικὴν διάπλασιν δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐιδικῆς γυμναστικῆς. Τὸ μικρὸν παιδίον (βρέφος) εἶναι καλὸν ν' ἀφήνεται ἐπὶ τοῦ λίκνου τοῦ ἢ ἐπὶ καθαροῦ τάπητος διὰ νὰ κινήται ἐλευθέρως. Ὅταν τὸ παιδίον μεγαλώσῃ, πρέπει νὰ μένῃ ἐλεύθερον νὰ παίζῃ κατ' ἀρέσκειαν, εἰ δὲ ὑπάρξῃ δέξις τὸ ὅτι παύσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ περῇ, νὰ παλαίσῃ, νὰ παλαίῃ πρὸς τοὺς συνομηλίκους του, νὰ τραγουδῇ, νὰ φωνάζῃ. Τίποτε δὲν εἶναι ὠφελιμότερον ἀπὸ τὴν κατὰ φύσιν ζωὴν καὶ καμμία προφύλαξις δὲν δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς αὐτήν.

Μεταξὺ τοῦ 7ου καὶ 15ου ἔτους.—Ἡ περίοδος αὕτης ζωῆς εἶναι ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυμναστικὴ εἶναι περισσότερο ἀναγκαία. Ἡ γυμναστικὴ κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν δὲν ἔχει σκοπὸν ν' ἀναπτύξῃ ὀγκώδεις μῦς ἐπὶ τοῦ παιδίου—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ—ἀλλὰ νὰ δόσῃ τὴν μεγαλειτέραν δυνατὴν ἀνάπτυξιν εἰς τὸν θώρακα καὶ νὰ διορθώσῃ τὰς ἐλαττωματικὰς στάσεις, τὰς ὁποίας τεύνουν νὰ λάβουν τὰ πλεῖστα τῶν παιδίων κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτήν.

Διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ καλῶς τὸ στήθος ἐνὸς παιδίου πρέπει νὰ ἀναπνέῃ καλῶς. Πρὸς τοῦτο τὴν πρῶτην καὶ τὴν ἐσπέραν, πρὸ

τοῦ φαγητοῦ, διδάσκειται νὰ ἐκτελῇ 8—10 βαθεῖας ἀναπνευστικὰς κινήσεις. Ἀντὶ δὲ νὰ ἐμποδίζεταί—ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει συνήθως—πρέπει τοῦναντίον νὰ παρακινήται εἰς παιγνίδια ὅπως εἶναι τὸ στεφάνι, τὸ σχοινάκι, τὸ τόπι, ὁ δρόμος κλπ. Ἡ δὲ διόρθωσις τῶν ἐλαττωματικῶν στάσεων καὶ ἡ διάπλασις ἰσχυρῶν μυῶν ἐπιτυγχάνονται διὰ καταλλήλων γυμναστικῶν ἀσκήσεων, αἱ ὁποῖαι περιγράφονται κατωτέρω διὰ τὸν ἐνήλικον.

Ἐφηβοὶ καὶ ἐνήλικοι.—Κατὰ τὴν ὠφέλιμον γυμναστικὴν δὲν ἐκτελοῦνται παρὰ μόνον κινήσεις ἀπλάι. Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ἐκτελοῦνται πολλὰ τοιαῦτα—τὸ οὐσιώδες εἶναι νὰ γίνωνται καὶ ἐκαστὴν Αἱ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις, πρέπει νὰ ἐκτελοῦνται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐγερσιν ἐκ τοῦ ὕπνου, οὕτως ὥστε νὰ ἀναζωογονηθῇ καὶ ἡ ἀναπνοή. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κινήσεων τὸ σῶμα πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθερον καὶ ὄχι ἐκτελειώσας ἀνοικτὸν. Καλὸν εἶναι αἱ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις νὰ ἐπαναλαμβάνωνται καὶ τὸ ἀπόγευμα, τοῖς τουλάχιστον ὡρὰς μετὰ τὸ γεῦμα, καθὼς καὶ τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου, ἐφ' ὅσον μεταξὺ δείπνου καὶ κατὰκλίσσεως ἔχει παρελθῇ τριῶρον ἐπίσης διάστημα. Κατ' ἀρχάς, μία σειρὰ ἀσκήσεων, γίνεται μίαν φορὰν, ἔπειτα δύο, τορεῖς καὶ τέσσαρας. Αἱ κινήσεις γίνονται βραδείας καὶ φορᾶς, λαμβάνουν δὲ τὸν λεπτὸν, κανονικὸν (ἀνευ τελοῦνται ἐντὺ τῶν ἐλεγχον τῆς συνεκτικῆς, δηλ. ὁ γυμναζόμενος, σκέπτεται τὰς κινήσεις τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ.

Ἐάν παρουσιασθῇ παλμὸς τῆς καρδίας, αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ διακοπῶνται, οὐδέποτε δὲ νὰ ἐξοθύνωνται μέχρι καμιάτου. Μετὰ τὰς ἀσκήσεις εἰσπνοαί.

Ἡ γυμναστικὴ ἀπαγορεύεται μόνον ἐν περιπτώσει φλεβίτιδος ἢ βαρεῖας λοιμώξεως μετὰ φλεγμονῆς τῶν θυλάκων τῶν τε νόντων ἢ τῶν ἀρθρώσεων.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς αἱ συχναὶ κινήσεις ἐκθέτουν εἰς τὸν κίνδυνον ἐξαπλώσεως τῆς φλεγμονῆς.

ΙΑΤΡΟΣ Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ὅσες ἀναγνώστριες ζητοῦν συμβουλὰς ἀπὸ τὸν Δερματολόγον, πρέπει ν' ἀναφέρουν τὴν ἡλικίαν τῶν, ἐάν εἶναι ἑγγαμιοὶ ἢ ἄγαμοι, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τῶν καὶ νὰ τὴν περιγράψουν σαφῶς καὶ λεπτομερῶς περὶ τὴν πάθησιν τῶν. Ἐπίσης νὰ καθορίζουν ἐάν τὸ δέρμα τῶν εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρόν. Ὅταν αἱ ἐρωτήσεις ὑπερβαίνουν τὰς 2 πρέπει νὰ ἐσωκλείεται πεντάδαγμα γραμματόσημον, ὅταν δὲ ζητῇται ἰδιαίτερα ἀπάντησις νὰ ἐσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμῶν.

ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΑ Χανιά.—Σεῖς θὰ πλένεσθε πάντοτε μὲ νερὸ κρύο καὶ σαποῦνι ἄσπρο Μασσαλίας. Ἡ φίλη σας, πρέπει νὰ μὴ γράψῃ ἐάν τὸ πρόσωπό της εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρὸν διὰ νὰ τὴν καθοδηγήσω τί πρέπει νὰ κάνῃ.

ΝΤΑΙΖΗΝ Θεσσαλονίκην.—Καὶ σεῖς θὰ πλένεσθε μὲ κρύο νερὸ καὶ ἄσπρο σαποῦνι Μασσαλίας. Κάθε πρωτὶ, θὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα: Μισὸ κουταλάκι ἀδιάλυτο ὀξυζενέ καὶ ἓνα κουταλάκι γάλα ἄβραστο. Μὴν ἐπιδιώξετε εἰς τὸ μέλλον νὰ μεταχειρισθῇτε φαρμακευτικὰ μέσα πρὸς ἐξάλειψίν της, γιατί θὰ σᾶς προξενήσουν βλάβην ἀντὶ ὠφελείας.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ Στρατώνιον.—Διὰ νὰ θεραπευθῇτε ἀπὸ τὴν πάθησίν σας θὰ

κάμετε μίαν σειρὰν ἐνέσεων Staphylo-Ya tréne «Bayer» ἐνδομυϊκῶς. Τὸ πρόσωπό σας θὰ τὸ πλένετε πάντοτε μὲ κρύο νερὸ καὶ σαποῦνι ἄσπρο Μασσαλίας.

ΛΙΑΙΚΑΝ Χ. Σέρρας.—Στὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου, δὲν θὰ μεταχειρισθῇτε ποτε σαποῦνι. Τὸ δὲ νερὸ πρέπει νὰ εἶναι χλιαρὸν καὶ οὐδέποτε κρύο.

Δύο φορές τὴν ἑβδομάδα μπορεῖτε νὰ τὸ ἀλείφετε μὲ ἄσπράδι αὐγοῦ τὸ ὁποῖον ν' ἀφήνετε ἐπάνω, δύο ὥρας καὶ κατόπιν θὰ ξεπλένεσθε μὲ χλιαρὸ χαμομηλόνερο. Γιά τὸ ἄλλο ζητήμα θὰ κάνετε μισσὰς τὴν τεχνικὴν τοῦ ὁποίου θὰ διαβάσετε εἰς τὸ σχετικὸν ἄρθρον ποῦ ἐδημοσιεύθη, εἰς τὸ «Πάνθεον» εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 139 τεῦχος.

ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ Αἰσθημάτων Ἐνταῦθα.—Δυστυχῶς ἡ συμβουλὴ μου εἶναι ἐκείνη ποῦ φοβόσαστε: Νὰ μὴν γυρίζετε δηλ. στοὺς ἡλίους. Ἐάν πάλιν θέλετε νὰ ἰδῇτε ἀκόμη καλλίτερα ἀποτελέσματα ἀγοράσατε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Κάνιγγος 12 τὴν κρέμην Sal-Verex No 12. Πάντως ὁμοῦ ἀποφεύγετε τὸν ἥλιον.

5 Φ. Λευκοχώριον.—Κάθε βράδυ θὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό με τὴν ἐξῆς κρέμην.

Resorcine 0,20 gram

Acide salicylique 0,30 gr.
Oxyde de zinc 2 »
Lanoline 8 »
Cold Cream 8 »

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΝ Γύθειον. Θὰ πλένεσθε πάντοτε μὲ σαποῦνι γνήσιον λευκὸ Μασσαλίας καὶ νερὸ κρύο.

Τὸ πλύσιμο θὰ γίνεταί δυο φορές τὴν ἡμέραν πρωτὶ καὶ βράδυ. Τὴν κρέμην μπορεῖτε νὰ τὴν συνεχίσετε ἐπὶ ἓνα διάστημα, ἀκόμη ἐνὸς μηνός, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ὁποίου μοῦ ξαναγράφετε.

ΣΟΦ. Θεσφ. Γ. ΑΡ. Λαμῖαν, ΜΑΡΚ. Σ. Βόλον.—Σὰς ἀπάντησα δι' ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Δερματολόγος τοῦ «Πάνθεον» θὰ δέχεται τὰς ἀναγνωστριάς τοῦ περιοδικοῦ δωρεάν (ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ δύο ἐκ τῶν κατωτέρω δελτίων), μόνον ἐκαστὴν Πέμπτην 6—7 1/2 μ. μ. Τὸ Σάββατον δὲ τὴν ἰδίαν ὥραν θὰ δέχεται ἐπ' ἀμοιβῇ. Αἱ ἐξετάσεις θὰ γίνωνται εἰς τὸ Κατάστημα Καλλυντικῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 12.

Περιοδικὸν «Πάνθεον»
Δελτίον Δερματολόγου
Δελτίον Φύλλου 142

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1969)

Ὑστερα γύρισα καὶ τὴν κούρτσα. Τὴν εἶδα τόσο ὡραία ὅσο καμμία ἄλλη γυναῖκα στὸν κόσμον.

Στάθηκα ἀρκετὰ λεπτὰ γοητευμένος καὶ θαύμαζα τὴν ἀληθινὰ ὑπέροχην ὁμορφιά της.

—Εἶσαι πολὺ ὁμορφη, μουρούρισα.

—Φύγε! μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Μὴν ἐπωφεληθῇς τοῦ ὅτι μ' ἔδωκε! Εἶσαι ἕνας ἱπλότης, ἕνας ποιητής, ἕνας ἄνθρωπος...

Σήκωσα τὸ κεφάλι τῆς ἀνάμεσα στὰ χέρια μου!

—Εἶς ὡραία! Πῶς νὰ φύγω; Πῶς νὰ μὴν πεθάνω ἐπάνω στὰ θερμὰ χεῖλιά σου; Εἶμαι κι' ἐγὼ ψυχὴ καὶ σὰν ψυχὴ σου ζητῶ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ σε φιλήσω, νὰ γίνῃ αὐτὴ τὴν νύκτα ἡ μουσικὴ μου.

—Λυπήσου με... μουρούριζε πρὸς παθῶντας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὰ χέρια μου.

—Ἀδύνατον! τῆς εἶπα ἐγὼ σκύβοντας ὁλοένα πρὸς κοντὰ της. Εἶσαι πολὺ ὡραία. Ἐγὼ κι' ἐσύ εἴμαστε μιά ψυχὴ. Τὸ κεφάλι σου εἶναι ἕνα κομποτέχημα. Γιατί νὰ μὴ σε φιλήσω;

—Ὅχι!... ὄχι!... φύγε!

Τῆς σφράγισα τὸ στόμα με τὰ χεῖλιά μου. Τὴν ἔβαλα μετὰ τὰ φίλιά μου...

Κι' ὕστερα ἀφοῦ τὴν μέθυσα, μοῦ εἶπε ὅτι ἀισθανόταν γιὰ μένα.

—Ἀς φύγωμε, Ἐρρίκο! Μακρὰ—μακρὰ πρὸς τὴν χαρούμενη ζωὴ, ὅπως τὴν γράφεις στὰ βιβλία σου! Μαζί σου θὰ ζῇσω εὐτυχισμένη!

Ι. ΠΕΤΡΟΝΕ

ΚΟΠΤΙΚΗ

Ὅσοι σπαταλήσατε δύο καὶ τρία χρόνια γιὰ νὰ μάθετε τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν χωρὶς νὰ τὴν κατορθώσετε, σπεύσατε νὰ ἐγγραφήτε καὶ νὰ φοιτήσῃτε εἰς τὸν Οἶκον.

“ΣΙΛΟΥΕΤ,”

Καλαμιώτου, 25, Ἀθῆναι

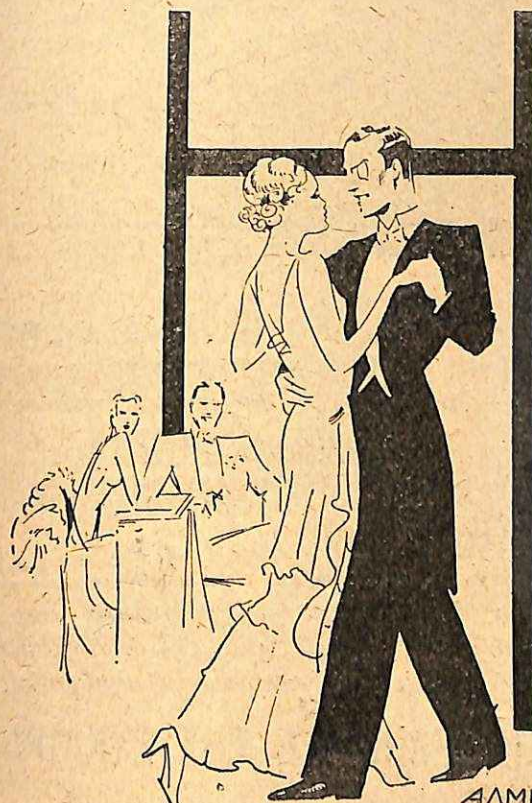
Εἶναι ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος ἀνὰ τὰ Βαλκάνια. Σὰς ἐγγυᾶται ὅτι ἐν τὰς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος δύναται νὰ σᾶς κηραρίσῃ τελεῖας μοδίστας καὶ με ἐπαρκεῖς γνώσεις πλὴν τῶν γυναικείων καὶ παιδικῶν φορεμάτων, σ' ἀνδρικὰ ἐπικάμισι καὶ πιτζάμες, χάρις εἰς τὸ ταλέντο τῆς μεταδόσεως; τῆς διδασκαλίας ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας κ. ΑΓΑΘΗΣ ΑΝΤΩΝΙ, ἐφευρετρίας καὶ συγγραφέως τοῦ σωματομετρίου καὶ συστήματος ΣΙΛΟΥΕΤ. Ἡ διδασκαλία τῆς κοπτικῆς γίνεται ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς Διευθυντρίας καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ μοναδικοῦ της βιβλίου ἀνὰ τὰ Βαλκάνια μέθοδος κοπτικῆς ΣΙΛΟΥΕΤ προσφερόμενον δωρεάν εἰς τὰς μαθητρίδας της. Τὸ μοναδικὸν τοῦτο βιβλίον πωλεῖται παρὰ τῇ ἰδίᾳ ἱκδοτρίᾳ ἀντὶ δραχμῶν 150. Διὰ τὴν ραπτικὴν καὶ ἐφαρμογὴν αἱ μαθήτριάς ἐξασκοῦνται καθημερινῶς ἐπὶ τῶν ἐτοιμῶν φορεμάτων τοῦ Καταστήματος, ἅτινα πωλοῦνται εἰς διάφορα Καταστήματα τῆς πόλεως μας καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας διὰ νὰ ὑπάρχῃ συνεχὲς ἐξάσκησις καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν ἰδικῶν των καὶ τῶν οἰκείων των ἐντὸς τοῦ Οἴκου ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Διευθυντρίας καὶ τῆς Διευθυνοῦσας τὸ τμήμα τῆς ραπτικῆς πεπειραμένης μοδίστας.

Αἱ γνωρίζουσαι τὴν ραπτικὴν, τελειοποιοῦνται εἰς τὴν κοπτικὴν ἐντὸς 20—30 ἡμερῶν καὶ με ἡλαττωμένα δίδακτρα.

Ἐγγραφὰί γίνονται καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους.

Οἰκοτροφεῖον ἐντὸς ὑπὸ αὐστηρὰν οἰκονομικὴν ἐπιβλεψιν.

Ζητήσατε Κανονισμόν τοῦ Οἴκου «ΣΙΛΟΥΕΤ».

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΖΩΗ

Ἡ ἀναγκάζει τὰς γυναῖκας νὰ ἐκτιθενται, περισσότερο παρὰ ἄλλοτε, εἰς τὴν σκόνην τῶν δρόμων καὶ τῶν κοσμικῶν κέντρων καὶ γενικῶς ὁ ἐρεθισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος εἶναι τώρα συνηθέστερος ἢ ἄλλοτε. Ἡ ἐπιδερμὶς ὅπως καὶ ὁ ἄλλος ὀργανισμὸς, ἔχει ἀνάγκην τροφῆς καὶ περιποιήσεως διὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ φυσικὸν της σφρίγος καὶ ὡραιότητα, χρησιμοποιεῖτε ἄριστα προϊόντα ὡραιότητος: Πουδρά, Κρέμα, Ἀρώματα Αἰμέε.

ΑΙΜΕΕ
HUG. GUERLAIN
PARIS

Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42,

Δυο σφαίρες μπιλλιάδου, που κατεσκευάσθησαν ειδικώς δια τὸ «Νάσιοναλ Κλώμπ» τοῦ Σικάγου, ἐστοίχισαν 600 λίρες. Εἶναι ποικιλόχρωμες καὶ κυλοῦν ἔστω καὶ μ' ἓνα ἐλαφρὸ φύσημα ἀέρος.

Ἡ Φόξ-φίλμ κτίζει στὸ Κούλιβερ Σίτυ ἓνα νέο στούντιο πού θὰ στοιχίσῃ 800000 δολάρια. Θὰ ἔχῃ τὶς τελειότερες μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις καὶ θὰ εἶναι τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἀμερικανὸς Πάστορ Α. Στίμεν ἄ-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

φῆσε, στὴν διαθήκη του, στὸν σκύλο του 10000 δολάρια, γιὰ νὰ ἔξασφαλισθῇ ὁ δὴλ. του τῇ ζωῇ ἢ ἀνατὴ διτροφή του.

Ἡ Ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα «Ἡλῖος» τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει 2.500 ἀνταποκριτὰς σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον.

Ἐνα αὐτόγραφο τοῦ περιφήμου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ Κήτς ἐπωλήθη ἀντὶ χιλίων λι-

ρῶν εἰς κάποιον Ἀμερικανὸν πολυεκατομυριοῦχον.

Τὸ νέο δημοτικὸ νοσοκομεῖο πού ἀνεγείρεται στὸ Σάν Φραγκίσκο θὰ ἔχῃ 9.000 κρεβάτια, γιὰ τοὺς διαφόρους ἀσθενεῖς καὶ θὰ εἶναι τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου.

Κολώνια
ἐξαιρετικῆς ποιότητος
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟΥ
Ὁμόνοια - Ἀθήναι

**ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ**

Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαίρει τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 ΑΘΗΝΑΙ

Κυρίες μου.

Μὲ 60 δραχμὲς ἢ πρὸ θανμασία PERMANENTE μὲ χονδρὲς μποῦκλες καὶ φαρδεῖες σκά'ες μόνον στὸν ἀσύγκριτο σπεσιαλίστ

τῆς PERMANENTE ΔΑΝΙΗΛ
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 18

Προσοχή!!!

Χάριν διαφημῆσεως καὶ μόνον δι' ἓνα μῆνα ἀπὸ σήμερον 22 Ἰουλίου ἕως 22 Αὐγούστου, ἡ κομίστρια τῆς διαφημῆσεως αὐτῆς θὰ ἔχῃ ἐκπτώσιν 20 δραχμῶν.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

Ἡ Λουὶς Τζόνσον ἔπαιξε ἐπὶ 48 ὥρες πιάνο, χωρὶς νὰ διακόψῃ οὔτε μιὰ στιγμή. Τὸ ρεκόρ αὐτὸ εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμον.

Ὁ γνωστὸς ἡθόποιος τοῦ κινηματογράφου Μωρίς Σεβαλιὲ ἀσφάλισε τὸ χαμόγε-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

λό το ἀντὶ 500000 δολλαρίων!

Ἡ ἄγγλις ἀθλήτρια τοῦ δρόμου 100 γυροδῶν μίς Ρουθ Ουέιλαντ διήνυσεν τὴν ἀ-

πόστασιν αὐτὴν σὲ 8", καταργήσασα τὸ παλαιὸν ρεκόρ.

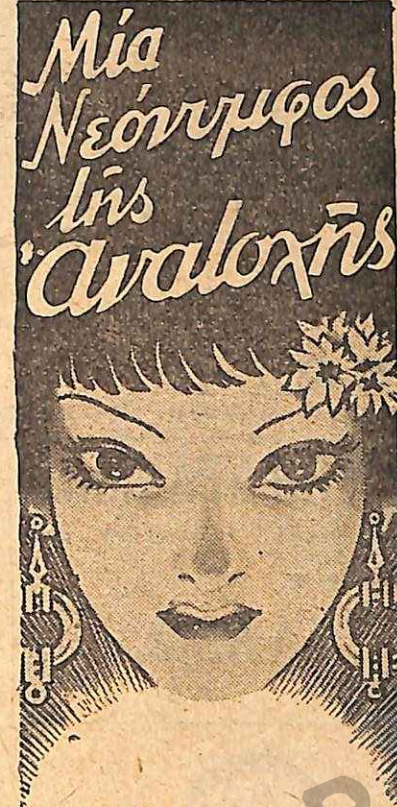
Τὸ ἡμερήσιον εἰσόδημα τοῦ ἐργασταῖοι σιαρχοῦ Φόρτ, ἀνέρχεται ἐντὸ ποσὸν τῶν 50.000 λιγῶν!

Μὲ τὸ
Persil
ἐξαοφαιζέτε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ξυμυράδην
ἀπορρυμμένην
ἀπασφραγισμένην
μὲ ἀρτιόλητες
ἐξαιρετικῆς ποιότητος

ΕΝΑ ΚΥΜΨΟΥ ΦΥΡΕΜΑ
ΘΑ ΡΑΨΕΤΕ ΣΤΟ ΑΤΕΛΙΕ
ΤΟΥΛΑΣ ΣΟΛ. ΚΟΝΤΟΦΡΥΔΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11

Ἐξασφαλίζει τὸ μυστικὸν αὐτὸ μὲ τὸ ἀφθαστό τεχνικὸ προσωπικὸν τῆς. Ἰκανοποιεῖ ὅλα τὰ γούστα καὶ τὰ ποιδ. ἰδιότροπα. Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν σας.

**ΛΕΓΕΙ ΠΩΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ**

Ἦμουν ἀηλιτισμένη. Ἄλλο κορίτσια ἔκαμαν πλουσίους γάμους καὶ ἡσαν εὐτυχῆ. Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ πρότασιν. Μία τοιγάρνα μὲ εἰδοποίησε ὅτι ἔνα ἀσχημὸ χρώμα, μὴ γυαλιστερὴ μύτη, καὶ ἐπιδερμὶς λιπαρά, ὅπως ἡ δική μου, ἔδωκεν τοὺς ἀνδρας. Μὲ συννεβούλευσε νὰ δοκιμάσω τὴν Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ μὲ MOUSSE DE CREME. Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν ὡς διὰ μαγείας—εὐτυχῶς διάφορος ἀπὸ τὰς ἄλλας πούδρας, τὰς ὁποίας εἶχα μεταχειρισθῇ. Ἀφῆρσε καὶ ἐκ τῆς γυαλάδας, ἔσφιξε τοὺς διεσταλμένους πόρους μου καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ χρῶμά μου ἓνα λεπτὸ μὰτ χρῶμα πού κάνει νὰ σκιετῇ ἡ ἀνδρική καρδιά. Ἀπλὴ χρησιμοποίησις ἀρκεῖ διὰ νὰ κρατήσῃ ἡ Πούδρα μου ὁλόκληρη τὴν ἡμέραν ἢ τὴν βραδύαν ὅπου καὶ νὰ εἶμαι ὅτι καὶ νὰ κάνω. Εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ ἡμεῖς γυναῖκες δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ἀμέσως μιὰ μαγευτικὴ χάρις μὲ τὴν Πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ μὲ MOUSSE DE CREME. Κατὰ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡγυγημένα, ἄλλως τὰ χόρημα ἐπιστρέφονται.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΙΔΙΟΤΗΣ ΤΩ 1915
ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ, ΚΑΙ ΑΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ 10
ΑΘΗΝΑΙ

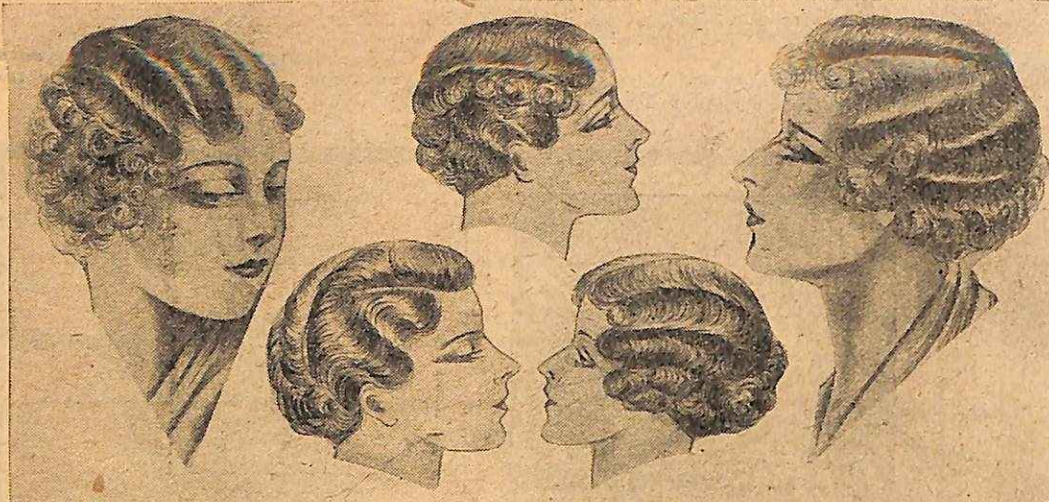
Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐφαρμόζομεν τὸ νέον μαθηματικὸν σύστημα τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἀκαδημίας μὲ ἀποτελέσματα θετικώτατα καὶ ἐγγυημένα.

Πλὴν τῆς διδασκαλίας τῶν γυναικείων φορεμάτων Φλοῦ—Ταγιέρ—Ἐπανοφοριῶν—Σπόρ—Ρεγκλάν—Ζαποννὲ κ. τ. λ. λειτουργεῖ καὶ ἰδιαιτέρων τμημάτων διὰ Μοντελιστας.

Τμημα παιδικῶν ἐνδυμάτων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, ὡς καὶ τμημα ἀσπρορουχῶν καὶ Μπιτζαμῶν.

Τὰ ταγιέρ καὶ τὰ ἐπανοφορία παραδίδει ὁ κ. Η. Γούδας εἰδικῶς ἐπ' αὐτῶν σπουδάζας. Ἡ 25τῆς πείρα μας καὶ αἱ χιλιάδες τῶν σημερινῶν μοδιστῶν πού ἀπεφοίτησαν ἐκ τοῦ Οἴκου μας, εἶναι ἀρκετεῖς ἐγγυήσεις διὰ νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇτε τὰ κορίτσια σας.

Λειτουργεῖ οἰκοτροφεῖον ἐν τῇ πόλει γίνονται τελεία ἡθικὴ διαπαιδαγώγησις τῶν κοριτσιῶν σας. Ζητήσατε ὁδηγίαν καὶ κανονισμόν.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11, Έναντι Θεάτρου «'Αλάμπρα». Τηλ. 27 975

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών
Νοσημάτων

Όδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον
άσθενή.

INSTITUT
RADIO-PHYSIO

Κ. Αναγνωστίδης, ιατρός, διευ-
θυντής της CLINIQUE ST.
CLOUD, ιδρυτής και διευθυντής
του αισθητικού κέντρου ELISEE
των Παρισίων.

Θεραπεύει όλες τας δυσμορφίας,
έγκαύματα, ούλας, στίγματα, άγ-
γειώματα, στίγματα εθλογίας κλπ.
ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

άνευ ηλεκτρολύσεως άνευ διαθερ-
μίας άνευ πόνου, άνευ στίγματος,
διά μοναδικής μεθόδου.

ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ
ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Βερανζέρου 12α—Τηλ. 31-434

ΜΕ 100 ΔΡΑΧΜΑΣ

καλλιτεχνικά περμανάντ στο
κομμωτήριο

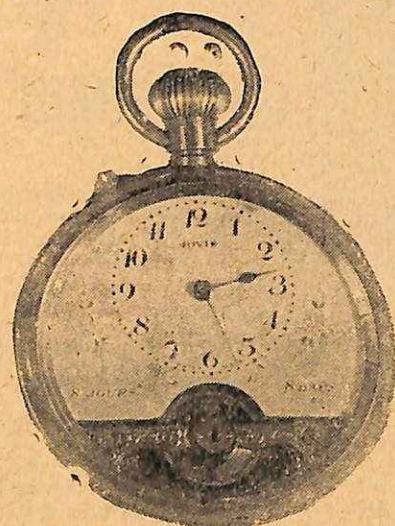
“ΖΑΝΝΩ,”

Καποδιστρίου 26. Τηλέφ. 29 582

MENTIUM

ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών,
Δέχεται καθ' έκάστην. Όμήρου
46. Τηλέφ. 28.129

ΕΛΒΕΤΙΚΑ

ΑΡΓΥΡΑ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΟΚΤΑΗΜΕΡΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ

ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ

Σπεύσατε να έπωφε-
ληθήτε της νέας
παραλαβής.

Τιμή κατά 30 ο/ο ευθηνότεραι
της 'Αγοράς 'Αθηνών

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Μ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 12-ΑΘΗΝΑΙ

Οί κομμωταί οί όποιοι με-
ταχειρίζονται τόφάρμακο
Comprimé της Mme As-
plé αποκοτύν μεγάλην
πελατείαν, διότι τάμαλλιά
παρσμένουν ονδύλε μα-
λακά και γυαλιστερά.

Οί αποστέλλοντες 50
δραχμάς λαμβάνουν 10
κυτία διά 10 περμανάντ
πρός δοκιμήν και χάριν
ρεκλάμας Comprimé

‘Η καλλιτέρα περμα-
νάντ εκτελείται εις τό
Κομμωτήριο

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ

Με φάρμακον της Mme
Asplé

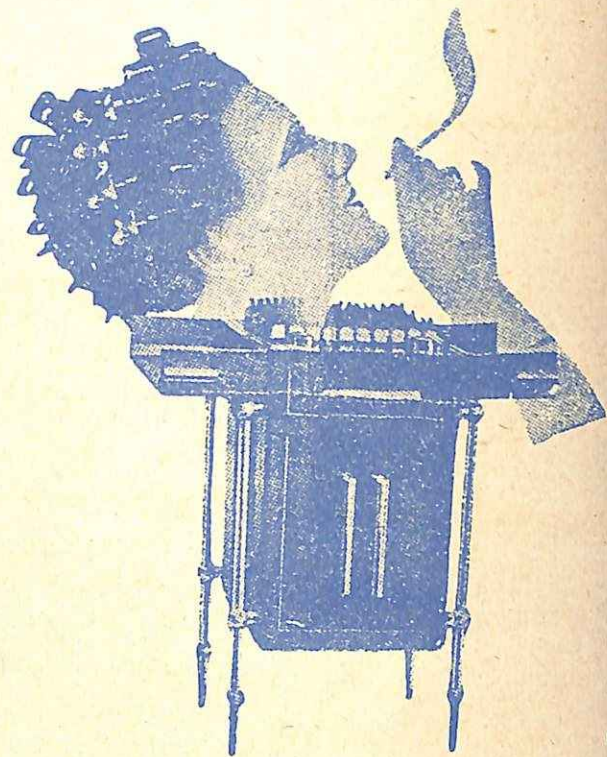
COMPRIMÉ

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ 1936

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Τὸ Κομμωτήριο Βεργοπούλου εἶναι εἰς τὴν εὐχαριστον θέσιν νὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὸ Νεώτερον διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ Μηχάνημα τῆς ὀντουλασιὸν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ (RADIO-RITA). Τὸ Ράδιον Rita εἶναι τελευταίου τύπου διὰ τὴν ὀντουλασιὸν Περμανάντ, δὲν ἀφαιρεῖ τὴν στιλπνότητα τῶν μαλλιῶν ἔχει μεγάλην διάρκειαν καὶ εἰς τὰ βαμμένα ὀξυζεναρισμένα καὶ εἰς ὅτι δῆποτε ποιότητα ἂν εἶναι. Τὸ RADIO-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ δὲν ἐκτελεῖται μὲ ἤλεκτρισμὸν καὶ σύρματα οὐδὲ μὲ Φάρμακα Ὑγρὰ, ἐκτελεῖται μὲ θερμότητα

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΗΣ RADIO-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

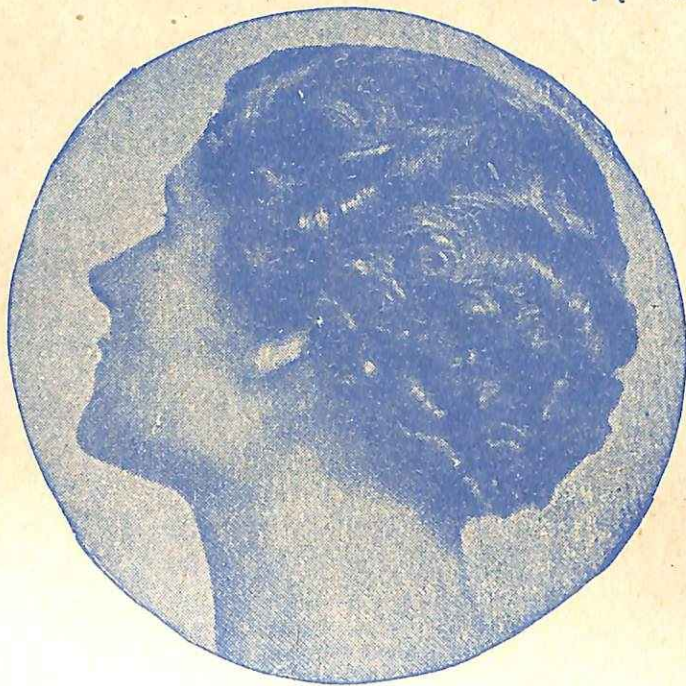
ΡΑΔΙΟΥ ποῦ εἶναι πλέον ἀκίνδυνον διὰ τὰ μαλλιά σας. Ταχύτης ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Παρέχομεν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰς Κυρίας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ἐργαστήριά μας πρὸς παροχὴν συμβουλῆς ἐν σχέσει μὲ τὴν RADIO-Περμανάντ δωρεάν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χαλκοκονδύλη 13

Τηλέφ. 24-961.

ΜΟΝΤΕΛΛΟ ΤΗΣ
RADIO-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ